

Halkın Günlüğü

YIL: 2 SAYI: 33 16-31 ARALIK 1998 FİYAT: 250.000 (KDV DAHİL)

Son "umut" operasyonları devam ediyor

● Sayfa 4'de

Türk ordu güçlerinin gerillaya karşı 5 Kasım'dan itibaren geniş bir coğrafyada başlattığı askeri hareket devam ediyor. Kış öncesi gerilla hareketini sınırlamak, erzak ve malzeme teminini engellemek, kısaca gerilla güçlerini darbelemek hayaline kapılan diktatörlüğün başlattığı operasyonlarda yer yer şiddetli çatışmaların yaşandığı öğrenildi. Operasyonun en kapsamlı sürdüğü Dersim'de harekate 8 general bizzat katılıyor. Dersim'de hareket Çemişgezek-Hozat-Pertek üçgeninde yoğunlaşırken Aliboğaz, Kutudere ve Munzur Dağları'nın yoğun şekilde bombalandığı bildiriliyor. 100 bine yakın askeri gücün konuşlandırıldığı Dersim'de yer yer çatışmalar yaşanırken, çatışmaların sonuçları hakkında bilgi alınamıyor.

Öğrencilere satırlı, bıçaklı saldırı; 7 yaralı

● Sayfa 5'de

İstanbul Üniversitesi'nde bulunan demokrat, sosyalist ve yurtsever öğrencilere yönelik MHP'li faşistler tarafından gerçekleştirilen satırlı ve bıçaklı saldırı sonucu 7 öğrenci yaralandı. Cığerlerinden bıçak darbesi alan Yakup Akbaş adlı öğrencinin durumu ciddiyetini koruyor. Yaralanan diğer öğrenciler çeşitli hastanelere kaldırılırken Ömer Bul adlı öğrenci ise tedavisi tamamlanmadan tutuklanarak cezaevine konuldu.

● Sayfa 7'de

Katiller peşpeşe beraat ediyorlar

Mevzilerimizi güçlendirelim

Halkın Günlüğü okuyoruz. Peki neden? Altınçağa olan arzumuzdan... Çünkü Halkın Günlüğü her türden gericiliğe karşı işçi sınıfı ve emekçi halklarımız safında proleter bilimin ışığında yayın yapan bir gazetedir. Kuşkusuz, yükümlüğü misyon büyük, verdiği mücadele çetin. Hele de faşizmin hüküm sürdüğü bir coğrafyada yaşıyorsak, ki yaşıyoruz.

Her an "kapatma"larla, yayıncıları, muhabirleri, okurları gözaltı, işkence, zindan vb. tehlikelerle karşı karşıya. Hemen her sayı çeşitli yazıları gerekçe gösterilerek toplatıyor, halkın eline geçmesi engellenmeye çalışıyor. Bunların yanın da bir de türlü olanaksızlıklarla boğuşmak zorunda. Büro sorunu, dağıtım sorunu, ekonomik sorunlar vb. ... Bunca zorluğa karşın yine de yılmadan, aksatmadan yayınına devam ediyor. Ve her sayısını her geçen gün sayısı daha da artan bir kitleye ulaştırmaya çalışıyor. Peki, ne zoru var da okuyuculara ulaşmak için bunca sıkıntıya göğüs geliyor. Özel bir çıkar mı var? Çalışanları fazla ücret mi alıyor? Elbette ki bunların hiçbirisi. Onun tek derdi, çektiği bunca sıkıntının nedeni, işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın Altınçağ yürüyüşüne destek olmak.

Peki, gazetemiz bunca sıkıntıya göğüs gerip Altınçağ mücadelemizde bizleri sahiplenirken, biz onu ne kadar sahipleniyoruz? Ona ne kadar destek oluyoruz? Kaç okurumuz çevresindeki gelişmeleri haber yapıp gönderiyor. Tabii ki sadece yazı yazmakla sahiplenilmez. Mesela gazete bürola-

rında çalışanlar gönüllü insanlardır, yani herhangi bir ücret almadan çalışıyorlar. Okurlarımız, buralara gidip bu arkadaşlara yardımcı olabilir, çevresindeki insanları gazetemize okur olarak kazandırabilir, gazete dağıtımını yapabilir. Bunların hiçbirini yapmıyorsa, en azından, buradaki insanlarımızın karşılıksız çalıştığını düşünerek, bir yemek bile götürebilir... Yani herkesin yapabileceği birşeyler var.

Halkın Günlüğü'nü de sınıf savaşımının mevzilerinden biri olarak görmeli, öyle değerlendirmeli ve sahiplenmeliyiz. Çünkü gazetemiz de sınıfsız, sömürsüz bir dünya için feodalizme, emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın mücadelesini yürüten mevzilerden biridir. Yani sınıf savaşımını basın yoluyla sürdürüyor. Böyle olunca da faşizmin açık hedefi haline geliyor. Sürekli olarak, faşizmin korkulu gücünün baskısına maruz kalıyor, çalışanları tufuklanıyor, arşivlerine el konuyor, sayıları toplatılıyor, yayını durduruluyor... Ayrıca dağıtım şirketleri gazetemizi dağıtmıyor.

Nasıl ki, "kırsal alanda gerillalarımız var, onlar savaşıyor, yeterlidir" şeklinde düşünemsek; okuduğumuz gazete için de "nasılsa yazı yazarlar var, bir kaç yerde de dağıtım yapıyor" biçiminde düşünemeyiz. Aksi halde bu kurumun da sınıf savaşımının araçlarından biri olduğu ve bu

aracı da destekleyerek güçlendirmemiz gerektiği gerçekliğine ters davranmış oluruz. Kimileri, "benim yazı yazma yeteneğim yok, yazsam da yayınlanmaz, çünkü bunu benden iyi yapanlar var" vb. şeyler söylüyor. Doğru olabilir. Sizden iyi yazarlar vardır. Yazdığınız yazı yayınlanmayabilir. İyi yararlanmaya bilirsiniz. Ancak nasıl savaşa katılmayanlar savaşı öğrenemezse, yazı yazmayanlar da bu işi öğrenemezler. Buna rağmen, "ben bunu yapamıyorum" düşüncesini savunanlar, "savaşımayı bilmediğim için savaşa katılamam" düşüncesini de savunmuş olur, pratigin rolünü yadsır.

Diyelim ki gazetemizde bir kültür-sanat sayfasının olmayışının, ya da başka herhangi bir eksikliği var ve bunu görmüş müyüz? O zaman bunu giderme çabasında olmalıyız. Bu, yazı, haber, basım, dağıtım, büro vb. gazeteye ilişkin her şey için geçerlidir. Evet, gazetenin eksiklikleri olabilir. Okurken de eleştirel bir gözle okumalı, eksikliklerini tespit etmeli ve gerektiğinde eleştirmeliyiz. Ancak eleştirilen noktayı düzeltmek için de, en fazla söz konusu eleştiriyi yapanlar çaba sarfetmelidir. Çünkü, eleştirilerimizin asıl amacı, sadece başkalarının eksikliği, hatasını göstermek değil, savaşımın her alanında daha da ilerlemesi ve gelişmesi için söz konusu edilen eksiklik ve hataları gidermektir. Yoksa, yaptığımız eleştirinin ne değeri kalır?

Gazetemiz, sınırlı bir okuyucu kitleline ulaşıyor. Pekçok kimse Halkın Günlüğü'nden bile haberdar değil. Oysa insanlarımız bu gazeteyi ne zorluklarla çıkarıyor. Kimisi bir dağ başında karda, ayazda yazı yazıp gönderirken, kimisi gazetenin baskısını yapabilmek için kendini parçalarken, kimisi dağıtımını yapabilmek için olanca enerjisini buna harcarken; kimisi de gazetenin daha büyük bir kitleye ulaşmasını bilmemesi konusunda kayıtsız kalabiliyor, hatta kendisi bile alıp okumayabiliyor. Yeri geldiğinde de "ben devrimciyim, söyleyim, böyleyim" vb. diyor. Bunca baskılara, engellere rağmen büyük bir çabayla çıkarılan dergimizin toplatılmasında, daha fazla insana ulaşmasına kayıtsız kalmanın ya da yeterince duyarlı olmamanın neresindedir devrimcilik?

Gazetemizin bütün sorunlarını kendi sorunumuz olarak görmeliyiz. Zaten öyledir de. Bütün insanlık için mücadele yürüten bir kurumdur. Bizler de insanlığın bir parçasıyız. O halde, onun sorunları bizim de sorunumuz; ihtiyaçları bizim de ihtiyaçlarımızdır. Çoğumuz "Tohum" adlı romanı okumuştur. Orda bir bölümde, I. Kaysakaya yoldaşlarına Mao'nun "Kız Kız"ı silah olarak tanıtırken teorinin önemini vurguluyor. İşte, bizler de Halkın Günlüğü'nü bu gözle, yani bir silah olarak görmeli ve buna uygun hareket etmeliyiz. Mevzilerimize sahip çıkmalıyız, daha çok güçlendirmeliyiz.

Bir Halkın Günlüğü Okuru
Ankara

ZAMANIDIR ŞİMDİ KAVGANIN

Karanlığın en çok olduğu an, aynı zamanda aydınlığının en yakın olduğu andır. Bugün ülkemizde karanlık hızla artıyor. Faşist devlet aşağılık kompleksiyi şovenizm histerisini birleştirmiş, saldırganlığını pervasızca tırmandırmıştır. En sıradan insanı bir talebi veya davranışı göstereni bile her türlü işkenceden tutalım da linç ederek öldürmeye kadar işi vardır. Bugüne kadar "Kürt realitesini" gözünden düşürmeyen devlet bugün neredeyse Kürt kelimesini yasaklar duruma gelmiştir.

Özellikle Kürt Ulusal Hareketi Önderinin Roma'ya gidişyle beraber hızla tırmandırılan bu süreç, Hami Çakır ve Melin Yurtsever adlı iki devrimcinin işkenceci polisler ve sivil faşistlerce düzenlenen saldırı sonucu dövülerek katledilmesiyle doruğa çıkmıştır. Devletin kolluk kuvvetleri öncülüğünde İtalya ve PKK aleyhine gösteriler yapılıyor, HA-DEP'in il ve ilçe binaları basılıyor, kapılarına kilitler vuruluyor, partinin üyeleri tutuklanıyor, Kürtlere ve işyerlerine yönelik saldırılar düzenleniyor. Onbaşı rütbeli başbakan Mesut'un "gereken yerler üzerine düşeni yap-

malıdır" talimatını alan devletin silahlı-silahsız, legal-illegal tüm kanatları "üzerine düşeni yapmış" ve ortaya şovenizm eşliğinde estirilen terör dalgası çıkmıştır. Devrimci-demokrat ve yurtseverler işkence ve baskılardan payına düşeni alırken, dünya bir kez daha faşist Türk devletinin gerçek yüzünü görmüştür.

Bu süreçte yurtsever-devrimci-demokrat tüm güçlerin gözden kaçırılması gereken iki nokta vardır. Birincisi; başta Türk ve Kürt halkı olmak üzere tüm halkların kardeşliği dinamiklenmek ve bununla beraber Kürt Ulusal Hareketi yenilgiye uğratılmak isteniyor. İkincisi; yaratılan şovenist dalgayla geri, bilinçsiz kitleler düzeyinin yedek gücü olan sivil faşist parti ve örgütlerin potasına aktarılacak kullanıma hazır bir kuvvet durumunda getirilmek isteniyor. Hem Ulusal Kurtuluş Hareketiyle dayanışma, hem halkların kardeşliğini işleme, hem de geri kitlelerin düzene alet edilmemesi için devrimci ajitasyon ve propaganda hayatın her alanında özgün biçimde yapılmalıdır.

Süreç beynimize şunu kazımalıdır: Eğer devletle başetmek istiyorsak

onun silahlarıyla onu vurmaliyiz. Faşist devlet, bizim mücadelemizi baskı ve şiddetle bastırıyor. O halde biz de baskı ve şiddetle karşı, devrimci şiddetle yanıt vermeliyiz.

Faşizmin sürekli olduğu ülkelerde devrimci şiddet devrimin olmazsa olmazıdır. Bunun bugünkü özgün biçimi de gerilla savaşıdır. Gerilla savaşına katılmalı ve onun gerçek misyonunu oynamasını sağlamalıyız. Ancak böylelikle umutlarımız gerçeklik haline gelir. Her adımımız, her düşüncemiz gerilla gibi ve gerillayla olmalıdır. Aksi taktirde küçük-burjuva ümit ve hayalleriyle kendimizi kandırmış oluruz. Gerilla mücadelesi ve onun soluk borusu olan diğer tüm örgütlenmeler savaşa göre konumlandırılmalı ve halklarımızın devrim umudunu gerçeklik haline getirmeliyiz...

İşçi ve emekçilerin kurtuluşu için:

Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı için;

Kurtuluşun şahdamarı gerillaya katı ve destek ver...

Ümraniye Esir Kampı'ndan
Bir TKP(ML) Savaşçısı

DUYURU

Gazetemiz, zorunluluktan dolayı başka bir yere taşınmıştır. Yeni yerimizin adresi şöyledir:

Bindirdirek Mah. Piyerloti Cad. Sinanağa Daireleri No:19/2 Çemberlitaş/İstanbul

Ayrıca, Bir-Yay Dağıtım Şirketi'yle yaptığımız anlaşma gereği 1 Ocak 1999 tarihinden itibaren gazetemiz bayilerden temin edilebilecektir.

Baskı, satış ve kullananlara dolu bir yıl geçirdi. Baskıya şu günlerde, gelecek yılın yenilikleri, mücadele dolu ve ağır bir yıl olması dileği ile bütün okurlarının ve örgütlenmelerinin yeni yılın kutlar, bağışları ile bir arada.

Halkın Günlüğü

TEŞEKKÜR

Regensburg Halkın Günlüğü okurları gazetemizle dayanışmak amacıyla aralarında topladıkları 1.000 DM'yi-bağış olarak göndermişlerdir. Göstermiş oldukları bu duyarlılıktan dolayı kendilerine teşekkür ederiz.

Özgür bir dünya kurmak için;

şovenizme karşı mücadele yürütmek günün görevidir!

PKK Genel Başkanı **Abdullah Öcalan**'ın İtalya'ya gitmesinden sonra devlet eliyle örgütlenip geliştirilen faşist şovenist dalga, bazı biçimsel değişikliklerle birlikte esasta devam etmektedir. İrkçi Kemalist düşüncelerin ışığı altında faşist-şoven politikalarla yönetilen barbar Türk devleti, neredeyse bin yıldır bir arada yaşayan Kürt ve Türk emekçi halklarının kardeşliğini bölüp-parçalamak için Osmanlı'dan bugüne geleneksel bir şekilde sürdürdüğü soykırım denemelerine bir yenisini daha eklemek istiyor. Dün bu katliam ve kıyım politikalarını direkt olarak kirli bir savaşla sergilemeye çalışırken,

Abdullah Öcalan ve onun şahsında Roma'ya sefer düzenleyen Kürtlerin akını, sonrası ise bu kez de Avrupa ve özellikle Türkiye'nin şehir merkezlerinde başta faşist MHP ve BBP'li güçler olmak üzere sokağa şovenist-irkçi sloganlar eşliğinde kitle dökülmeye çalışılarak nerede bir Kürt emekçisi görüldü veya Kürdüm demeye kalkışan olduysa linç edildi; edilmenin emirleri uygulanmaya konuldu. Neden belliydi. **Abdullah Öcalan**'ın İtalya'dan siyasi sığınma hakkı istemesi ve oradan da Kürt Ulusunun sorunlarının dünya gündemine sokulmasıydı. Milyonlarca Kürt insanının ve dünyanın diğer yerlerindeki komünist, devrimci, demokrat ve ilerici kamuoyunun **A. Öcalan**'ı sahiplenmesi, barbarlıkla dünyaya ün salmış devlet ve onun bilumum sözcüklerini çalgına çeviriyordu. Bu hareket, Kürt ulusal Kurtuluş Savaşı şahsında dünya proletaryası ve ezilen dünya halklarına güç ve moral katarken, başta Türk hakim sınıfları olmak üzere ABD gibi emperyalist haydut ve gericilerin moralini bozuyor, korkutuyordu. İşte bu korku ve panikledir ki faşist-şovenist hakim sınıflar ve onların uşak basını öncülüğünde yıllardır kitlelerin beynine işlenen irkçi-şoven propagandayla insanlar öbek öbek sokağa döküldü.

Kürt sorununu çeşitli hile, entrika ve katliamlarla boğamayan irkçi devlet, şovenizmin önemli derecede etkisi altında olan gençliği sokağa dökmeye çalıştı. Okullarda öğrenci gençlik üzerinden ve kimi sözüm ona aydınları devreye sokarak bunu başarmayı denedi. Bir Galatasaray-Juventus maçını milli onur meselesi yaparak günlerce irkçi-şoven propagandalarla kitlelerin beynini yıkamaya girişti. Maçı kazanmayınca bu kez ne kadar demokrat olduklarının, çığlıklarını atmaya başladılar. Tabii tüm bu kitlesele gösterilerin baş düşmanı olarak hedef tahtasına

Kürtleri yerleştirdiler. Amerika emperyalizminin ne kadar Türk dostu olduğunun propagandasını yapmaktan da geri durmadılar. Bu irkçi gösteriler sırasında bir çok yurtsever linç edildi, birkaçı ise polislerle birlikte sivil faşistlerce katledildi. Yüzlerce, binlerce Kürt yurtseveri polis ve sivil faşistin saldırısına uğramakla kalmayıp işkence tezgahından geçirilerek hapis hanelere tıkıldı. Özellikle Kürt ulusalcı güçlerine ait kurum ve kuruluşların tümü polis baskını sonucu yağma edildi, açık grevinde olanlar ise zor ve baskı yöntemleriyle sindirilmeye çalışıldı. **HADEP**'in neredeyse tüm il ve ilçe yöneticileri gözaltına alınarak tutuklandı. En sıradan demokratik bir hareket dahi polis jöpu ve asker dişiğiyle zorla bastırılmaya çalışıldı. Kürt illerinde, özellikle de PKK'nin kendisini parti olarak ilan ettiği yer olan Lice'deki Kürt yurtseverleri zorla PKK karşıtı yürütülmeye çalışıldı, ama başaramadılar.

Dört bir taraftan kuşatılmaya çalışılan PKK önderliği ve hareketine karşı bir de Güneyde PDK güçleri aracılığıyla saldırı düzenlenmeye çalışıldı. Dahası da var. ABD başta olmak üzere Avrupalı emperyalist devletler PKK'yi tümünden pasifileştirmek ve devrimci niteliğinden uzaklaştırmak için birbir türlü toplantılar yaparak elçiler devreye soktular. Apo ve PKK'yi Kürt sorunun da dışılamak için binbir demagojiye başvurmakta ve bu arada Kürt işbirlikçi reformistlerini devreye sokmaktan da geri durmuyorlar. Bu güçlerle birlikte gizli gizli toplantılar düzenleyerek Kürt sorunu üzerinden çeşitli hesaplar yapmaktadırlar. En önemlisi de Apo'yu ve PKK'yi nasıl devre dışı bırakacaklarının politikaları hesaplanmaktadır. Tabii bu işin baş aktörü dünya jandarması olan ABD'dir. ABD, Avrupalı emperyalistlerin Kürt sorunu üzerinden Ortadoğu'da pazar kapmasını, yeni pazarlar edinmesini istemiyor. Aynı şekilde halihazırda Türk devletini devre dışı bırakarak Kürt sorununu çözmede, sadece kendi emperyalist çıkarları için yeterli koşulların oluşmadığının da farkındadır ABD. Apo teröristtir diye nutuk atmalarının altında yatan gerçekliğin birinci nedeni PKK ve Apo'nun ABD'ye güven vermemesi, ikinci nedeni ise Türk devletinin mevcut politikasıyla Kürt sorununu dar anlamda da olsa PKK ile masaya oturup çözmekten yana olmamasıdır.

Emperyalistler ve faşist Türk devleti Apo ve O'nun şahsında PKK'yi teslim almaya çalışıyor. Bir yandan bu tür politikalar güdülürken, öte yandan ise

Kürt ve Türk emekçilerinin kardeşlik bağlarının daha fazla güçlenmemesi için fırsat bu fırsat deyip irkçilik ve şovenizm şaha kaldırılıyor. Burada hedeflenen ise kuşkusuzki toplumun en dinamik kesimi içerisinde yer alan Kürt ve Türk gençliğini birbirine düşürmektir. Sokağa ve okullardaki MHP-BBP güdümlü faşist saldırılara baktığımızda bunu rahatlıkla görebiliriz. Buna başvurularının nedeni açıktır: **Türk halk gençliğinin geleceğiyle Kürt halk gençliğinin geleceğinin bir ve aynı olmasındandır.** Çünkü bu gençliğin geleceğinden çıkarı olmayanlar böyle bir oyunu sahnelemek zorundadır. Her iki ulustan halk gençliğinin bir örgütlülük çatısı altında birleşmesi demek, hakim sınıflar ve onların irkçi-faşist iktidarlarının aynı zamanda yıkılması da demektir. Şovenizm ve irkçilik, bir halkın ve onun gençliğinin kendi sınıfsal kurtuluş sorunlarını unutmasını sağlamak için kullanılan en tehlikeli zehirdir. Dün Suni-Alevi emekçilerinin yaşadığı Malatya-Maraş-Çorum vb. yerlerde mezhepsel kıskırtmalar sonucu yüzlerce insanı katleden ve bu kesimlerin kardeşliğini bozmaya çalışan kontra devlet ve onların besleme ideologları, bugünde pek doğaldır ki Türk-Kürt halk gençliğinin ve emekçilerinin kendi toplumsal kurtuluş savaşlarını vermelerini önlemek için "böl-parçala ve yönet" politikasını tekrar devreye sokacaktır. Hem de çok kirli ve aşağılık bir şekilde. O kadar utanmaz ve ahlaksız bir biçimde bunu yapıyorlarki, sanki onbinlerce Kürdün katili kendileri değil de Ulusal Hareket ve onun önderi Abdullah Öcalan.

Bu memleketin her bir karış toprağını dahi emperyalist efendilerine peşkeş çeken bu halk düşmanı devlet, utanmadan kendisini bağımsızlığı ilan etmeye çalışıyor. O kadar bağımsızlığı ise ABD ve diğer emperyalist devletlerin buradaki askeri üslerini kaldırır. Kendi kompradörlerinin ve generallerinin dahi giremediği binlerce dönümlük araziye kurulan emperyalist kurum ve kuruluşların kaldırılması için mücadele yürütür. Bunu yapması için önce uşaklıktan kurtulması ve bağımsız bir siyasi çizgiye kavuşması zorunludur. Ama bu vampirler ne bunu yapacak cesarete, ne de bağımsız bir siyasi karaktere sahip değiller. Onlar daha fazla uşaklık peşindeler. O kadar uşak ruhludurlar ki ve ekonomik-siyasi olarak güçsüzdürler ki, İtalya tekeli sermayesinin buradaki mallarına boykotu dahi sürdüremediler. Böylesine çürümüş bir sistemin kendisini ayakta tutması için Kemalizmden gidasını alan irkçi şoven politikalar tam bir yaşam kaynağıdır.

İrkçilik faşizmdir. Şovenizm, faşizmin ideolojik dokusudur. Mustafa Kemal'in "bir Türk dünyaya bedeldir" irkçi sloganı bugün sokaklarda bayrak yapılmaktadır. Kontranın başı olan Demirel, "eğer Avrupa Apo'ya siyasal statü verirse, bu bir etnik temizliği ve çatışmayı getirir" tehdidini savuması onun ne kadarda irkçi-faşist olduğunun belgesini sunmaktadır. Osmanlıda ve onun devamcısı olan faşist Kemalist devlet yöneticilerinde oyun çok. Aslıolan bizim bu oyunları bozmak için Türk ve Kürt kardeşliğini geliştirmek ve oradan da geleceğin özgür toplumunu birlikte yaratmak görevini aksatmamaktır.

Bilinmelidir ki, bir ulusu ezen ulus hiçbir zaman tek başına özgür olamayacağı gibi, düşmanlarını ortak olunduğu bir yerde bir tek halk tek başına gerçek kurtuluşuna kavuşamaz. Kuşkusuz ki, her iki halkın kardeşliğinin gerçek anahtarı, her iki halktan başta komünistler olmak üzere tüm devrimcilerin halkların kardeşliğini zedeleyecek en sıradan ve ulak olumsuzluğa dahi müsaade etmemelidirler. Burada birincil görevin Türk ulusundan komünist ve devrimcilere düştüğünü, şovenizme karşı mücadeleyi her zamankinden daha çok yürütmek zorunda olduklarını bir kez daha hatırlatmakta yarar görüyoruz. Ezilen ulusun komünist ve devrimcileri ise dar ulusalcı düşüncelerin etkisine girmeden birleşik örgütlülük ve devrimin propagandasına hız vermeli-ler.

Kendine demokratım diyen herkes şu nu hiçbir zaman unutmamalıdır ki, eğer bugün Türk şovenizmine karşı mücadele yürütmüyor ve Türk devletinin Kürt ulusu üzerindeki bu barbarca milli zulmüne karşı sesini çıkartıp ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesini savunmuyorsa, o kişi veya kişiler demokrat olamazlar. Çünkü bir ulusun başka bir ulusu hor görmesine ve onu ezmesine karşı sessiz kalan bir insan demokrat değil, olsa olsa egemen ulus burjuvazisinin yedegindeki uzlaşmacı ve teslimiyetçi şoven bir kişi olur.

Diyelim ki PKK yenildi, bu ne Kürt ulusal sorununun ortadan kalktığı, ne de PKK'nin haklı olmadığını gösterir. Kürtler varolduğu ve gerçekte kendi bağımsız devletlerini kurmadığı veya Türk-Kürt uluslarının tam hak eşitliği ilkesinin uygulandığı yeni demokratik halk iktidarı ve oradan da sosyalizme geçilmediği müddetçe Kürt ulusal sorunu şu veya bu şekilde varlığını sürdürecektir. Bundandır ki, bugün şovenizme karşı mücadele yürütmek ertelenemez bir ideolojik görevdir diyoruz ●

Son umut operasyonları devam ediyor

İçine girdiği siyasi, ekonomik krizi aşmak için son çırpınımlarını yaşayan devlet, her kış öncesi gerillaya karşı yürüttüğü bir operasyonu daha hayal kırıklığı ile gerçekleştiriyor.

Haber Merkezi: Ordu güçlerinin gerillaya karşı 5 Kasım'dan itibaren geniş bir coğrafyada başlattığı askeri hareket devam ediyor. Kış öncesi gerilla hareketini sınırlamak, erzak ve malzeme teminini engellemek, kısaca gerilla güçlerini darbelemek hayaline kapılan diktatörlüğün başlattığı operasyonlarda yer yer şiddetli çatışmaların yaşandığı bildiriliyor. Harekatta başarı sağlayamayan asker, korucu, özel tim vb. kontra çetelerinin savunmasız halk üzerinde baskılarını arttırdığı, yoğun gözaltı ve tutuklamaların yaşandığı öğrenildi.

Operasyonun en kapsamlı sürdüğü Dersim'de harekate 8 general bizzat katılıyor. Dersim'de hareket Çemişgezek-Hozat-Pertek üçgeninde yoğunlaşırken Alibogaz, Kutudere ve Munzur Dağları'nın yoğun şekilde bombalandığı öğrenildi. 100 bine yakın askeri gücün konuşlandırıldığı Dersim'de yer yer çatışmalar yaşanırken, çatışmaların sonuçları hakkında bilgi alınamıyor.

Hakkari kırsalında hareket düzenleyen askeri birliklerin yeni takviyelerle 10 bini bulduğu bildiriliyor. 26 Kasım günü Skorsky helikopterin düşürülmesinden sonra Çukurca-Yüksekova-Şemdinli üçgeni yoğun şekilde bombalanıyor. Bölgede şiddetli çatışmalar yaşanırken kayıplar hakkında bilgi alınamadı.

Operasyonların tüm hızıyla sürdüğü Mardin'de de yer yer çatışmaların yaşandığı ve Nusaybin-Midyat-Ömerli üçgenindeki kırsal alanların savaş uçakları ve Cobra helikopterleri ile bom balandığı öğrenildi.

Diyarbakır'da süren operasyonların Lice, Dicle, Hani, Ergani ve Silvan'da yoğunlaştığı bildiriliyor. Dicle'de çıkan çatışmada Dicle-Hani arasında 2 korucu ölürken 2'si de yaralandı.

Ergani ilçesinde 1 Aralık günü 12 korucuyu kaçıran gerillalar, silah bırakmaları yönünde korucuları uyarıp serbest bıraktılar. Erüh'ta ise silah bırakmak isteyen korucuyu tehdit eden askerler, korucudan şehri terk etmesini istediler.

Bingöl'de özel hareket timine saldırı düzenleyen gerillalar bir timi öldürürken birini de yaraladılar. Yine Adaklı İlçesi yakınlarında yol kesen gerillalar YSE'ye ait 1 tır, 1 kamyonet ve 1 dozeri yaktılar.

İdil'de panzer ve askeri araca yönelik düzenlenen roketatarlı saldırı sonucu çok sayıda askerin öldüğü açıklandı.

LİCE'DE İNTİHAR SALDIRISI

Diyarbakır'ın Lice İlçesi'nde devletle iş

Haksız savaşa, "vatani görev", "namus borcu" demagojleriyle sürülen ve görevini tamamlayamayan bir asker cenazesi

birliği yaptığı söylenen bir marketçinin işyerine yönelik intihar saldırısı yapıldı. 1 Aralık günü Hüsniye Oruç adlı PKK'linin yaptığı saldırı sonucu 15 dolayında kişi yaralanırken saldırıda ölenlerin de olduğu bildiriliyor.

Saldırı sonrası askeri birimlerin alarma geçirildiği, köyler üzerinde baskıların arttığı ve ambargoların da sıklaştırıldığı öğrenildi.

GÖZALTILAR ARTTI

Askeri hareket sürerken çeşitli bölgelerden yüzlerce kişi gözaltına alındı. Silvan'da 9 Aralık'ta başlayan gözaltı operasyonlarında 100'ü aşkın kişi gözaltına alınırken; Dersim, Diyarbakır, Hakkari, Mardin, Şirnak, Siirt vb. alanlarda gözaltıların olduğu bildirildi. Gözaltı sayısı ve tutuklamalar hakkında kesin bir bilgi sağlanamadı. Öte yandan çatışma yaşanan bölgelerde asker, korucu ve timlerin köylülere baskı uyguladığı, ambargoları sıklaştırdıkları ve köylülere tehdit ettikleri öğrenildi.

GASPCILAR KORUCU ÇIKTI

Diyarbakır-Mardin Karayolu'nu keserek yolcuların eşyalarını gaspeden ve askerlerle çatıştıktan sonra öldürülen 4 kişinin korucu oldukları öğrenildi. Askerler, öldürülen kişilerin PKK militanı olduklarını iddia etmişlerdi.

4 Aralık günü Diyarbakır-Mardin Karayolu'nu kesen 4 silahlı kişi, yolcuların eşyalarını gaspettikten sonra olaya PKK süsü vermek için bir süre PKK propagandası yaparak olay yerinden uzaklaşmışlardı.

Olayı haber alan askerlerin takibi sonucu çıkan çatışmada ölenlerin PKK'li oldukları açıklaması yapılmış, OHAL Valiliği de bu açıklamayı doğrulamıştı.

Bu durum bölgede cereyan eden kirli işlerin kimler tarafından yapıldığını da gösteriyor.

65'LİK KÖYLÜ ÖLDÜRÜLDÜ

Diyarbakır'ın Kulp İlçesi Narlıca Köyü'nü basan korucular, 65 yaşındaki İzzettin Zengin adlı köylüyü öldürdüler. 29 Kasım akşamı meydana gelen olay üzerine OHAL Valiliği "Kulp İlçesi kırsal alanında bir terörist ölü olarak ele geçirildi" açıklamasında bulundu.

29 Kasım günü Narlıca Köyü'nde gerillaların barındığına ihbarını alan Kulp İlçesi korucuları, akşam saatlerinde Narlıca Köyü'nü abluka altına aldılar. Her şeyden habersiz olarak gece 21:00 civarında abdest almak için dışarı çıkan 65 yaşındaki Zengin, korucular tarafından taranarak öldürüldü. Gece 03:00'e kadar rastgele evleri tarayan korucular Kulp'tan gelen askerlerce ilçe merkezine götürüldüler.

Sabaha kadar cesedi dışarda kalan Zengin ertesi gün Diyarbakır'da toprağa verildi. Narlıca Köyü'nün abluka altında tutulduğunu ve köye gitmelerine izin verilmediğini söyleyen Zengin'in yakınları ise daha önce korucular tarafından tehdit edildiklerini söylediler. Olayın kasten yapıldığını söyleyen İzzettin Zengin'in eşi olayın peşini bırakmayacaklarını belirtti.

İRAK KÜRDİSTANI'NDA DURUM

Irak Kürdistanı'nda Türk ordu birlikleri

ve PDK Peşmergeleri'nin PKK'ye karşı ortak hareketleri devam ediyor. Çatışmaların Besta, Gare, Bote bölgeleri El Hafatin, Derkar, Kadişe, Orana, Rewandüz kasabaları ve çevresinde yoğunlaştığı bildiriliyor.

1 Aralık'tan bu yana Rewandüz ve Kadişe karakollarını basan gerillalar, karakol binalarını tahrip ettiler. Çıkan çatışmalarda en az 30 dolayında Peşmergenin yanısıra 10'dan fazla askerin öldüğü, 2 uzman çavuş ve çok sayıda Peşmerge ve askerin de yaralandığı bildiriliyor.

Askerlerin ve PDK güçlerinin Gare ve Bote dağlarına operasyon yapmaya cesaret edemedikleri de alınan bilgiler arasında. Irak Kürdistanı'nda 10 bini aşkın peşmergenin yanısıra 10 bin dolayında askerin operasyonlara katıldığı öğrenildi.

200'E YAKIN OPERASYON YAPILDI

DEM Haber Ajansı yaptığı açıklamada 1 Eylül'den bu yana (PKK'nin tek taraflı ateşkes ilan tarihi) Türk ordu güçlerinin 200'e yakın operasyon düzenlediğini, 40'a yakın operasyonda 300'e yakın asker ve korucunun öldüğünü, 160 dolayında gerillanın da şehit düştüğünü bildirdi.

Bu durum, Türk devleti ve onun ordusuyla ateşkes yapılamayacağını göstermesi bakımından öğreticidir. Zira gerillanın savunmaya çekilip saldırıya geçmemesini değerlendirmek isteyen Türk devleti bu durumu kendi lehinde kullanmak için son yılların en büyük hareketlerine girişmiş bulunuyor ●

Öğrencilere satırlı, bıçaklı saldırı; 7 yaralı

Halkın Günü/İstanbul: İstanbul Üniversitesi'nde bulunan demokrat, sosyalist ve yurtsever öğrencilere yönelik MHP'li faşistler tarafından gerçekleştirilen satırlı ve bıçaklı saldırı sonucu 7 öğrenci yaralandı. Çiğirlerinden bıçak darbesi alan **Yakup Akbaş** adlı öğrencinin durumu ciddiyetini koruyor. Yaralanan diğer öğrenciler ise çeşitli hastanelere kaldırılarken **Ömer Bul** adlı öğrenci tedavisi tamamlanmadan tutuklanarak cezaevine konuldu.

Saldırıyı gerçekleştiren ülkücü faşistler 2 Aralık günü öğle saatlerinde İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü önünde toplanarak, Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş esnasında "Şehitler ölmez, vatan bölünmez", "Üniversitede PKK istemiyoruz, Apo'yu istiyoruz" sloganlarını atan ülkücü faşistler, İktisat Fakültesi'nden çıkan öğrencilere satır ve bıçaklarla saldırdılar. Gerçekleşen saldırı sonucu Yakup Akbaş, Abdülkerim Aslan, İsmail Oğul, Coşkun Solak, Barış Dalgıç, Ömer Bul ve Murat Bedir adlı öğrenciler yaralandılar.

Saldırının ardından öğrenciler Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne sığınırken, ülkücü faşistler ise İktisat Fakültesi'nin bahçesinde beklediler. Bu esnada kolluk güçleri, İktisat ve Siyasal Bilgiler Fakültesi önünde barikat kurarak fakülteyi ablukaya aldılar. SBF'ye sığınan öğrenciler yaralı arkadaşları için ambulans istediler.

Ambulansın gelmesi sonucu yaralanan Yakup Akbaş, Ömer Bul ve Abdülkerim Aslan adlı öğrenciler, durumları ağır olduğundan Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi'ne kaldırıldılar.

Burada ameliyata alınan Yakup Akbaş adlı öğrencinin, hayatı tehlikeyi atlatamadığı ve yururunun yerinde olmadığı öğrenilirken, Ömer Bul ve Abdülkerim Aslan adlı öğrenciler baldır ve ellerindeki bıçak yaralarından dolayı, Murat Bedir, Coşkun Solak ve Barış Dalgıç ise baldırlarından bıçak yaraları bulunduğundan Etiler Hastanesi'nde tedavi altına alındılar. Ömer Bul, daha sonra tutuklanarak cezaevine götürüldü.

Saldırının ardından biraraya gelen öğrenciler, "Katil MHP", "Çatışma değil, faşist saldırı" sloganlarını atarak, Merkez Kampüsü'nde Beyazıt Meydanı'na çıkarak burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Kaşkırtılan faşist saldırıların üniversiteye sığmadığını ifade eden öğrenciler, "MHP'iler kirlili yüzlerini kanla örtmeye çalışıyorlar" dediler. Basın açıklamasının ardından, "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganını atan öğrenciler, iki gruba ayrılarak dağıldılar. Bir grup öğrenci ise Cerrahpaşa Hastanesi'nin önüne gelip slogan atarak arkadaşlarının yaralanmasını protesto etti. Yaralı olan arkadaş-

larını ziyarete giden öğrencilerin çıktığı ülkücü faşistlerin saldırılarına maruz kaldıkları ve 2 öğrencinin yaralandığı öğrenildi.

Avcılar Kampüsü'nde ise 2 Aralık günü, silahlı oldukları öğrenilen yaklaşık 30 ülkücü faşistin okula girmesinin bir süre gerginliğe sebep olduğu öğrenildi.

EĞİTİM-SEN VE İHD'DEN FAŞİST SALDIRILARA TEPKİ

İstanbul Üniversitesi İktisat ve Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde ülkücü faşistlerin demokrat öğrencilere yönelik gerçekleştirdiği saldırıyı, İHD ve Eğitim-Sen Genel Merkezi birer açıklama yaparak protesto etti.

Eğitim-Sen Genel Sekreteri Kemal Ünal yaptığı açıklamada, "Kendilerine ülkücü diyen, güvenlik güçlerince de desteklenmiş açıkça görülen bir grubun, üniversitelerimizde gençlerimizin can güvenliğini ve öğrenim özgürlüğünü tehdit eden tutum ve saldırılarını kaygıyla izlemek-

güladığını söyledi.

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde yaklaşık 200 öğrenci ise 4 Aralık Cuma günü, saat 12:30 sularında biraraya gelerek, "Faşizme karşı omuz omuza", "Üniversitede polis-çete istemiyoruz", "Sağ-sol çatışması değil, faşist saldırı" sloganlarını atarak Milli Piyango Yurdu'na doğru yürüyüşe geçtiler. Yurdun önünde saldırıyı kınayan bir açıklama okunduktan sonra öğrenciler, sloganlar eşliğinde Hukuk Fakültesi'ne doğru yürüyerek dağıldılar.

İSTANBUL VE MARMARA ÜNİVERSİTESİ'NDE GÖZALTI

İstanbul Üniversitesi'nde 4 Aralık Cuma günü, sabah saatlerinde yapılan kimlik kontrollerinde 15 öğrenci gözaltına alınarak Beyazıt Merkez Karakolu'na götürüldü. Öğrencilerden 8'i kısa bir süre sonra bırakılırken, diğer öğrenciler hakkında bilgi alınmadı.

teyiz" diyerek, üniversitelerde öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği talebinin birinci talep olduğunu, yaşanan olaylar, tirmandırılan şiddet gösterilerinin üniversitelerin geleceği açısından kaygı verici olduğunu ve yetkililerin görevlerini yapmasını, velilerin ise çocuklarına sahip çıkmasını istedi.

İHD İstanbul Şubesi yöneticileri, gerçekleştiren saldırı sonucu yaralanan Yakup Akbaş'ı ziyaret ederek, sağlık durumu hakkında bilgi aldılar.

İHD İstanbul Şubesi Başkanı Av. Eren Keskin ziyaret sonrası yaptığı açıklamada, faşist saldırılar sonucu hastaneye kaldırılan Yakup Akbaş'ın hayatı tehlikeyi atlatamadığını ve Ömer Bul'un ise üç bıçak yarası bulunduğu halde tutuklandığını ifade ederek, ülkücü şefi olduğu kaydedilen **Zafer Özbek**'in okuldaki atıldığı halde okula girip saldırı olaylarına katılmasına ses çıkarmayan polisin çifte standart uy-

Bayram'ı da biliyoruz, hepimizi de biliyoruz, beyinimize sıkacağı" diyerek silahlı tehdit etmişlerdi.

ÖĞRENCİLERDEN EYLEM, AİLELERDEN DESTEK

2 Aralık Çarşamba günü gerçekleşen saldırıyı protesto etmek amacıyla 8 Aralık Salı günü saat 13:00 sularında 10 Öğrenci Kültür Merkezi önünde toplanan yaklaşık 1000 öğrenci, "Üniversitelerimizi çetelere terk etmeyeceğiz" pankartıyla İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü'ne doğru yürüdü. Yürüyüş esnasında kortejin önünde Yakup Akbaş'ın annesi **Lütfiye Akbaş** ve ailesi yer aldı. Merkez Kampüsü önünde kolluk güçlerinin oluşturduğu barikatla karşılaşan öğrenciler, "Faşizme ve şovenizme karşı halkların kardeşliği" pankartını açarak, "Öğrenciye değil, çetelere barikat" sloganını attılar. Kolluk güçleri, Lütfiye Akbaş'ı ve ailesini eylemden uzaklaştırmak istedi fakat Akbaş ailesi oğullarının bıçaklandığını ve öğrencilerin yanında olacağını söyleyerek alanı terk etmedi. Burada öğrencilerle tartışan çevik kuvvet amirleri basın açıklamasına ve Beyazıt Meydanı'na yürümelerine izin vermeyeceklerini belirterek, kolluk güçlerini öğrencilerin üstüne yarıttı. Öğrenciler bunun üzerine, "Katil polis üniversiteden defol", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Faşizme karşı omuz omuza", "Katil MHP" vb. sloganlar attılar. Oldukları yerde basın açıklaması yapmak isteyen öğrencilere kolluk güçleri yine izin vermemekle 1 öğrenciyi gözaltına aldılar. Merkez Kampüsü önünde kolluk güçleri tarafından oluşturulan barikat kaldırıldıktan sonra sloganlar atan yaklaşık 300 öğrenci diğer öğrenciler ile birleşerek basın açıklamasını gerçekleştirdiler.

Öğrenciler yaptıkları basın açıklamasında, "Yaralı arkadaşlarımız hastaneden sonra gözaltına alınmış, okulumuza saldıran faşistler ise polis ile işbirliği yapmışlar ve serbest dolaşmaktadırlar. Geçen sene Umit Cihan Tarho ve Kenan Mak'ı öldüren faşistler, emek, barış ve özgürlük düşmanlarıdır. Biz ülkemizi IMF'ye, patronlara ve paşalara bırakmayacağız, eşit, parasız, bilimsel bir eğitim ve özgür bir ülke istiyoruz" denildi. Basın açıklamasından sonra Yakup Akbaş'ın mesajı okundu. Akbaş gönderdiği mesajda, "Bütün toplumlarda toplumsal hareketlenmeler bilim yuvalarında, üniversitelerde filizleniyor. Bunun farkında olan düzensizlik mimarları üzerimize YÖK gibi baka kurumlarını ve faşist çetelerini salıp bizi susturmaya çalışıyorlar" dedi.

Öğrenci velileri ise "Çocuklarımızı okula gönderirken, acaba bugün ne olacak" kaygısını yaşamak istemediklerini dile getirerek, yetkilileri acil önlem almaya çağrdılar. Öğrenciler ve veliler basın açıkla-

İstanbul Üniversitesi öğrencileri polis tarafından gözaltına alınan arkadaşlarının can güvenliklerinin olmadığını söyleyerek, aynı gün İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü'ne gittiler. Rektör **Kemal Alemdaroğlu** öğrencilerle görüşmek istemedi. Rektörlük tarafından reddedilen öğrenciler, Siyasal Bilgiler Fakültesi önünde oturarak basın açıklaması yaptılar. Başlarına gelebilecek her türlü olaydan Alemdaroğlu'nun sorumlu olacağını ifade eden öğrenciler, saat 14:00 sularında okuldan ayrıldılar.

Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü'nde ise 8 öğrenci kolluk güçleri tarafından gözaltına alındı.

Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü'nde çoğunluğu okul dışından gelen ülkücü faşistler, önceki süreçlerde öğrencileri ve öğretim görevlilerini Fransızca Öğretmenliği Bölümü'nü basarak, "Fransızca Bölümü ÖTK Temsilcisi Emrah Gökçe

masından sonra eylemi sona erdirdiler.

AÜHF'DE POLİS PROVAKASYONU

Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde 2 Aralık Çarşamba günü, saat 11:00 sularında 1 sivil polis, okul kantininde oturarak provakasyon ortamı yaratmaya çalıştı. Öğrencilerin kantin dışına çıkması yönünde müdahalesine polis, "Sizin slogan atma özgürlüğünüz nasıl varsa, benim burada oturma özgürlüğüm var" diyerek olumsuz karşılık verdi. Kısa bir süre sonra ise polis sayısı 4'e yükseldi. Bu gelişmeler üzerine öğrenciler toplu bir şekilde, "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak", "Polis üniversiteden defol" sloganlarını atarak Dekanlığa ve sekreterliğe yürüdüler. Dekan ve sekreterliğin müdahalesi polisleri kantinden çıkaramazken, Dekan, Ankara Emniyet Müdürlüğü ile görüşerek polisleri kantinden çıkardı. Öğrenciler olaydan sonra yaptıkları basın açıklamasında son süreçlerde üniversitede polisin provakasyon yaratma çabasının yoğunlaştığını ifade ettiler.

Diğer yandan ise Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi öğrencilerinin son süreçte tırmandırılan saldırılara karşı düzenlemek istedikleri "Medya ve Şiddet" adlı söyleşi, kolluk güçleri ve Dekanlık tarafından yapılmadı.

DTCF SALDIRILARI PROTESTO ETTİ

Ankara Üniversitesi Dil, Tarih ve Coğrafya Fakültesi öğrencileri, ana bina katlarında bulunan sınıfları dolaşarak, sınıflarda bulunan öğrencileri basın açıklamasına çağırarak, "Yalınlık yok direniş var", "Kahrolsun faşizm yaşasın halkların kardeşliği" sloganlarını atarak aşağıya doğru indiler.

"Polis defol, üniversiteler bizindir" yazılı pankart taşıyan öğrenciler, orta bahçede biraraya gelerek basın açıklaması yaptılar. Bu dönemde insanların yoğun bir şekilde gözaltına alındıkları ve kimi

yerlerde linçlerin yaşandığı ifade edilen açıklamada, "Bu saldırının bir devamı olarak da polis ve faşistler öğrencilere ve onların taleplerine saldırıya geçmiştir. Buna karşı mücadelenin yolu ise halkların kardeşliği şiarını yükseltmektir" denildi.

TRAKYA ÜNİVERSİTESİ'NDE EYLEM

12 Eylül faşist cuntasının bir uzantısı olan ve yıllarca devrimci-demokrat-yurtsever öğrenciler ve öğretim üyeleri üzerinde terör estiren YÖK, yine öğretim yılına girerken, gelişen öğrenci hareketlerini sindirmek ve yok etmek için yeni yasalar hazırlayarak ve MGB direktifiyle bunu pratığa sunarak öğrenciler üzerinde tek tek demektir. En ufak bir muhalif güce tahammül edemeyen bu güçler eylemliliklerde bulunan öğrencilere soruşturma açmakta ve okuldan atmaktadır. Bunun ilk denemesi 18 Mart Üniversitesi'nde yapıldı. Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi'nde katledilen Kenan Mak için eylem düzenlendi ve 41 öğrenci hakkında soruşturma açıldı. Açılan soruşturmaya karşı öğrenciler kararlılığını sürdürüp açık gre-

vine gittiler ve Çanakkale özümlünde YÖK'e geri adım attırdılar ve soruşturmaları geri alındı.

Bu saldırıların bir örneği de Trakya Üniversitesi'nde hayata geçirildi. 3 Kasım günü Susurluk ve 6 Kasım günü YÖK protestolarına katılan toplam 16 öğrenci hakkında ayrı ayrı soruşturmalar açıldı. Uygulanan bu soruşturma terörüne karşı öğrenciler bir metin hazırlayarak DKO, siyasi parti ve duyarlı kuruluşlar tarafından Rektörlüğe faks çekilmesi için bir eylem düzenlediler. Daha sonra 2 Aralık günü basın açıklaması yapıldı.

TUÖD (Trakya Üniversitesi Öğrenci Derneği) öğrenciler tarafından yapılan basın açıklamasına destek vermek için Tıp Fakültesi'nden gelen arkadaşlarının içeri alınmadığını görünce eylem kampüs girişine taşındı. "Soruşturma terörüne hayır" yazılı pankart açan öğrenciler, "Parasız bilimsel demokratik eğitim", "Özel güvenlik istemiyoruz", "YÖK'e hayır" vb. sloganları attılar. Eylem süresinde ÖGB (Özel Güvenlik Birimleri) megafonda siren sesiyle eylemcileri taciz etti.

Ve öğrenciler basın açıklamasını okuyarak dağıldılar.

9 Aralık Çarşamba günü ise TUÖD'ü öğrenciler tarafından -soruşturmalara ilgili bir forum düzenlendi. Eylem öncesi saat 12:15 civarında ÖGB, ÖTK seçimini baha ne ederek devrimci-demokrat öğrencileri dışarı atmak için kantini bastı. Bir süre içeride kalan kalabalığa destek, yemek boykotu eyleminde bulunan dışardaki öğrencilerden geldi. ÖGB ve devrimci-demokrat öğrenciler arasında 20 dakika süren bir itişme yaşandı. ÖGB jörlarını çıkararak birkaç öğrenciyi tartaklamaya başladı. Uzun süren alkış, sloganlı protestolar ve öğrencilerin kararlı tavrı sonucu ÖGB okul kantininden dışarıya atıldı.

Daha önce tasarlanmış olan forum için öğrenciler Eğitim Fakültesi'ne doğru sloganlarla yürüyüşe geçtiler. Eğitim Fakültesi önünde toplanan 200 kişilik devrimci-demokrat-yurtsever öğrenciler "Soruşturma terörüne hayır" yazılı pankartı açarak Mimarlık-Mühendislik Fakültesi'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş esnasında "Soruşturma terörüne hayır", "YÖK'e hayır", "ÖTK taktik, YÖK faşist", "Faşizme ölüm, halka hürriyet", "Özel güvenlik istemiyoruz", "Üniversiteler bizimle özgürleşecek", "Öğrenciyiz haklıyız kazanacağız", "Kahrolsun şovenizm, yaşasın halkların kardeşliği" sloganları atıldı.

Coşkulu kitle okul kantini önünde halka oluşturarak eylem bildirgesini okudu. Üniversite genelinde yaşanan sorunları dile getiren bir skeç oynandı. Şiirler okunup, halaylar çekildi ve marşlar söylenerek eylem son verildi. Ayrıca üniversitede süren 3 günlük yemek boykotu 7 Aralık tarihinde süresiz boykota dönüştürüldü. Öğrenciler tarafından büyük destek gören "Yemek fiyatları düşürülsün kalite artırılsın" eyleminde ücretsiz sandvich dağıtılıyor ●

GAZİ KATLİAMI PROTESTOCULARINA CEZA

Haber Merkezi: Kontrgerilla tarafından 12-13 Mart 1995 tarihlerinde Gazi Mahallesi ve ardında 1 Mayıs Mahallesi'nde gerçekleştirilen katliamın failleri serbestçe dolaşırken, katliamı protesto edenler cezalandırılıyor. Gazi katliamını kinamak için 14 Mart 1995 tarihinde Ankara Kızılay Meydanı'nda basın açıklaması yaparak Medise yürümek isteyenlerden 37 kişi çeşitli cezalara çarptırıldı.

İstanbul Gazi Mahallesi'nde olaylar sürerken Kızılay'da toplanarak Meclise yürümek isteyen yaklaşık 4000 kişilik kitle Milli Eğitim Bakanlığı önünde polis saldırısına uğramış, yüzlerce kişi yaralanırken, yüzlercesi de gözaltına alınmıştı.

Gözaltına alınanlardan 38 kişi hakkında, "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na aykırı davranışları" ve "Polise mukavemet ettikleri" iddiasıyla dava açılmıştı. Ankara 21. Asliye Ceza Mahkemesi'nde yargılanan 38 kişiden 37'si çeşitli cezalara çarptırıldı.

4 Aralık günü yapılan duruşmada kararı açıklayan mahkeme heyeti, 5 kişiyi olay tarihinde yaşları 18'den küçük olduğu gerek-

çesiyle 1'er yıl hapis, 200 biner lira para cezası ile cezalandırdı. Söz konusu ceza, "Gazi olaylarını kinamak için yapılan basın açıklamasını izlemek için toplantıya katıldıkları ve bu durumun doğal hak" kabul edilerek altıda bir oranında indirilerek 3 milyon 166 biner lira para cezasına çevirildi. Mahkeme, 32 kişiye ise 1 yıl 6'şar ay hapis 250'şer bin para cezası verdi. Aynı savunmayı dikkate alan mahkeme, cezaları 1'er yıl hapis, 250'şer bin

para cezasına çevirirken, bulunamayan bir kişinin dosyasını ise ayırdı. Verilen hapis ve para cezalarının tümü ertelendi.

Bilindiği gibi Gazi Mahallesi'nde 12 Mart 1995 gecesi bazı işyerlerinin taranmasıyla başlayan olaylar kısa sürede büyümüş, olaylar sırasında Gazi Mahallesi'nde 17, Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde 6 kişi olmak üzere 23 kişi polisin açtığı ateş sonucu hayatlarını kaybetmişti.

Katliamla ilgili açılan ve ilden ile sürülen ve 2 polis hariç tutuklu kimsenin kalmadığı dava halen Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam ediyor. Kısacası katliamın planlayıcı ve tetikçileri dışarda dolaşırken katliamı karşı duyarlı davranan insanlar nezdinde toplum sindirilmeye çalışılıyor ●

Katiller peşpeşe beraat ediyorlar

Haber Merkezi: İnsanların artık neredeyse kanıksadıkları işkence ile katledilme olayları, gelişen halk muhalefetine paralel olarak artarken, devletin halkın gözlerine baka baka yalan söyleme, tatlı vaatlerde bulunma aymazlığı da yeniden yapılandırmanın önemli bir parçası olarak devam ediyor. Kurulduğu günden itibaren faşist diktatörlüğü ile halkları soykırıma uğratan, kardeş dediği insanları katleden devlet, bununla yetinmeyerek sıkça tekrarladığı bağımsız yargı-sıyla da ilerici, demokrat, devrimci ve komünistleri idam, ömürboyu hapis vb. ceza-larla zindanlarda katletti, kalanları ise yarım insan olacak şekilde çürüttü.

Ancak bir kural var ki, devlet bu bağımsız dediği yargıyı hiçbir zaman siyasi iktidarın tahakkümünden çıkarmadı. Bunu geçmişte sayısızca örneklerde gördüğümüz gibi, son günlerde Sinan Demirebaşı'na gözetilme aldıktan sonra işkence ile katleden katilleri, muhalif gazete-ci olduğu için binlerce insanın gözü önün-

de, (hizmet olay yerinde olan in-sanlar ve kamera çekimini izleyenler) kimler tara-fından, huşda ve canlı ve dövülerek katledi-len Metin Gök-te-pe'nin katillerinin tahliye edilmesiy-le yine canlı ör-neklerini yaşıyo-ruz.

Evet, Sinan De-mirbaş, 7 Tem-muz 1995 tarih-inde, kontrgerillanın ünlü üslerinden biri olan Elazığ Emniyet Mü-darlığı ve kendisine bağlı Te-rörle Mücadele Şubesi ekipleri tara-fından, TKP(ML) TMLGB üyesi olduğu gerek-çesiyle gözaltına alındı. Gözetilme aldığı süre-te, bu iddiayı kabullenmesi için yoğun işkencelere maruz kalan Sinan, ihanet yeri-ne direnişi ve cesareti yaşamı seçerek 21

Temmuz 1995 tarihinde yaşamını yitirdi. Sinan'ın ölümüne dair devlet erkânı tarafından bir hayli senaryo üretildi. Ta-bi bu senaryoların kim-ler tarafından, nasıl bir psikolojiyle hazırlanmış ve çelişkile-rini 1-15 Ağustos 1995 tarihli Partizan Sesi Gazetesinde or-taya koyarken, katil-lerinin cezalandırıl-mayacağını, aksine ödüllendirileceklerini de belirtmiş-tik. Bugün ge-linen aşamada sonuç aynen belettığımız gibi oldu. Sadece 1 katil hariçinde, bütün katiller ve sorumlular 4. yıla giren dava sonrasında beraat ettiler.

30 Kasım günü Elazığ Ağır Ceza Mahkeme-si'nde görülen davada sanık polis Bünya-min Gök'e; Sinan'ın ölümüne neden oldu-

ğu anlaşıldığından, TCK'nın 243/2 ve 452/1 maddeleri gereğince toplam 14 yıl ağır ha-pis cezası verilirken, sanık polisler Erdoğan İnal, Veysi Aslan, Hasan Çetinkaya, M. Faruk Uzel, Zihni Derin ve Mahmut Ka-ramahmutoglu, "yeterli, kesin ve inandırıcı delil elde edilemediğinden" beraat ettiler. Tabi ceza alan katil polisin davası Yargı-tay'da bozulacaktır ve böylece bütün katil-ler toptan beraat etmiş olacaklardır.

Dün söylediğimiz gibi; bin gizli operasyon yapan devletin, çete elemanlarını yargılaya-cağını beklemiyoruz. Aksine bugün yapılan katillerin ve çete elemanlarının daha ra-hat hareket etmeleri için atılan adımlardır.

Son söz olarak diyoruz ki; bu kan emici ka-tillerden hesap sormak, ancak ve ancak hal-kın mücadeleyi yükselterek kıracağı kendi iktidarında mümkündür. O gün gelecek ve suçlular, halkın adaleti önünde diz çökseler bile, bu hesabın bedelini ödemekten kurtu-lamayacaklardır ●

GÖKTEPE'NİN KATİLLERİ SERBEST BIRAKILDI

Haber Merkezi: Yaklaşık 10 yıl önce haber için gittiği Alibeyköy'de gözaltına alınıp dövülerek katledilen Metin Gök-te-pe'nin katilleri olan 5 polis tahliye edildi. Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'nde 14 Aralık günü yapılan duruşmada verilen karar davayı izlemeye gelen kitle tarafından protesto edil-di. Sanık polislerin yakınları da kitleye sa-taşıp provakasyon yaratmaya çalıştılar. Tu-tuklu polisleri tahliye eden mahkeme beye-ti duruşmayı 29 Ocak 1999 tarihine erteledi.

11 Aralık Cuma günü görülen du-ruşmada söz alan müdahil Avukat Ali Sayda, duruşmadan önce Bitlis'te teslim olan Murat Polat da-hil tüm sanıkların tutukluluk hallerinin de-vam etmesini istedi. Sayda'dan sonra söz alan sanıklar ve avukatları tahliye talebin-de bulundular. Sanıklardan Seydi Battal Kö-se ise olay günü Eyüp Spor Salonu'nda bu-lunan Ali Fahri Özer, Derviş İnce, Musta-fa Karataş ve Yalçın Aydeniz'in de mahke-meye çağrılmalarını istedi. Daha önceki du-ruşmalar sırasında da dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar başta ol-mak üzere amirlerini suçlayan Köse'nin bu beyanları da dikkate alınmadı.

Müdahil ve sanıklardan sonra mütalaasını okuyan Cumhuriyet Savcısı Mahmut Uygur "Delillerin karartılma olasılığı bulunmadığı" gerekçesiyle ve "sanıkların tutuklu kal-dıkları süre gözönüne alınarak" tahliye edilmelerini talep etti. Savcının mütalaasın-dan sonra karar açıklayan Mahkeme Başka-nı Mustafa Bırsık; tutuklu sanıklar Saf-fet Hızarcı, Fedai Korkmaz, Metin Ku-şat, Seydi Battal Köse ve Şuayip Mutlu-

er'in tahliyelerine, Murat Polat'ın tutuklu-luk halinin devamına karar vererek duruş-mayı 29 Ocak 1999 tarihine erteledi. Dava-yı izlemek üzere çeşitli illerden gelen 500'e yakın kişi karar üzerine, "Bu dava burada bitmeyecek", "Katillerden hesabı emekçiler soracak" vb. sloganlarla mah-kemeyi protesto ettiler. Polis yakınları ise kurt işaretleri yaparak sözlü satışmalarla kitleyi provake etmeye çalıştılar.

DAVANIN TARİHÇESİ

4 Ocak 1996 tarihinde Ümraniye Esir Kam-pı'nda katledilen esir savaşçıların cenaze tö-renini izlemek için Alibeyköy'e giden Ev-rensel gazetesi muhabiri Gök-te-pe, kitleyle

beraber gözaltına alınmıştı. Eyüp Kapalı Spor Salonu'na götürülen kitleye vahşice saldırıya polisler yüzlerce kişiyi yaralarken Gök-te-pe'yi de katletmişlerdi. Açıklama ya-pan yetkililer Gök-te-pe'nin duvardan düşüp öldüğünü söylemişlerdi.

Arkadaşları, ailesi ve kamuoyunun baskısı sonucu Gök-te-pe'nin işkence edilerek öldü-rüldüğü kabul edilmek zorunda kalmıştı. Dava önce-çeşitli bürokratik engellere takıl-mış daha sonra ilden ile sürülerek uzatılmış ve unutturulmaya çalışılmıştı. En son Af-yon'da görülen davada polislerden 5'ine 7 yıl 6'şar ay hapis cezası verilmiş ve bu ka-rar taraflarca temyiz edilmişti.

17 Temmuz'da Yargıtay'da görülen dava ek-sik incelemeden dolayı bozulmuş ve Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'ne geri gönderilmişti. Dava boyunca duruşmalar sanık polislerin şovlarına sahne olmuştu.

KARAR PROTİSTO EDİLDİ

Duruşma sonrasında bir açıklama yapan Gök-te-pe ailesinin Avukatı K. Tekin Sürek karara tepki gösterdi. Sürek, insan öldür-menin cezasının bir yıl olamayacağını söyle-yerek hesabı tarihin soracağını söyledi. An-ne Gök-te-pe de yaptığı konuşmada, yaşadığı süre boyunca davanın peşini bırakmayaca-ğını söyledi. Karar ayrıca çeşitli siyasi parti, dernek ve DKO'lar tarafından da kınandı ●

Emekçilerden şovenizme ve '99 bütçesine tepki

Haber Merkezi: KESK Genel Merkezi daha önce 24-28 Kasım 1998 tarihleri arasında, alınmış olduğu Ankara'ya gitme kararını; hükümetin dağılması ve Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gitmesiyle ülkede geliştirilen şoven dalganın büyümesi gerekçesiyle iptal etti. Alınan bu karar karşısında yoğun tepkiler alan KESK Genel Merkezi, kendilerine karşı gelen bu tepkileri susturmak için tabanın istediklerini yapmak zorunda kaldı ve 12-13 Aralık günü çeşitli illerde kitlesel eylemlilikler gerçekleştirdi.

ANKARA: KESK Ankara Şubeler Platformu tarafından "Sendikalar Hakları ve Demokrasi" mitingi 13 Aralık Pazar günü; çeşitli, şovenizme, özelleştirmeye ve emekçilere yüklenmek istenen krizin faturasına karşı ülke seline dönüştü.

Sabahın erken saatlerinden itibaren Tandoğan Meydanı'nda toplanan işçi ve emekçiler alana gelen TUMTİS'li işçileri alkışlarla karşıladılar. Saat 12:30 civarlarında KESK'e bağlı sendikaların Ankara Şubeleri, DİSK TUMTİS Ankara Şubesi, kitle örgütleri, EMEP, ÖDP, SİP, HADEF ve DEF'lilerden oluşan kortej Abdi İpekçi Parkı'na doğru yürüyüşe geçti.

"Emekçiler el ele genel greve", "Yaşasın halkların kardeşliği", "İrkçi, şoven kıskırtmalara son", "Özelleştirmeye karşı genel grev, genel direniş", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarını haykırarak kitle 2 saat süren yürüyüşün ardından Abdi İpekçi Parkı'na ulaştı. Ankara KESK Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Nazım Alkaya, ülke içerisinde yoğun olarak baskı ve hak gasplarının yaşandığını, ekonomik ve siyasi olarak terörün had safhalara çıktığını, hakim sınıfların yaşamakta oldukları derin krizi emekçilere mal etmek istediklerini; sermayedarların işçileri işten çıkarmak için zemin yaratıklarını ve hükümetin de sermayeye destek sunduğunu belirterek; "Bu krizi biz yaratmadık, yükünü de biz çekmeyeceğiz" dedi. Yıllardır kendilerinin fedakarlık yaptıklarını, bir avuç sermayedarın karlarına kar katkılarını söyleyen Alkaya, emekçilerin artık fedakarlık yapacak durumda olmadığını dile getirdi.

TUMTİS'te örgütlü Yozgat Yırtış işçileri adına söz alan Bekir Çekirge; TUMTİS'e üye oldukları için işveren tarafından ertesi gün işten atıldıklarını, en doğal haklarından biri olan sendikalaşma haklarını kazanmak için 28 günden beri direnişte olduklarını belirterek, tüm kamu emekçilerine, demokratik karar ve kuruluşlara destek çağrısında bulundu.

İSTANBUL: İstanbul KESK Şubeler Platformu'nun Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'nda yapmayı planladığı mitinge valilik tarafından izin verilmemesi üzerine, 13 Aralık Pazar günü Fatih Sarayhan Parkı'nda kitlesel basın açıklaması yapıldı. Polislin yoğun "güvenlik" önlemleri altında yapılan basın açıklamasında, krizin faturasının emekçilere

karınmasını emekçiler sloganlarıyla protesto ettiler. Sarayhan Parkı'nda toplanmaya başlayan kitlenin sayısı saat 12:00 civarında 600'e ulaştı. KESK, Tüm Maliye Sen, Bemsen, Eğitim Sen, SES pankartlarının açıldığı mitingde kitle, "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız", "Baskılar bizi yıldıramaz", "Savaşa değil emekçiye bütçe", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Faşizme karşı omuz omuza", "Özelleştirme; yalan, soygun, talan", "İşçi memur el ele genel greve" sloganlarını attı.

'99 Bütçesi'nin halklarımıza getirdiklerinden bahsederek ilk konuşmayı yapan SES Aksaray Şube Başkanı Songül Beydilli, bu ülkede ülke yönetiminden diğer konulara kadar emekçilerin hiçbir yetki ve kararı olmadığını, Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya sığınmasını bahane ederek kendi çetelerini gizlemeye çalıştıklarını belirten Beydilli ayrıca Metin Göktepe davasındaki sanık polislerin tahliyelerine de dikkat çekti.

Daha sonra konuşan KESK Genel Başkanı

Erdem'in konuşmasından sonra önümüzdeki günlerde daha kitlesel eylemliklerin yapılacağı mesajlarının ardından eylem sona erdi.

Ayrıca eylem bitiminde polisler tarafından Cüneyt Yılmaz ve soyadını öğrenemediğimiz Ramazan adlı iki kişi gözaltına alındı. Cüneyt Yılmaz bir süre sonra serbest bırakılırken Ramazan adlı kişi hakkında ayrıntılı bilgi alınmadı.

İZMİR: İzmir'de kamu emekçileri artan şovenist ve faşist dalgaya karşı dalga kıran olmak amacıyla 12 Aralık günü demokrasi ve sendikalar talebiyle Konak Meydanı'nda bir miting düzenlediler.

Konak Simerbank önünde toplanan yaklaşık üç bin kamu emekçisi, başta İzmir KESK pankartı olmak üzere KESK'e bağlı diğer sendika pankartlarının arkasında, "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Faşizme karşı omuz omuza", "Çeteler değil üretkenler yönetsin", "Savaşa değil eğitime bütçe",

ve Demokrasi" mitingine yaklaşık 600 kamu emekçisi katıldı. Gaziosmanpaşa Köprü Kavşağı'ndan Fuar Alanı'na yürüyen kitle, burada yaptığı basın açıklaması ile eylemi sona erdirdi.

AMASYA: KESK Şubeler Platformu tarafından düzenlenen miting 150 kişinin katılımı ile saat 13:30'da Küna Köprüsü'nden Cumhuriyet Meydanı'na kadar yapılan yürüyüşün ardından basın açıklaması ile sona erdi.

BURSA: Acem Reis Camii'si önünde saat 13:00'de toplanan 1000 kamu emekçisi, Forma Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. "Yağma talan bütçesine hayır", "Faşizme karşı omuz omuza", "İş, ekme özgürlük" sloganlarını yürüyüş esnasında atan kitle, basın açıklamasının ardından dağıldı.

KIRKLARELİ: Kırklareli KESK Şubeler Platformu'nun düzenlediği mitinge katılan 1500 kamu emekçisi baskı, ceza ve sürgünleri protesto etti.

Linç girişimlerine varan şovenist kışkırtmaya da tepki gösteren kamu emekçileri eylem boyunca, "Çetelere değil emekçiye bütçe", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganlarını attılar.

KONYA: Kamu emekçilerinin yapmak istedikleri basın açıklamasına polislin izin vermemesi protesto edilerek, Kaya Park PTT'si önünde 200 kamu emekçisinin katılımı ile basın açıklaması yapıldı. Açıklama sırasında kitle sık sık, "Baskılar bizi yıldıramaz", "Yılgınlık yok direniş var" sloganlarını attı.

GEBZE: Eğitim Sen önünde toplanan 150 kamu emekçisi, Cumhuriyet Meydanı'na doğru, "Sefalet ücretine hayır", "Özelleştirmeye hayır" sloganlarını atarken meydana bir basın açıklaması yaparak eyleme son verdi.

DERSİM: Dersim'de miting Valilikçe yasaklandı. Bunun üzerine Tosun Sokak'ta basın açıklaması yapmak isteyen kitleye, polis müdahale ederek izin vermedi. Metin içerisindeki "Kürt" ve "Barış" kelimelerinin çıkarılmasından sonra basın açıklamasına izin verildi. 400 kamu emekçisinin katıldığı eylem basın metni okunduktan sonra sona erdi.

HATAY: Hatay'da kamu emekçilerinin 12 Aralık Cumartesi günü yapmak istedikleri "Sendikalar Hakları ve Demokrasi" konulu basın açıklamasına polis saldırdı. Polislin saldırısı sonucu 20'den fazla kişi yaralanırken 25 kişi de gözaltına alındı.

Saldırıyı kinamak için 14 Aralık Pazartesi günü Eğitim Sen Hatay Şubesi önünde toplanan 100 kadar kamu emekçisi saldırıdan Valiliği ve Emniyet Müdürlüğü'nü sorumlu tutarak istifaya çağırdı.

Ayrıca Yozgat, Antalya ve Gebze'de de kitlesel basın açıklamaları ile protesto eylemleri yapıldı.

Siyami Erdem, ülkedeki ekonomik ve siyasi krizin her geçen gün daha da katmerleştiğini ve bununla bağlantılı olarak hak gaspları ve baskıların arttığını söyledi. Krizin emekçilere malledilmesi konusunda, "Bu krizi biz yaratmadık, yükünü de biz çekmeyeceğiz" derken kitle hep birlikte, "Krizin faturası patronlara" sloganını attı.

IMF reçeteleri doğrultusunda hazırlanan, savasın, yoksulluğun ve talanın bütçesi olan '99 bütçesinin bugün geçici olarak çıkarılmak istendiğini, bu bütçe ile emekçilere ve halka yönelik saldırının gözardı edilmediğini belirten Siyami Erdem, ayrıca kamu emekçilerinin son süreçte artarak devam eden sürgünlerine değindi. Ülkede yaratılan ırkçılık ve şovenizme de değinen Erdem, "Kürt sorununun yakıcılığının sürdüğü bu süreçte Kürt-Türk düşmanlığı körüklenmeye çalışılmaktadır. Toplumun içine sokulmak istendiği bu kaos ortamından çıkmak zorundayız" dedi.

"İlkur Bırol aramızda", "Gerici faşist eğitime son", "Herkes parasız sağlık, parasız eğitim hakkı", "Baskılar sürgünler bizi yıldıramaz" vb. sloganlar atarak yürüyüşe geçtiler. Eyleme katılanlar tek tek aranarak alana alındı. Tüm kiedenin alana girmesinin ardından saz ve sloganlar eşliğinde bir süre halay çekildi.

Metin Göktepe'nin annesi Fadime Göktepe'nin de eyleme katıldığı anonsu yapıldığında kitle, "Hepimiz birer Metin'iz" sloganını haykırdı. Burada Fadime Göktepe'nin gönderdiği mesaj kürsüde okundu.

Eylemde KESK adına Yapı Yol-Sen Başkanı Ali Murathan, Cumhuriyet Meydanı'nda yapılması düşünülen mitinge İzmir Valiliği'nin trafik akışını bahane ederek izin vermediğini ve bu kararı kınadığını belirterek basın açıklamasını okudu. Basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

KAYSERİ: KESK Kayseri Şubeler Platformu tarafından düzenlenen "Sendikalar Hakları

Yargısız infazlar yaygınlaştı

Halkın Günlüğü/İstanbul: Komprador patron-ağa devleti, kendi saltanatının devamını sağlamak için baskı ve zulüm kadar, insanlarımızı psikolojik ve fiziki anlamda (uyuşturucu, kumar vs.) uyuşturarak etkisizleştirme politikası da uyguluyor. İnsanlarımız kendi elleriyle verdiği uyuşturucunun yanı sıra; yönlendirmesiyle gerçekleştirdiği hırsızlık, gasp vb. çirkelliklerinin görülmesini, sorgulanmasını engellemeye çalışıyor. Çünkü devlet uyuşturmuş bir beyinin hiçbir şeyi göremeyeceğini, algılamayacağını ve sorgulamayacağını bilincindedir.

Bu uygulamanın açığa çıkması ve halkın gözünü boyamak için "toplumun huzurunu ve değer yargılarını bozuyorlar", "suçlular cezasız bırakılmayacak" söylemleriyle de yaptığı yargısız infazları örtbas etmeye çalışan devlet, kendi burjuva baskı vasıtasıyla halkın can ve mal güvenliğini sağladığı imajını verme ve halkın muhalefetini susturmaya çalışıyor.

Aynı devlet, işler bazen tersine dönerek, yönlendirdiği insanlarla arasında çıkar dalaşı çıktığında anlamadığı insanları katledebiliyor.

"Huzur Operasyonu" diye adlandırdıkları,

uygulamalar ise halkın değil kendilerinin huzurunu sağlama uygulamalarıdır. Kendi huzuru için gerçekleştirdiği "Huzur Operasyonu"larından birinde, polisler 4 Aralık Cuma günü saat 24:00'de, Volkan Koç'u öldürerek, Mertan Sessiz'i yaralayarak huzuru buldukları hayaline daldılar.

Olay yerinde bu insanların birini öldürüp, diğerini bacağından yaralamasına rağmen, öldürdükleri Koç'u Beyoğlu'nun arka sokaklarına atmaları, Sessiz'i ise hastaneye götür-

meleri gerekirken Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü'ne götürüp sorguya çekmeleri, aslında tam anlamıyla huzuru bulamayışlarından kaynaklanıyor ve "Huzur Operasyonu"ları diye adlandırdıkları uygulamanın gerçekte onların huzurunu sağlamada bir hayal olduğunu gösteriyor.

Olayda yaşamını yitiren Koç olsun, Sessiz olsun, bu insanlar sistemin dayatmaları ile yaşadıkları çarpık yaşamları sonucu, esrar kullanan, satan, hırsızlık yapan ve elde

ettiklerinden polisler pay veren insanlardan sadece bir kaçıdır.

Volkan Koç'un ölümünden sonra ailelerin İstanbul İHD Şubesi'nde yaptıkları basın açıklaması gerçekleri su üstüne çıkarıyor. Koç'un teyzesi Servet Koç, Volkan'ın daha önceden sabıkasının olduğunu, olay günü ise kimliğinin üstünde olmadığını, bundan dolayı kaçtığını ve bu kaçış esnasında silahsız olmalarına ve rahatsızlıkla yakalanabilmelerine rağmen, polislerin yakalamayı değil de öldürmeyi tercih ettiğini belirterek; "Gençlerimizin eline uyuşturucuyu koyuyorlar, satıyorlar, bunları yaptıkları yetmiyormuş gibi bir de öldürüyorlar. Artık polisleri güvenmiyoruz. Bu ne biçim devlet" derken, artık bu sistem

tarafından yönetilmek istemediklerini belirtiyordu. Çünkü onlar da kendilerinin devlet için bir değerinin olmadığını ve hakim sınıfların kendi saltanat için istedikleri an kendilerini ve kendileri gibi olan insanları gözlerini karpmadan ortadan kaldıracaklarını bilincine varmışlardı.

Aslında bu olayla verilen bir mesaj var; o da çok basit; "ya bizim her dediğimizi yapar ve uygularsınız ya da Volkan gibi olursunuz!"

HADEP'E YÖNELİK SALDIRILAR SÜRÜYOR

Haber Merkezi: PKK Genel Başkanı Öcalan'ın İtalya'ya gitmesini ve tade edilmesini bahane ederek saldırılarını artıran diktatörlüğün bilhassa HADEP'e yönelik keyfi saldırıları sürüyor. 15 Kasım'dan beri Genel Merkezi dahil tüm il, ilçe ve belde teşkilatları basılan HADEP'in, bu tarihten bu yana Genel Başkan dahil 6'sı Genel Merkez yöneticisi, 7 il başkanı 70 il ve ilçe yöneticisinin tutuklandığı açıklandı. Yasal bir partiyi sivil faşistlerle birlikte basıp, partide bulunanları linç ettirmekte bir mahsur görmeyen kolluk kuvvetleri Genel Merkez yöneticileri dahil binlerce kişiyi ağır işkencelerden geçirdi. Tüm bu saldırılar ve hedef göstermelerle ayrıca HADEP'in seçimlere girmesi engellenmeye çalışılıyor.

15 Kasım'dan bu yana 3500 dolayında yönetici ve üyesi gözaltına alınan, 2 üyesi katledilen HADEP'e yapılan saldırılar Aralık ayında da devam etti.

1 Aralık gecesi HADEP İzmir il yöneticilerinin de aralarında bulunduğu 13 kişiyi evlerini basarak gözaltına alan polisler; 2 Aralık günü de İzmir il binasına gelerek 2

kişiyi daha gözaltına aldılar. Açık grevi ve kitlesel eylem düzenleme talimatı verdikleri sayıyla gözaltına alınanlardan üç kişi tutuklanırken, diğerleri serbest bırakıldılar.

3 Aralık gecesi ise İzmir'in çeşitli semtlerinden gözaltına alınan 19 kişi 6 gün boyunca işkencelerden geçirildikten sonra DGM'ye çıkarıldı. 10 kişi tutuklanırken 9 kişi serbest bırakıldı. Bırakılanların arasında olan HADEP İzmir il yöneticisi Nazım Çolak, babası Cebrail Çolak ile birlikte tekrar gözaltına alındı.

7 Aralık günü İstanbul il ve ilçe örgütleri birkez daha basılan HADEP'te 19 kişi gözaltına alınarak tutuklandı. Ayrıca Kapıkule Gar Sınır Kapısı'nda yurtdışına giderken trenden indirilip gözaltına alınan ve aralarında MKM çalışanlarının da bulunduğu 7 HADEP'li, PKK üyesi iddiasıyla tutuklandı.

Tüm baskı ve vahşiçe saldırılara karşın HADEP'in tüm il, ilçe ve belde teşkilatlarında 6-8 Aralık günlerinde 3 günlük açık grevleri yapıldı.

Açık grevlerine, tutuklanıp esir kamplarına kapatılan HADEP yönetici ve üyelerinin

de katıldığı açıklandı.

Hakkında kapatılma davaları açılan, üyeleri ve yöneticileri defalarca katledilen, her fırsatta hedef gösterilen HADEP'in seçimlere girmesinin engellenmeye çalışıldığı açıklandı. Genel Başkan Vekili Osman Özçelik yaptığı açıklamada, bir gazetede çıkan Süleyman Demirel'in; "HADEP'in yerel seçimlerde başarılı olacağından korkuyorum" şeklindeki açıklaması hakkında kendisine gönderdikleri mektuba cevap verilmediğini söyledi. HADEP'i korkulacak bir parti olarak göstermenin Cumhurbaşkanı'na verilen bir hak olmadığını söyleyen Özçelik, baskılara son verilmesini, yönetici ve üyelerinin serbest bırakılmasını istedi.

Özellikle HADEP başta olmak üzere Kürt kuruluşları üzerindeki baskılar çeşitli kurumlar tarafından kınandı. Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK)'nin bazı yöneticileri ile bağlı sendikaların üye ve yöneticileri özelde HADEP'e, genelde tüm muhalif kesimlere karşı girişilen saldırılara karşı üç günlük açık grevi yaptılar. Grevcilerin çoğu polis tarafından gözaltına alındı.

SENDİKACILARA GÖZALTI

Halkın Günlüğü/İstanbul: Tüm cezaevlerindeki siyasi tutukluların 5 Eylül'den bu yana sürdürdükleri DGM boykotuna tat-sak yakınlarından, demokratik kurum ve kuruluşlardan destek gelmeye devam ediyor.

DGM'lerin gerçek yüzünü teşhir ve protesto etmek için çeşitli sendikalar bir araya gelerek imza kampanyası başlattılar. Ailelerin, öğrencilerin, işçilerin ve bir çok sendikamızın eyleme destek amacıyla imzaladığı metinleri, Adalet Bakanlığı'na göndermek için 11 Aralık Cuma günü saat 13-30'da Aksaray Postanesi'nde basın açıklaması yapan sendikacılara polis saldırarak gözaltına aldı.

Gözaltına alınan Lintir-İş Genel Başkanı Kazım Bakış, Deri İşçileri Kültür ve Dayanışma Derneği Başkanı Hüseyin Akçiçek ve DİSK Tekstil İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şubesi eski başkan vekili Ayşe Yumlu, polisin azıncı salkırı karşısında, "Kahrolsun faşist diktatörlük", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganlarını haykırıyor.

Biz anayız; sesimizde yerin-göğün derdi var

Halkın Günlüğü/İstanbul: Yaklaşık 4 aydan beri kolluk güçleri tarafından Galatasaray Lisesi önünde oturmaları engellenen, saldırıya uğrayan Cumartesi Anneleri 186. ve 187. haftalarda İHD İstanbul Şubesi önünde biraraya gelerek faşizme inat "Sessiz Çığlıkları" nı haykırdılar.

186. HAFTA: Kan emici yarasalar tarafından kendilerinden koparıp alınan sevdiklerinin bulunması amacıyla Cumartesi günleri Galatasaray Lisesi önünde oturan Cumartesi Anneleri'nin herkesin bildiği üzere yaklaşık 4 aydan beri oturmaları (Bu hafta Beyoğlu çevresine girmeleri bile) engelleniyordu. Fakat haklı haksız çatışmasında haklı olan analar tüm saldırı ve baskılara rağmen, sayıca az da olsalar dikildiler; birer çelik gövdeli silahşör gibi katillerin karşısına.

5 Aralık Cumartesi günü İstanbul Emniyeti'ndeki yarısı Beyoğlu ve çevresine (özellikle İHD ve Galatasaray Lisesi) yığılmıştı. Fakat kol güçlerin tüm önlemlerine rağmen analar ve insan hakları savunucuları saat 12:00'de İHD İstanbul Şubesi önünde sevdiklerinin fotoğrafları ile yerlerini aldılar.

Burada Cumartesi Anneleri adına Maside Ocak tarafından bir basın açıklaması okundu. Açıklamada; "Düşünün ki, oğlunuz, kızınız, sevgiliniz, eşiniz, arkadaşınız gözaltına alınıyor ve ondan bir daha haber alamıyorsunuz. Oldu mu,

yaşıyor mu bilmiyorsunuz. Sadece bir dakika düşünün. Ne yaparsınız? Oğlu Hüseyin Morsumbül 18 yıl önce Bingöl'de gözaltında kaybedilen Fatma Morsumbül 15 yıl duvarlarla konuştuk, gözyaşlarını dört duvar arasına akıttı. 186 hafta önce, benzeri acıları yaşayanlar ve bu acılar yaşanmasın diyenlerle Galatasaray'da buluştuk.

Biz Cumartesi Anneleri Fatma Morsumbül, Emine Ocak, Hanım Tosun, Elif Tekin, Hanife Yıldız, Necmiye Aydın, Birsen Gülnay, Hatice Tekdağ Cumartesi insanlarıyla her Cumartesi, 'kayıplar bulunsun, sorumlular yargılsın, kayıplar olmasın' dediğimiz için kayıpları herkes duydu." denilerek herkesin, özellikle de polisin tanıdığı ka-

yıp ailelerinin "şüpheli" şahıslar olarak gözaltına alınması yönünde savcılığa yapılan başvurunun kabul edildiği, Cumartesi Anneleri olarak her hafta, her yerde kayıpların nerede olduğu sorusunu sormaya devam edileceği belirtildi.

187. HAFTA: 12 Aralık Cumartesi günü İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin kabul edililişinin 50. yılında bildirgede imzası olan Türkiye, insan haklarına düşman olduğunu bir kez daha gösterdi. Her hafta olduğu üzere abluka altına alınan Beyoğlu çevresinde caddeye çıkan tüm sokaklarda 12 Eylül faşizminin örnekleri sergileniyordu. En sıradan insanlar bile tepeden turnaga kontrol edilerek sokuluyordu caddeye.

Beyoğlu Caddesi'nde bunlar olurken İHD önünde bir araya gelen Cumartesi Anneleri ve kayıp yakınları çok yoğun güvenlik önlemleri altında Galatasaray Lisesi'ne yürümek istediler. Ancak insan hakları düşmanı olan devletin kolluk güçleri tarafından engellenerek yürüyüşlerine izin verilmedi. Bunun üzerine polis barikatının önünde bir basın açıklaması yapıldı. Açıklama İHD İstanbul Şube Başkanı Av. Eren Keskin tarafından yapıldı. Açıklamada 3,5 yıldır her Cumartesi günü saat 12:00'de Galatasaray Lisesi önünde oturulduğu, gözaltılara, baskılara rağmen kayıpları aramakta ısrarlı olunduğu, bu mücadelenin her alanda olduğu gibi sokaklarda yapılacağı, bu düşüncenin hiç bir zaman değişmeyeceği belirtilerek, "Biz Cumartesi insanları burada 187 haftadır olmasaydık, ne bu ülkede yaşayan insanlar ne de dünya onların gözaltında kaybolduğunu bilmeyecekti. O nedenle Galatasaray'dayız"

Kaybedenler kaybedecek. Pinochet'in kaybettiği gibi. İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin kabul edililişinin 50. yılında kayıpların sorumlularının bulunmasını ve yargı önüne çıkarılmasını istiyoruz" denildi.

Basın açıklaması okunduğu sırada kolluk güçlerinin, "İnsan hakları" m görüntüleyen Alman ZDF Televizyonu kamerasının çekimi engellenerek, kamera man tartaklandı ●

BASINA VE KAMUOYUNA

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Roma'ya gidişinden sonra büyük bir korku ve panik havası içinde, demokrasi ve özgürlük adına ne varsa dizginsiz bir şovenizm dalgasıyla saldıran çete rejimi ve onun mağaları bütün insani değerlere saldırmaya devam ederken, bu değerleri savunanlara karşı ne kadar tahammülsüz olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Başta HADEP olmak üzere devrimci-yurtsever, demokratik kurumlara yönelik faşist saldırısı sonucu binlerce insanı gözaltına alarak işkenceden geçiren; başta HADEP Genel Başkanı Sayın Murat Bozlak olmak üzere bir çok kurumun yöneticilerini ve çalışanlarını tutuklayan, şoven propaganda ve kışkırtmalar eşliğinde faşist çetelerin fiili saldırılarında iki yurtsever, şehit düşüren çete rejimi, içinde bulunduğu çıkmazı aşamamanın verdiği bir psikolojiyle kendi sonunu biraz

daha yaklaştırmaktadır.

Dayatılan bu kural tanımaz politika, rejimin; hem çözüme doğru giden Kürt sorunu karşısında içine girdiği çaresizliği ifade ediyor hem de aynı zamanda tam bir terörist saldırganlıktır. Ama devlet terörü, geçmişte olduğu gibi bugün de, halklarımızın ölmesini, kinini ve özgürlüğe olan inancını kamçulamaktan başka bir sonuç vermeyecektir. Bu terör, halkların ve emekçilerin, geleceği, özgürlüğü, onuru ve iradesini yok edemeyecektir.

Öyle bir saldırganlık ki, hem saldırıyor, dağlıyor, katlediliyor, işkencelerden geçiriyor, ağılıkla karşı karşıya getiriyor; hem de sesini çıkarmayacakmış, en küçük demokratik tepkini bile affetmem diyor, etnik temizlikten bahsediyor. Kürt sorunu yoktur, üniter devlet yapısı diyor. Bu saldırılarla bütün demokratik mevzileri kapatarak devrimci demokrat muhalefetin bugüne

kadar savunduğu ve rejimin gerçekliğini ifade eden olguları bir kez daha somutlaştırarak, adeta herkesi ayaklanmaya davet ediyor.

Başta fedakar Kürt halkı olmak üzere Türkiye emekçi halklarının da özgürlük ve demokrasi mücadelesinin platformu olan HADEP'in, bu süreçte saldırıların en vahşisine maruz kalması, misyonu açısından yadırganmamalıdır. Çünkü HADEP, bu çapulu faşist egemenlerin çıkarlarına taş koymaktadır. Her alanda olduğu gibi legal alanda da devrimci-yurtsever halkımız, son saldırılara karşı kurumlarını sonuna kadar savunmuştur. Halkımız, kurumlarıyla yek vücut olmuştur.

Bütün bu saldırılar karşısında boyun eğmeyecek direnişini sürdüren, baskıları protesto için 3 günlük sembolik açlık grevi gerçekleştiren HADEP yönetici ve üyelerine karşı yeni saldırılar başlamış, birçok il ve

ilçe teşkilatı basılarak yüzlerce insan gözaltına alınmıştır.

Bu anlamlı direnişi sürdürmek, HADEP'e yönelik rejimin keyfi saldırganlığını protesto etmek ve Kürt sorununun çözümüne yönelik süreci desteklemek amacıyla başlattığımız üç günlük sembolik açlık grevi eyleminizi destekliyoruz ve selamlıyoruz. Kamuyu duyarlı davranmaya çağırıyoruz. Herkes, sustukça sıranın kendisine geleceği bilinciyle hareket ederek tepkisini örgütlemelidir. Başka türlü özgürlük gelmeyecektir, bu halklar ve emekçiler düşmanı rejim yıkılmayacaktır.

Yaşasın Halkların Kardeşliği!

Birleşik Devrimci Basın Platformu
(Halkın Günlüğü, Ö.S.Y. Atılım, Y. Alternatif, Özgür Halk, Direniş, Hedef, Devrimci Çözüm)

7.12.1998

Uygulanan sansür değil, milli zulümdür!

Geçtiğimiz günlerde Harbiye Askeri Müze ve Kültür Sitesi'nde düzenlenen "İstanbul Müzik Şenliği"nde gelişen bir olay bazı tartışmalara neden oldu. Olay; programda yer alan **Reşo** isimli Kürt ozanın ve **Knar** isimli Ermeni topluluğun, Kürtçe ve Ermenice müzik yaptıkları gerekçesiyle konserlerinin iptal edilmesidir.

Yaşanan bu ani gelişme kimi sanatçıların tepkisine sebep olmuştur. Fakat bu tepkiler ya sansüre karşı çıkmak, ya da "çifte standart" tutumları protesto etme düzeyinde kalan tepkilerdir.

Oldukça popüler olan ve demokrat olarak tanınan Edip Akbayram'ın tepkisi, tartışmanın hangi düzeyde yürüdüğünü en iyi ifade eden örnektir: *"İstanbul'daki Müzik Şenliği, müziğin her türüsünü, etnik müziklerin hepsini kapsıyor. 'Zuğraşi Berepe'ye izin veriliyor, bu ozan arkadaşlarımıza izin verilmiyor. Bu anlaşılır bir şey değil. Özgürlük ve demokrasiden bahsediyorsak, müzik üzerinde, sanat üzerinde bu tür otosansür ve baskıların artık kalkması lazım."*

Bu yaklaşımın parçalarına ayırarak kısaca değerlendirelim:

a) Sansür: Öncelikle şunu düzeltmek gerekir; uygulanan otosansür değil, sansürdür. Düz bir yaklaşım ile sansüre karşı çıkmak doğru değildir. Sansürün gerekçelerini ve ardında saklı olan nedenlerini irdelemek zorundayız. Ki İzmir'deki bir Kürt ailesinin düğününe polis tarafından neden ve na-

sıl müdahale edildiğini hatırlarsak, Reşo ve Knar'a uygulanan sansürün gerçek nedenini de daha iyi anlamış oluruz.

İzmir'deki bu düğünde Kürtçe türküler söylendiği için polis düğüne müdahale ediyor ve kadınlar ile erkekleri ayrı ayrı safa dizip, erkekleri sıra dayatıyor. Bu olay son dönemlerde her an, her yerde karşılaşılabileceğimiz örneklerden sadece biridir. Ve bu örnekler sorunun basit bir sansür so-

runu olmadığını; etnik bir sorun, Kürt ulusal sorununu olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla yaşanan olayı sansür düzeyinde değerlendirmek oldukça geri bir yaklaşımdır. Çünkü uygulanan, PKK Genel Başkanı Öcalan'ın İtalya'ya çıkış süreci ile daha bir artan milli zulüm politikasının sadece küçük bir yansımasıdır.

b) "Çifte Standart": Deniliyor ki Lazca müzik yapan **Zuğraşi Berepe**'ye izin veriliyor. Aynı şeyi komprador medyanın "pahalı" yazarlarından **Ertuğrul Özkök** de söylüyor. Burada dikkat çekilmesi gereken nokta şudur; neden Türkçe ve Türklerle kıyaslama yapılmıyor da, Lazca ve Zuğraşi Berepe'yle kıyaslama yapılıyor?

Bu şovenist bir yaklaşımın sözümlüne eşitlik adına dışavurumundan başka bir şey değildir. Çünkü sorun ezilen

sak; Zuğraşi Berepe'ye izin verip de Reşo'ya izin vermemeleri, bir kez daha göstermektedir ki sorun Kürt ulusuna karşı geliştirilen bir tutumdur ve hasbayağı milli bir zulümdür. Bugün Kürtlere uygulanan bu ağır ve açık zulmün, Lazlara karşı sessiz sakin yürütülmesi hiç bir şeyi değiştirmez ve hiç bir şeyi gizleyemez.

Son sözümüzü "entel şoven" **Bedri Baykam**'ın açıklamalarından yola çıkarak söylemek istiyoruz. Diyor ki "entel şoven"; *"Türkiye'deki tüm etnik kökenlerin dil ve kültürel haklarını kullanmaları gerektiğini düşünüyorum. Bu tür yasaklamaları Türkiye'nin aşması lazım. Nasıl Fransızca müzik varsa, Yahudi, Rum ve Ermeni müzikleri de olacak."*

"Entel şoven" **Bedri Baykam**, yine "Kürt" sözcüğünü ağzına almaktan itina ile kaçmış. Neyse; bu onun sorunu!

Bizim söyleyeceğimiz şu; nasıl ki Fransız, Rum, Ermeni ve Türk müzikleri varsa, aynı şekilde Fransız, Rum, Ermeni ve Türk devletleri de var. Dolayısıyla Kürtlerin de sadece müzikleri değil, devlet kurma hakları ve isterlerse devletleri de olmalıdır. Kim ki bu hakkı tanımıyor, o, istediği kadar "sansür"e ve "çifte standart"a karşıymı desin, gerçek bir demokrat değildir. Ve şovenizme hizmet etmektedir. Zira gerçek bir demokratın ilk görevi milli zulme karşı çıkmak ve Ulusların Tam Hak Eşitliği'ne -devlet kurma hakkı da dahil- saygı göstermektir. ●

BASINA VE KAMUOYUNA

Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi'nde devrimci tutsaklara yönelik planlı bir saldırı hazırlığı yapılıyor. Bu olayın alt-yapısı medya aracılığıyla oluşturuluyor.

7 Aralık 1998 tarihli Yeni Yüzyıl Gazetesi'nde en son çıkan bir haber bu açıklamayı yapmamızı zorunlu kılmıştır. Haber: "Ulucanlar Cezaevi'nde Firar Alarmı" başlığıyla veriliyor. "İnfaz koruma memurları koğuşa girmektedir" diye bitiriliyor.

Gerçekler böyle değildir;

-Hapishane idaresinden basında çıkan bu haberleri soruyoruz, "Biz de şaşırдық" diyerek geçiriyorlar ve tektip edilmesini istediğimizde ise; "durumun böyle olmadığı, basının kendi kafasına göre haber yaptığı, kendilerinin tektip etme yetkilerinin olmadığı" gibi cevaplar alıyoruz.

Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi'ndeki son durum aşağıdaki gibidir;

-İnfaz koruma memurlarının koğuşlara girememesi gibi bir durum yoktur. Her gün sabah ve akşam sayımları düzenli yapılmaktadır. İşleyişte bir aksama yoktur.

-Daha önce, ayda iki kez yapılan koğuş

aramaları 6 Ekim tarihinden bu yana yapılmamaktadır. Ancak aramaların yapılmaması bizden kaynaklı değil, idarenin yapmak istememesinden kaynaklanmaktadır. Adli tutukluların kaldığı koğuşlarda düzenli aramalar yapılmaktadır.

-Uzun süredir yaşadığımız sorunlar üzerine temsilcilerimizin görüşme taleplerine cevap verilmemekte, görüşme yapılsa dahi geçirililmeye çalışılmaktadır. Bundan kaynaklı mahkeme ve hastaneye gidiş-gelişlerde yaşadığımız sorunları çözemediğimiz için tedavilerimizi yaptırıyoruz. Asliye ve Ağır Ceza Mahkemeleri'nde görülen duruşmalarımıza katılmıyoruz. Bu konuda daha önce bazı kurum ve kuruluşlara sorunlarımızı anlattığımız dilekçe ve açıklamalarımızı göndermiştik.

Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi'ne yönelik bu ve benzeri haberlerle basında ilk kez karşılaşmıyoruz;

6-10 Eylül 1998 tarihleri arasında bütün TV kanallarında "Devrimci tutsakların isyan çıkardığı, idareyle görüşmedikleri,

tünel olduğu" gibi spekulatif, provakasyon yaratan amaçlı haberler yapılmış, hapishane çevresindeki evlerde ve hapishane önünde biriken tutsak yakınları üzerinde terör estirilmiştir. Bu provakasyon girişimi devrimci tutsaklara ve duyarlı kurum ve kuruluşların girişimleriyle boşa çıkarılmıştır. İdare, tüm personelle birlikte hapishaneyi terk etmiş ve sonra da; "hapishaneye giremiyoruz" propagandası yaparak 5 gün boyunca saldırı planları yapılmıştır.

Yine 4-5 Kasım tarihli TV kanallarından Ulucanlar Hapishanesi'nde gerginlik olduğu ve sürdüğü, Susurluk protestosundan gözetlince alınanlara talimatın hapishaneden verildiği gibi haberler geçti. Tabi hapishane idaresinin yine haberi yok!

Hapishanelere yönelik saldırı ve katliamlar hep bu tür haberlerle başlamıştır. '95 Buca katliamı, '96 Ümraniye ve Mayıs-Temmuz saldırısı öncesi yapılan haberleri hatırlayalım. Hemen hemen aynı cümlelerde haber yapılmıştır.

Bu oyunu bozmak için; öncelikle bu yayınları yapan basın-yayın kuruluşlarının duydukları haberlerin basın ahlakı gereği doğruluğunu ispatlaması gerekir. Biz de böyle yazdıkları gibi olmadığını söylüyoruz. O zaman gelip bir de bizden dinlesinler. Gerçekler yazdıkları gibi mi? Ama sorunları bu değildir. Her saldırı öncesi, MGK toplantılarında hapishaneler tartışılır, saldırı kararları alınır. Medya da bunun kamuoyu oluşturma görevini üstlenir. Bugün de aynı yaşanmaktadır.

Yine konuya duyarlı kurum ve kuruluşları heyetler oluşturup, gerçekleri bizlerin ağzından öğrenmesi için hapishaneye davet ediyoruz.

Tüm kamuoyunu devrimci tutsaklar üzerinde oynanan oyunları, saldırı politikalarını boşa çıkartmak için duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi'ndeki,

DHKP-C, TKIP, MLKP, Devrimci Yol, TKP(ML), TIKB, TDP, TKP/ML tutsakları adına; **Sadık TÜRK, Habib GÜL, Fikret LÜLE, Mehmet Ali YAZICI, Cemal ÇAKMAK, Emelhan EKİNCİ**

08.12.1998

Dersim'i anlamak ve Dersin

"Dersim; asırlardan beri Türk saltanat rejimi ordularıyla çarpışmış, Kürdistan dağlarında bağımsız bir hayat yaşamış olan diğer Kürt beylikleri gibi tam bir bağımsızlık hayatı yaşamıştır. Bu bölgelere hiç bir zaman ne Türk ve ne de İran memurları nüfuz edememişlerdir. Dersim'in bağımsızlığı 1936 yılına kadar devam etmiş ve bu tarihten itibaren de, bağımsızlığını korumak için üç yıl devamlı bir biçimde tam donatımlı Türk ordularıyla çarpıştıktan sonra, yalnız başına yaptığı bu savaşta düşmanın sayı üstünlüğü galip gelmiştir."

Kürdistan Tarihinde Dersim adlı kitabının önsözünde Dersim için bunları söylüyordu Dr. Vet. M. Nuri Dersimi.

M. Nuri Dersimi'nin "düşmanın sayı üstünlüğü galip gelmiştir" tespiti bir yönü ile doğru iken, bir yönü ile yanlıştır. Zira Dersim, üç yıl süren bu çarpışmanın sonucunda askeri anlamda yenik düşmüş olsa da, hiç bir zaman teslim olmamıştır. İdamı giden önderleri, Türk devletinin gazeteleri vasıtasıyla da savunduğu "Çelik Türk ordusu şimşek gibi çakıp bütün dünyanın gözlerini nasıl açtı ise, onbeş yıldır yurdumuzda parlayan medeniyet güneşini görüp uyanmayanların gözünü de öyle açar, aç gözünü, açarız gözünü." (13 Eylül 1938 tarihli Köroğlu Gazetesi) tehditlerine rağmen ilmekleri kendi elleriyle boyunlarına geçiriyor ve kendi sehpalarını kendileri tek-meliyordu. İşte bu yüzden Dersim'in yenilgisinden bahsetmek bir yönü ile yanlıştır. "Arslanlar yurdudur, tilkiler giremez" dizesiyle ünlenen Dersim Türküsü'nün şu mısraları bu gerçeği çok daha iyi ifade etmektedir: "Nice padişahlar geldi cihana/Bunu anlamak için düştü gümâna/Her birin kesip attı bir yana/Ke-silmemiş kolu lalı Dersim'in."

Nitekim 1938 katliamı ile bittiği sanılan bu çatışma alçakça yürütülen jenosid ve etnosid politikalarıyla bazen yükselerek, bazen alçalarak günümüze kadar sürmüştür. Zira bir kez, dönemin Erzincan Valisi Ali Kemal'in söylediği gibi, "Alişer'in ettiği fesat tohumları filiz vermeye ve tesirini göstermeye, isyan fikri yaygınlaşmaya başlamıştır." (Aktaran Faik Bulut, Belgelerle Dersim Rapor-

ları)

1938'deki yoğun jenosid uygulamasından sonra, bölge çocukları yatılı okullara gönderilerek Kemalleştirilmeye çalışılsa ve bir sürü Kemal isimli türeme yetiştirilmiş olsa da, Dersim'de açılan yaranın acısı, kini ve nefreti bir türlü dinmemiştir. "Çünkü bedensel tasfiye ve bir halkın toptan imhasını öngören hareketlerin hiç unutulmadığı, kuşaktan kuşağa aktararak tarihsel bir 'kin ve nefret' birikimine dönüştüğü görülmüştür." (Faik Bulut, age.)

Bu birikim ile birlikte bölgedeki yoksul köylü potansiyelini de tespit eden İbrahim Kaypakkaya, modern sınıfın ideolojisiyle bezenmiş düşüncelerinin ışığıyla başlatmak istediği devrimci savaşın ilk kıvılcımını bu alanda tutuşturmuştur. Dersim, bölgede başlatılan bu savaşla birlikte

miştir. Öyle ki Kaypakkaya'dan sonra şehit düşen tüm TKP(ML) Genel Sekreterlerinin Dersim'li olması bu yalın gerçeğin ifadesidir. Çeşitli ulus ve azınlıklardan, çeşitli yörelerden devrimci ve komünistlere mesken olması ise bu gerçeğin bir başka yönüdür, ki Pulümür'den Pulur'a kadar süren zorlu bir çatışma sonrası 1938'in meşhur Yasak Mıntıkasında şehit düşen İsviçreli Barbara Anna Kistler bu gerçeğin en cisimleşmiş halidir.

Adeta Devrimci Hareket'in kadro okulu haline dönüşen Dersim, defalarca düşmanın saldırısına maruz kalmıştır. 1980'li yılların başlarında ki Tugay Operasyonları ve 1994 yılındaki Alan Hakimiyeti uygulaması, tıpkı 1938 katliamında olduğu gibi, yüzyılın son çeyreğindeki unutulmaz katliamlar arasına girecekti.

de görüldüğü gibi, sağ kalan yoksul köylülerinde evleri, arazileri ve bütün değerleri bizzat düşman tarafından askeri hedef kapsamına dahil edilerek bombalanmakta, yakılmakta ve yıkılmaktadır. Kırsal alanda devletin kolluk kuvvetleriyle girdikleri çatışmalarda şehit olan gerillaların bedenleri, vahşi bir hayvanın daht yapamayacağı şekilde bu insan biçimli, özel ordu denilen yamyamlarca parçalanmakta ve ailelerinin, yakınlarının tepkisinden korkmaları nedeniyle dağ başlarında bırakılmaktadır.

Halkın onurunu kırmak ve direnci zayıflatmak için kadınlarımıza, genç kızlarımıza tecavüz edilmekte ve hayvanca bir zekkle, her yanları silah namlularıyla yoklanmaktadır." (Kaynak: Partizan Sesi Gazetesi, 16-31 Ekim 1994, sayı:3)

kullanmak istenen yüreğini yeniden harlarken, Ali Haydar Yıldız'ın elindeki bombalar ile Alişer'lere kavuşmanın coşkusunu yaşamıştır. Ve 1938'in acı ve direnç yüklü türkülerinin yerini "milyon milyon doğar Ali Haydar'ım" türkülleri almıştır.

1972 yılından bu yana TKP(ML) ile tanışan Dersim halkı, başta TKP(ML) olmak üzere Devrimci Hareket'e onlarca kadro ve yüzlerce şehit yetiştir-

1994'de uygulanan katliam politikalarının düzeyini TKP(ML) Merkez Komitesi'nin "Bu Bir İsyanıdır Ve Hedefine Ulaşacaktır" başlıklı bildirisinin şu cümleleri oldukça iyi anlatmaktadır:

"(...) Bu saldırılarda diri diri yakılarak, kurşunlanarak, işkencelerle parçalanarak katledilenlerin sayısını artık hesaplayamaz olduk.

Bunun yanı sıra son olarak Dersim'

Alçakça uygulanan bu zulüm politikaları karşısında Dersim halkı susmuyor, direniyordu. Bu durumu geçtiğimiz aylarda faşistlerce katledilmek istenen İHD Genel Başkanı Akın Birdal şu sözler ile ifade ediyordu:

"Korku çemberini kıtarak, onurluca yaşama isteğini ilk kez, geçmişte devlet güçlerince dışı yedirilen Yeşilyurt halkı gösterdi. Onlar, korku-

'i aşmak bir zorunluluktur!

yu yenerek, onurluca yaşama isteğini dile getirmişlerdi. Dersim olayında bu istek daha güçlü ve örgütlü bir şekilde ifade edildi." (Partizan Sesi, 16-31 Aralık 1994, sayı:7)

Evet, Dersim halkı daha güçlü ve daha örgütlü bir karşı-koyuş geliştirmişti. Çünkü Dersim halkı bunların zaten yabancı olmadığı gibi, hazırlıksız da yakalanmamıştır.

"Çünkü, henüz '93 yılının Ağustos ve Eylül aylarındayken, hakim sınıfların böylesine güçlü bir saldırıyı başlatacağını tespit eden parti önderliğimiz, hem kendi yapılanmasını ve ordusunu, hem de Dersim halkını yapılan toplantılar ve yayınlanan bildirilerle uyarmış ve de hazırlamıştı. Hatta bu etkinliklerde, gerçekleştirilecek saldırının esas hedefinin partimiz ile kaynaşmış durumdaki Dersim halkının ezici çoğunlu-

bu bildiride söylenenlerde yatmaktaydı.

Evet, Dersim halkı böylesi acılara yabancı değildi. Öyle ki, bugün "Türk büyüğü" ilan edilerek il merkezine büstü dikilen divane Sey Uşên, 12 Eylül askeri faşist cuntası sokakları zaptettiğinde, sokakta kimseyi göremeyince askerin yakasına yapışmış ve "Sima milletê ma sekorda! Sima milletê ma qır kerd! (Siz milletimi ne yaptınız! Siz milletimi kırdınız!)" diyerek tepkisini göstermiştir. Çünkü sokakların sessizliği Sey Uşên'e '38 Katliamı'nı hatırlatmıştı.

Evet, Dersim halkı örgütlüydü. Öyle ki, Dersimlilerin olduğu her yer TKP(ML) önderliğinde Dersim haline getirilmiş; güçlü bir kampanya örgütlenerek direniş geliştirilmiştir.

Fakat, sonraki süreçler göstermiştir ki

düzeyde uygulanmadığından bölge halkı daha zamanında kurumlaşmalar temelinde bir savaş gücüne dönüştürülemedi; dolayısıyla karşı-koyuş sadece örgütlü bir direniş gücü olarak kalmıştı.

İşte bu ders, bizlere, her zamankinden daha fazla örgütlenmeyi dayatıyor ve "yıkma ve yapma" eylemini bir bütünsellik içerisinde uygulamayı şart koşuyordu. Çünkü bu isyanın hedefine ulaşabilmesi için örgütlenmek şarttı. Çünkü bir halk ancak ve ancak örgütlü olduğu sürece yenilemezdi.

1994'ten bu yana "Son Nokta Ve Şefkat Operasyonu" gibi birkaç operasyona daha maruz kalan Dersim, bugün, yine bir karşı-devrimci operasyonun kuşatması altındadır. Düşmanın rutin kışlık operasyonlarına göre daha ağır olan bu operasyon,

nelik psikolojik savaş taktikleriyle halkın partisine olan güvenini zedelemeye çalışırken, diğer yandan da halkı kendi devrimci değerlerine yabancılaştırmaya çalışmaktadır. "Tenis kortları" ile yoğunlaştırılan bu politikalarını öyle bir düzeye ulaştırmışlardır ki İstanbul'daki Dersimliler Derneği'ni dahi kapattılar. Dolayısıyla bugün boşa çıkarılması gereken esas politika devletin etnosid politikasıdır.

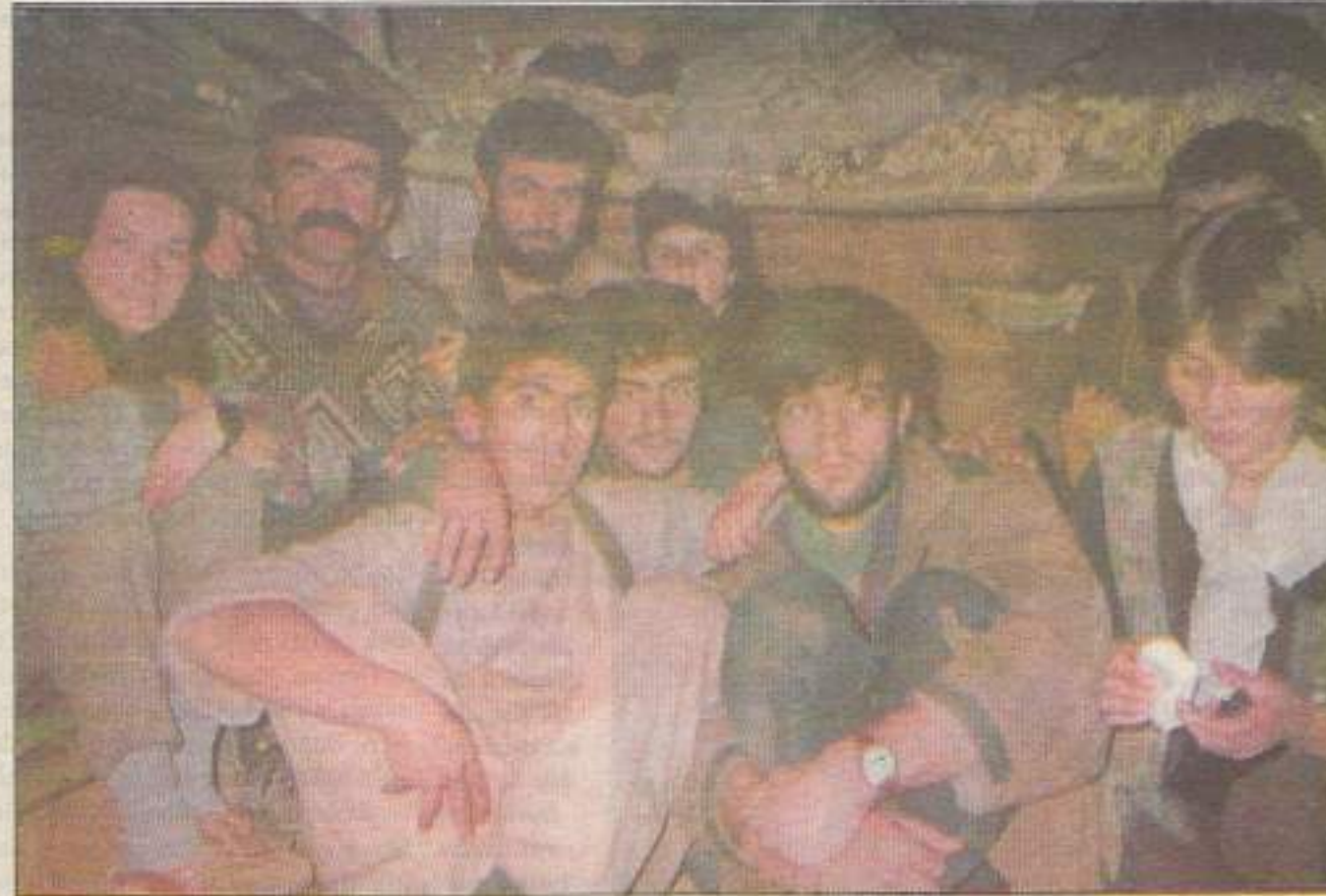
O halde etnosid nedir? Etnosid, kültürel soykırımdır. Bu konuda şunları söylüyor araştırmacı-yazar Faik Bulut.

"Oysa sorunun bir de etnosid (etnoside kültürel soykırım/tarihsel ve kültürel imha) denen boyutu var ki, jenositten çok daha tehlikelidir. Çünkü bedensel tasfiye ve bir halkın toptan imhasını öngören hareketlerin hiç unutulmadığı, kuşaktan kuşağa ve kulaktan kulağa aktararak tarihsel bir 'kin ve nefret' birikimine dönüştüğü görülmüştür. Neuroz geleneği ve zaltın Dehak ile Demirci Kawa'nın amansız mücadelesinin söylemler biçiminde günümüze kadar ulaşarak siyasi bir boyut kazanması da böyle olmuştur. Amerika yerlisi Kızılderililer'in soykırımına uğratılmaları söylenegilmektedir. Cumhuriyet öncesi ve sonrası Kürt ayaklanmalarında idam edilenler, yıkılanlar, kurşuna dizilenler... vs. resmi kayıtlarda yer aldığı biçimiyle tarihsel kitap ve belgeler halinde yayınlanmaktadır artık.

Buna karşılık tarihsel ve kültürel imha demek, her şeyden önce bir halka ya da ulusa, öz geçmişiyle kimliğini unutturmak demektir. Bizzat hatırlanması gereken şeylerin toptan 'unutulmuşluğun dipsiz kuyusuna' ve uzayda her şeyi yiyip yutan 'kara delikler'in tarihsel çukuruna, tümüyle ya da parça parça bırakılmasıdır etnosid. Özcesi, bir halkı halk olmaktan çıkarıp başka bir 'hayalet ruh' halinde dolaytırmaktır.

Kanımla tarihin unutturulması veya başkalarının yazılması, bir halka yapılacak kötülüklerin en büyüğüdür." (Faik Bulut, Belgelerle Dersim Raporları)

Etnosid'i bu şekilde açıklayan Faik Bulut, tarihin unutturulması için baş-

gu olacağını da önemle belirtmiş ve bütün kitlelerin en vahşi uygulamalara maruz kalacağını açıklayarak, herkesi silahlı savaşın içerisinde yerlerini almaya ve parti örgütlenmelerine katılarak güçlerini birleştirmeye çağırılmıştı. ("Bu Bir İsyan'dır Ve Hedefine Ulaşacaktır" başlıklı TKP(ML)-MK imzalı bildiriden)

Dersim halkını güçlü ve örgütlü bir direnişe sevkeden gerçeğin esası

bu direniş gücü, "silahlı savaşım" gücüne çevrilememiştir. Bunda TKP(ML) içerisinde gelişen olayların ve olaylar sonucunda pragmatik-makyavelist bir hizbin ortaya çıkmasının yarattığı olumsuz etki olsa da, esas neden örgütlenmenin yeterli düzeye ulaşamamış/ulaştırılmamış olmasıdır. Zira devrim hareketinin "yıkma ve yapma" hareketi olduğu gerçeği bilince çıkarılıp, yeterli

Bingöl sınırlarına doğru kaydırırken, komprador medya "sıcak temas sağlanamadı" şeklindeki satır arası haberleriyle aslında başarısızlıklarını ilan etmiş durumdadır. Gerilla tarzı karşısında etkinlik sağlayamayan faşist Türk devleti, bugün için 1994'teki gibi halka yönelik bir katliam hedeflememektedir. Zira son üç yıldır katliama dönük politiklardan ziyade, etnosid politikalarına ağırlık vermektedir. Bir yandan TKP(ML)'ye yö-

vurulan iki yöntemi açıklarken, bir üçüncüyü eksik bırakmaktadır. Faik Bulut'a göre egemen sınıflar iki yöntemle başvurmaktadır: "Bir, gerçek tarihi tahrif etmek ve inkarcılık. İki, yalan ve yanlışla dayanan 'alternatif tarih' yazma çabaları." (Faik Bulut, age) Oysa hakim sınıflar bir üçüncü yöntem olarak, körpe bedenleri ve genç beyinleri adeta devşirerek, kişiliğin düşkünleşmesini sağlamakta ve halkına yabancılaşmış işbirlikçi kişilikler yaratmaktadır. Bu işbirlikçi kişilikler üç kuruş para ve/veya kıskırtılmış cinselliğinin bir anlık tatmini için hainleşerek bir karikatür haline gelmektedirler.

Halkın Günlüğü'nün 1-16 Kasım '98 tarihli 30. sayısında yayımlanan, TKP(ML) Batı Dersim Alt Bölge Komitesi imzalı Ağustos '98 tarihli bildiride geçen şu isimlere dikkat edelim: Özgür Tayan, Özgür Karademir, Deniz Tayan, Zafer Çelik, Müslüm Çiçek, Zülfü Kargın, İkoz Hüseyin, Ulaş Gül, Engin Saltuz, Zeynel Aytaç, Ulaş Mamuk, Özgür Akdağ.

Bahsi geçen bildiride bu isimlere "Uyuşturucu kullanmaktan ve başkalarını alıştırmaktan, fuhuştan, kadın pazarlamaktan, polise, özel timlere ve düşman subaylarına kadın ayarlamak, gençlerimizin uyuşturucuya, fuhuşa ve işbirliğine alıştırılmasına ortak ve neden olmaktan derhal vazgeçin" denmektedir.

Yine aynı bildiride geçen şu isimleri birlikte okuyalım: Filiz Kurşun, Fadime ve Kader Dönmez, Seval Durgun, Evrim Narin, Evin Hedef, Eylem Geven, Filiz Çimen, Diren Polat, Rüşen Cömert, Eren Sezgin, Emel Aran, Meral Gül, Fatoş Durgun, Diren Özer.

Bu insanlara ise "(...) Dilenerek yaşamak bile çakalların altına yatmaktan dahi iğrenç ve şerefsiz olmaz. Düşmanın geliştirdiği fuhuş ve uyuşturucu bağımlılığı işbirlikçiliğin zeminidir" şeklinde uyarılarda bulunmaktadır. "Polisten, özel hareket timlerinden ve düşmanın subaylarından uzak durun! İçine düşüğünüz pislikten bir an önce çıkın!" diye çağrı yapılmaktadır.

Evet, isimleri Özgür, Deniz, Zafer, Ulaş, Evrim, Evin, Eylem, Diren, Rüşen, Eren ve Meral olan bu insanlar, bugün en namussuz işlerin erbabı olmuşlardır. Oysa bu isimlerin her biri, devrimci bir tarihin yadigarıydı onlara. Sanırım ayrıntıdaki bu çelişki olayın ciddiyetini ve aldığı boyutu gözler önüne sermektedir.

Satırarını yazarken dahi acı çektiğimiz bu dehşet verici tablo, düşma-

İsmet POLAT

nın en haince ve en namussuzca oyunlarını boşa çıkarıp, halkın yekiniğini sağlamak için hangi önemli görevlerle karşı karşıya bulunduğu muzu ve Dersim özgölünde boşa çıkarmamız gereken politikanın ne olduğunu oldukça iyi anlatmaktadır.

Her karış toprağı kahramanlık tarihiyle dolu olan Dersim'in faşist Türk devleti tarafından tuncelleştirilmesine izin vermemeliyiz. Düşmanın iğrenç oyunlarına alet olan bu pislikleri temizleyerek güncel cevap verirken, "yıkma ve yapma" eylemini diyalektik bir bütünsellik içerisinde hayata geçirmek durumundayız.

Fakat hepsinden önemlisi, Dersim'e yönelik bu çabaların yanında, Dersim çemberini de kırmak zorunluluğudur. Zira düşmanın yok etme politikalarının en önemli ayağını Komünist Hareket'i Dersim'e kapama ve orada sıkıştırarak boğma politikası oluşturmaktadır. Bilindiği gibi '38 Dersim İsyanı'nın en önemli zaaflarından biri bölgesel bir hareket düzeyinde kalmış olmasıydı. Dersim İsyanı'nın başarısızlık sebeplerinden olan bu zaafı iyi tespit eden düşman, Komünist Hareket'i de aynı sona sürüklemek istemektedir.

Fadime ÇELİK

TKP(ML) bünyesinde açığa çıkartılan Karşı-Devrimci Hücre'nin sorgulanması ve soruşturulması sürecinde tespit edilen ve derlenen şu değerlendirmeler düşmanın bu politikasını oldukça iyi anlatmakta ve özetlemektedir:

"Düşman esas olarak partinin askeri örgütlenmesinden korkmakta, bu örgütlülük temelde şehirlerde gençlik ve işçi örgütlenmesinin yaratılmasından ve kırsal alanda Dersim'in dışına taşınmasından, özellikle Güneydoğu'da etkinliğinin artmasından korkmaktadır. (...) Partinin programı gereği de toprak sorununun en yoğun olduğu alan bu bölgedir. Parti programı uygulandığında ilk olarak bu alanda örgütlenme faaliyetini sürdüreceği korkusu düşmanda vardır. Şehirlerdeki askeri örgütlülük ve etkinliğin ise hem kitleselleşmesi, hem de partinin gerilla savaşı

ALİŞER VE ZARİPE

na yoğun insan gücü sağlayacağı düşünceyi düşmanı korkutmaktadır. Düşman Karadeniz'de ve devamla Orta Karadeniz'de de etkin bir faaliyetin kurulmasını istemektedir." (Belge: TKP(ML) Soruşturma ve Soruşturma Komisyonu Raporu)

Görüldüğü gibi faşist Türk devleti,

Haydar KANBAY

ti, modern bir sınıfın temsilcisi olan ve çeşitli uluslardan ve azınlık milliyetlerden emekçileri iktidara taşıma perspektifinden hareket eden TKP(ML)'yi dahi, bir '38 İsyanı gibi bölgesel bir hareket olmaya zorlamakta ve sinsi bir şekilde kısıp almaya çalışmaktadır. Ki bu politikasında önemli başarılar elde ettiğini de kabul etmek gerekir. Şayet bu gerçekliği kabul etmez isek, doğru yönelimlere giremeyeceğimizin ve duygulardan ibaret olan subjektif değerlendirmeleri kitlelere taşıyarak yanlış bir şekillenme yaratacağımızın bilincindeyiz.

Denilecektir ki madem bunun bilincindesiniz, o halde neden Dersim üzerine bu kadar söz sarfediyorsunuz? Bu bir çelişki değil midir? Hayır, bu bir çelişki değildir; aksine olması gereken bir yaklaşımdır. Çünkü kan, can ve emek ürünü olan mevzileri elimizde tutamaz ve bu mevzilerin yarattığı tarihsel deneyimlerin birikiminden faydalanamaz isek, bırakalım yeni bölgelerde tutunmayı, tek bir ağaç ya da tek bir kaya dibinde dahi tutunamayız.

İşte bu yüzden Dersim'den ve Dersim çemberini yarmaktan bahsetmek çelişki değil, zorunluluktur. Zira Dersim, Yeni Demokratik Devrimimizin mevcuttaki en ileri kalesi iken, doğru yaklaşılmadığı takdirde en tehlikeli kalesi haline de gelebilir. Dolayısıyla Komünist Hareket'in tüm güçleri bu dikkat çekilen nokta üzerine yoğunlaşarak, başta kitle ilişkileri olmak üzere, tüm ilişkilerine ve politikalarına özen göstermelidir. Bu özen gösterildiği ve diğer eksik yanlarımızı da giderme yönünde çaba sarfedildiği takdirde isyanımızın hedefine ulaşması kaçınılmaz hale gelecektir. Çünkü bir Kürt atasözünde anlatıldığı gibi, (Denge ezmanan, nişana baranan) göklerin sesi, yağmurların işaretidir. Ve görüldüğü gibi gökyüzü oldukça görülmüştür ●

Faşizme karşı mücadelede şehit düşen Mehmet Yıldırım ve Erhan Yılmaz'ı saygıyla anıyoruz

İntikamları zafer andımızdır

Gün yokturki, faşizmin eli kanlı cellatları ölüm tam tamları çalmayarak katliam-uz geçirsün. Ve yine gün yokturki, zul- mün cellatlarına karşı devrimcilerin kah- iamanca direnişleri yaşanmasın. Coğraf- yamızda şiddete burünen ve devrimle karşı-devrimi ifadelendiren bu iki farklı irade, devrim mi yoksa karşı-devrim mi kazanacak sorusuna cevaptır aynı za- manda. Bir yanda haklıdan, ezilenden, insanlık aleminin onurlu geleceğinden yana olanlar; diğer yanda haksızdan, ezenden, insanlık aleminin karanlık ge- leceğinden yana olanlar... Tarihî tanık- lığında yaşanan bu çatışmaya Ege dağla- rındaki DHKP-C gerillalarından Mehmet Yıldırım ve Erhan Yılmaz'ın kahraman- ca direnişleri en son örnektir.

Amerikan tıraşlı ve postallı "co- ni"lerin bir hafta önceden uşak medyayı da devreye sokarak başlatıkları "Kamçılı Operas- yonu" fiyaskoyla sonuçlandı. İkibinin üzerinde asker ve özel timin katıldığı bu operasyon çaresizliklerinin ve acizlikle- rinin de bir göstergesiydi aynı zamanda. Halka karşı "aslan" kesilen conilerin, halkın öfkesini kuşanarak "sarp kayafık- ları mesken eyleyen" gerillalar karşısın- daki tavşanlaşmasına. Onlarca kez tanık olmuştur Munzur, Cudi, Toroslar ve Kaçkarlar. Ve bu kezde Ege dağları ve Tavas halkı tanık oldu. İkibinin üzerin- deki "aslan" coninin DHKP-C gerillaları Mehmet Yıldırım ve Erhan Yılmaz karşı- sındaki zavallı durumuna. İkibinin üle- rindeki güce karşı iki gerilla yirmi saat boyunca devrimci iradenin gücünü ve inançlara bağlılığın tereddütsüz pratiğini sergileyerek ölümsüzler kervanına katıl- dılar. Şehit düştüler ama yenilmediler. Bu iki yiğit devrimci, kendilerinden bin-lerce kere daha fazla ve teknik olarak üstün olan düşmana karşı, devrimci iradenin nasıl davranması gerektiğini

Erhan Yılmaz

sergiledikleri kahramanca direnişle bir kez gösterdiler.

Şehit düşen gerillalardan Mehmet Yıldı- rım (Necati) Kars'ın Kağızman İlçesinin Oluklu Köyü'nde 1964 yılında yoksul bir Kürt köylüsünün çocuğu olarak dün- yaya geldi. 1993'te devrimcilerle tanış- şan Mehmet Yıldırım, Alibeyköy'de Devrimci-Sol içerisinde sempatisan ola- rak çeşitli faaliyetlerde bulundu. Kısa sü- re sonra tutsak düştü. Tutsaklık sürecini kendisini geliştirmenin basamağı olarak değerlendirdi. Özgürlüğüne kavuştuktan sonra önce Karadeniz'de ve daha sonra da Ege'de gerilla olarak mücadelesini sürdürdü. 29 Kasım günü, yoldaşı Erhan Yılmaz'la birlikte düşmana karşı kahr- amanca çatışarak şehit düştü.

Erhan Yılmaz ise Diyarbakır'ın Bismil İl- çesinde 1976 yılında yoksul bir Türk- men ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Lise yıllarında devrimci düşünce- lerle tanıştı. Üniversite yıllarında devri- min sorumluluklarını yerine getirmek için öne atıldı. Erhan, yoldaşı Mehmet Yıldırım gibi Sağmalcılar Cezaevi'nde tutsaklık dönemi yaşadı. Üçbuçuk yıl sonra, faşist devlet ile olan hesaplaşma-

Mehmet Yıldırım

sını Ege dağlarında gerilla olarak sürdür- dü. 29 Kasım'da başlayan çatışmayı 20 saat sürdürerek 30 Kasım'a taşıdı. Dire- niş karşısında çılgına dönen faşist cel- latlar, Erhan Yılmaz'ın mevzilendiği eve roket ve lav gibi ağır silahlar kullanarak saldırdılar. Birkez daha savaşta kural ta- nımama alçaklığını gösterip Erhan'ı kat- lettiler.

Elbetteki faşist devletin bu barbarlığı ilk değildir. Yıkılıp yerine Demokratik Halk İktidarı kuruluncaya kadar da, geçmiş- ten bu güne süregelen katliamcılığı de- vam edecektir. Bunun bilincindeyiz. Bu köhnemiş zulüm düzenini yıkmak ve in- sanlığın altın çağı geleceğini kurma mü- cadelesinde daha nice yiğit komünist ve devrimciyi zafer andı içerek uğurlayaca- ğız. Ardından gözyaşı döküp yas tutma- dan. Her katliamdan sonra kinimizi da- ha da bileyerek kavrayacağız düşenin si- lahını. Şehitleri anmanın yolu, onların yaşamlarından öğrenmek ve direnişleri- ne yeni direnişler katmaktır. Şehitleri an- manın yolu, onların uğruna bedenlerini feda etmekten çekinmedikleri inançları- nı zaferle taçlandırmaktır. Bunu bir an dahi unutmayacağız.

Düşmanlarımızı tanıyor ve barbarlıklar- ını gerçekleştirdikleri katliamlarla biliyo- ruş. Devrimcilerin bu ortak düşmana karşı her zamankinden daha fazla daya- nışma içinde bulunması da kendini da- yatan bir gerçekliktir. Ne yazık ki '71 devrimci çıkışının önderlerinin büyük hassasiyetle üzerinde durdukları bu du- rum, özellikle '80 sonrası ciddi tahribat- lar yaşadı. Mahir'lerin, Deniz'lerin ida- rını önlemek için giriştiği pratiği bilme- yenlerimiz yoktur. Yine İbrahim'lerin, Sinan'ların ihbarcısını ortaya çıkartıp ce- zalendirdiğini her defasında coşkuyla anlatırız. Bu güzel geleneğin devamçıla- rı olarak, grup çıkarları vb. kaygılardan ötürü, bu görevi yeterince yerine getir- mediğimizi acıda olsa söyleme ihtiyacı- nı hissediyoruz. Şehit düşen her devrim- ciyi hangi yapıdan olduğuna bakmadan sahiplenmek, bizler açısından zorunlu bir görev olmalıdır. İdeolojik olarak farklı yanlarımızın olması, şehit düşen devrimcilerin sahiplenmemesi anlamına gelmemelidir. Tam tersine feodal-faşist diktatörlüğe karşı savaşarak şehit düşen devrimcileri, devrimimizin yüce değ- erleri olarak sahiplenmeliyiz. Bunların ce- naze törenlerine geniş kitleleri katmak için çaba sarfetmeliyiz. Destek güç ola- rak değil, aktif güç olarak yer almalıyız.

İbrahim'lerin, Mahir'lerin, Deniz'lerin bu konuda yarattıkları değerleri ve duy- dukları hassasiyetleri bugün her zaman- kinden daha fazla sahiplenmek zorun- dayız. Nasılsa yoldaşlarımız şehit düştü- ğünde misilleme eylemleri gerçekleştiri- yorsak, şehit düşen diğer devrimcileri de aynı ruhla sahiplenmeliyiz. Onların an- malarını düşman için bir kabaşa dönü- ştürmeliyiz. Bu bilinçle, kahramanca di- renerek şehit düşen DHKP-C gerillaları Mehmet Yıldırım ve Erhan Yılmaz'ın anıları onunde saygıyla eğiliyor, inti- kamlarının zafer andımız olduğunu be- lirtiyoruz ●

HALKLARIMIZA

Sakarya Cezaevi'nde sivil faşistlerle birlikte siyasi tutsaklara saldıran idare, provakasyon ve katliam peşindedir.

Siyasi tutsaklara saldırının durdurul- ması, normale dönüşmesi yönündeki tüm çözüm çabalarını reddeden ida- re, ısrarla gerginliği sürdürmektedir.

Sakarya Cezaevi'nde yaşanacak her türlü saldırı ve katliamın sorumlusu başta Sakarya Cezaevi savcısı ve mü- dürü olmak üzere devlet olacaktır.

Bir saldırı ve katliama sessiz kalmaya- çağımızı, elimizdeki her araçla buna yanıt verip, hesap soracağımızı açıklı- yor, tüm kamuoyunu acil duyarlılığa

çağırıyoruz.

14 Aralık 1998

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu DHKP/C, MLKP, TKP(ML), TKP/ML, TİKB, TKEP/Leninist, Direniş Hareketi, HKG ve Sağmalcılar Cezaevindeki THKP C/HDO, TDKP, DY, TDP davalarından tutsaklar adına

Şadi Özbolet, M. Akif Han, Çiğdem Kazan, Bayram Kama, Can Ali Türk- men, Şerif Kartoglu, Volkan Kartal, Hasan Demir ve Tuncay Kurtaş, Emin Gökturna, Nizam Doğan, Ad- nan Halis

HALKLARIMIZA

Başını ABD'nin çektiği emperyalistlerin ve faşist Türk devletinin PKK Genel Ba- şkanı şahsında Kürt ulusal özgürlük mü- cadelesine yönelik saldırıları Fransa ör- neğinde olduğu gibi yeni metodlarla sür- dürülmektedir.

Emperyalistler, ulusal devrimci hareketi bir suç veya terör örgütü gibi göstermeyi amaçlayan oyunlarını yoğunlaştırıyorlar. Bu saldırılar yalnızca Abdullah Öcalan'a ve başında bulunduğu PKK'ye değil, dünyadaki tüm devrimci örgüt ve parti- leredir.

Biz aşağıda imzası bulunan devrimci ör- güt ve partiler;

1) PKK Genel Başkanı şahsında Kürt ulu-

sal özgürlük mücadelesine karşı geliştiri- len emperyalist abluka ve saldırıları,

2) Faşist devletin, Türkiye ve Kürdis- tan'da Kürt halkına karşı yoğunlaştırdığı gözaltı, katliam, işkence ve tutuklamala- rı protesto etmek ve devrimci dayanış- mada bulunmak için 10 Aralık'tan 22 Aralık 1998 gününe değin altışar günlük dönüşümlü açlık grevine başlıyoruz.

Tüm cezaevlerindeki; MLKP, TKP(ML), TDP, TKEP/L, Direniş Hareketi, HKG, PYSK ve Sağmalcılar Cezaevi'ndeki TKP/ML davalarından tutsaklar adına:

M. Akif Han, Çiğdem Kazan, Adnan Ha- lis, Şerif Kartoglu, Volkan Kartal, Hasan Demir, İlhan Zeyrek ve Bayram Kama

MKG düzene hükümet dayandıramıyor;

yeni bir savaş hükümeti görevlendiriyor

Anadolü hükümetinin kaset ve belge savaşlarında telef olmasının ardından son 15 gündür kuruluş çalışmaları yürütülen yenisinin şekli-şemali, ömrünün uzunluğu-kısalığı ve tabanının darlığı-genişliği üzerine sürdürülen tartışmalar yoğunlaşmış durumda. Demirel'in düzen partilerinin genel başkanlarını tek tek Çankaya'ya çağırıp, kurulacak hükümetin "seçim hükümeti"mi, yoksa 2000 yılına kadar görev üstlenecek bir "icraat hükümeti"mi olacağına dair başlattığı nabız yoklaması ve devletin (MGK) görüşünü tebliğ etmesi ile başlatılan bu tartışmaların yönü, çerçevesi ve yürütücüleri zaten belirlenmişti. Hakim sınıflar arasında bu tartışmalar yürütüldüğünde, emekçi yığınlar da hep bu orta oyununu izleme görevi verilir ve umutlarını "yenileme"leri tembih edilirdi. Ancak bu kez bu bile yapılmadı.

Tepeden-tırnağa çürüyen bir devletin ekonomik ve siyasi krizinin derinliğinde peşpeşe hükümetlerin boğulduğu iç savaş içindeki ülkede bu oyun çok sık oynandığından, artık ne vaatlerle süslenebiliyor, ne de kitlelerin ilgisini çekebiliyor. Aslında yürütme erki olmaktan çıkarılıp, MGK'nın zabıt katılığı ile görevlendirilmiş ve Sakıp Sabancı'nın "Tabii ki en kötü numune hükümet hükümetsizlikten iyidir" açıklamasında ifade ettiği gibi, devlet yönetiminde ağırlığı olmayan bir kuruma dönüştürülmüş olsa da, bu süreçte bir hükümete acil ihtiyaçları vardır. Çünkü, bir hükümet (göstermelikte olsa) boşluğunu kaldırmayacak boyutta bir ekonomik ve siyasi kriz ile bir gün sonra nelerin olabileceğini kimsenin kestiremediği bir belirsizlik içindedirler.

Bunun en önemli nedeni; bilumum düzen partilerinden işveren kuruluşlarına, medyadan sendika bürokrasisine kadar bütün hakim sınıf klikleri ile onlara eklenmiş diğer güç odakları MGK'nın politikaları doğrultusunda geniş bir siyasal zeminde esas olarak bir araya toplanmış bulunsalar da, siyasal krizin üzerinden yükseldiği ekonomik krizin yapısal özelliğinin sürekli istikrarsızlık taşıması ve bunun dünya ölçeğinde yıkım boyutundaki etkisidir. Türk hakim sınıflarının 12 Eylül AFC'sinden sonra devreye soktuğu "ihracata yönelik sanayileşme" politikaları tamamen çökmüştür. Rahmi Koç'un "ithalat cenneti olduk" demesi ve Sakıp Sabancı'nın "otomotiv ve tekstilde yangın var. Diğer sektörlerde de benzer problemler var. Fabrikalar durdu, kapasite düştü" açıklaması ile ona katılması tamda bu durumu ifade ediyor. Elbette üretime yönelik sanayiden spekülasyon sermayeye kayan TUSİAD üyelerinin borsalardan milyarlarca dolar

vurgun vuran şirketlerin sahibi olduğu ve yakınına sahtekarlıklarına karşın bu durumdan pek rahatsız olmadıkları biliniyor. Ancak, Koç ve Sabancı'nın çizdiği tablo, orta-küçük boy sanayi ve işletmelerin seri şekilde beklenen iflasının tablosudur. Bu milyonlarca işsize milyonlarca işsizinin daha katılması demektir. Bu, sefalet ile sefaletin arasındaki uçurumun iyice derinleşmesi demektir. Bu, emperyalistlerin krizin yükünü yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin üzerine yıkması demektir. Çünkü, ekonominin kendi doğal işleyişi içinde değil, ekonomi dışı zora dayalı politikalarla bu sürecin en az zararlı atlatılması hesaplarındaki bir başarısızlık siyasette sağlanmaya çalışılan "kısmi istikrar"ın da ölüm fermanı olur. Hakim sınıflar korkutanda budur.

Günümüzde geniş halk kitlelerinin düzen partilerine, parlamentoya ve hükü-

lar açısından rastgele yapılan bir seçim değildir. MGK ile Genel Kurmay için "leb demeden leblebiyi anlayan" Ecevit, 28 Şubat kararlarının ruhuna uygun hareket edecek politikacıların başında gelir. Rahmi Koç'un "Önce ben, sonra partim, en son memleket diyorlar. Ecevit liderler arasında en devlet adamı olanı. Düzgün konuşuyor. Ekonomiye de öğrendi. Hata yapmaz" demesi, Sakıp Sabancı'nın çok uzun methiyeler dizmesi boşuna değil. Ecevit, kendisine verilen rolü hakkıyla oynayan ve oynamaya devam eden, verilen görevleri harfiyen yerine getirmekte kusur etmeyen davranışıyla Türk hakim sınıflarının güvenini kazanmıştır. Demirel gibi emperyalistlerin "özel" eğitiminden geçmiş bir politikacıdır. Rakip politikacılar görüntüsü altında 30 yıldır emperyalistlere hizmet sunan bu "özel"liktir, birini Cumhurbaşkanlığı'na, diğerini Başbakanlığı'na taşıyan. Yıprandıkları dönem-

metlere güveninin kalmadığı ve MGK'nın operasyonlarının bu durumu değiştirmeye yetmediği gerçeği gözönüne alındığında, bir erken seçim sadece mevcut durumun aynen tekrarı olacaktır. Bu konuda herkes hemfikir olduğu gibi, kamuoyu yoklamalarında bunu gösteriyor. Bütün bunlara ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi karşısındaki başarısızlığın gittikçe rakamları artan faturası da eklendiğinde, faşist Türk devletinin ekonomik ve siyasi terörü arttıracığı, baskı, kıyım ve katliamlara yöneleceği açıktır. Yılmaz ile Çiller'in aklanması ve tüm hakim sınıf kliklerinin "milli mutabakat" politikaları altında bir araya toplanması çabası, sürecin dayattığı bu görevlerinin karşılanması içindir. Korkmaz Yigit vakaasında "devleti yeni yeni öğreniyorum" diyerek kendisini kirliliğin dışında tutmaya çalışan Ecevit'in bu görevde başa soyundurulması hakim sınıf-

lerde tekrar ileri sürülmek üzere geri çekilselerde, her ikisinin faşist Türk devleti içindeki görevleri hep kilit noktaları tutmak olmuştur. Ecevit'in, Demirel'in görev süresinin uzatılmasına dair ısrarını gerekçelendirirken "zaman yalnız saçları değil, kafaların içindeki yanlışları düzeltir" demesi, bir kez daha Türk devleti için kritik olan bir süreçte emperyalistler tarafından yine birlikte böyle önemli görevlere memur edildiklerini gösteriyor. Ecevit'in bu durumu yaşının ilerlemesi veya kafasının içindeki yanlışların düzelmesi demagogisi ile açıklaması gerçekleri gizlemesine yetmiyor. "Oranın solu"ndan Türkes'in ırkçı-şoven çizgisine kadarki yürüyüşünde komutu hep emperyalistlerden almıştır. Onun için, bir "seçim hükümeti" veya "icraat hükümeti"nin başında, içinde, dışında da olsa bu "özel" görevi yürütme etkinliğinde büyük bir değişiklik olmayacaktır.

Hükümet kurma çalışmaları henüz bir netlik kazanmasada görünen o ki, MGK öncelikle seçimleri 2000 yılına sarkıtan bir hükümet modelinde ısrar edecek ve hakim sınıf klik başlarını bir araya getirmede yaşadığı bir takım zorlukları gide-remediği taktirde 1999 yılı içinde bir "erken seçim" zorunlu olacaktır. Böylece, düzen partileri içinde tamamlanamadığı operasyonları yeni bir seçim kanununa koyulacak iki türlü seçim vb. tedbirlerle telafi ederek, mevcut durumu değişime yoluna gidecektir. Demirel'in aylardır bıkip, usanmadan dillendirdiği yeni seçim kanunu şartıda bunu içeriyor.

Neticede nasıl bir hükümet kurulursa kurulsun (seçimi sonrasında kurulacak olanlarda dahil), 28 Şubat kararları ile yeniden düzenlenen "Milli Siyaset Belgesi"nin esasları haline getirilen "yeni den yapılandırma" politikalarını uygulayacaktır. Ki, bu zorunluluk son MGK toplantısında bir kez daha "devletin bütünlüğünü, anayasal rejimi, siyasi, ekonomik ve sosyal istikrarı bozmaya yönelik irtica, yıkıcı-bölücü ve organize suç odaklarının tüm yasadışı faaliyetlerine karşı yürütülen mücadelenin, devletin bütün kurumlarının kurumsal bir yapı içerisinde koordineli ve etkin kabiliyetle, aynı kararlılıkla ve kesintisiz olarak sürdürülmesi kararlaştırılmıştır" denilerek durum tüm açıklığıyla ifade edilmiştir. Bu, düzen partilerinin tümünün ortak programıdır ve uymayanlar tasfiye operasyonlarıyla dışlanacaktır.

Bütün bunlar 56. hükümetin savaş hükümeti olacağını gösteriyor. Hedefleride bellidir. Başta Kürt ulusal hareketi ve sosyal kurtuluş mücadelesi olmak üzere, tüm devrimci dinamikler topyekün savaşta kıyım, katliam ve dizginli teröre tabi tutulacaktır. Yüzbinlerce işçinin toplu iş sözleşmeleri ucuza kapatılmaya ve işten çıkarmalara karşı direnişleri bastırılmaya çalışılacaktır. Cezaevlerine yönelik saldırılara hız verilecektir. Memurlar, 1402 sayılı yasanın ruhuna rahmet okutan bir baskının hedefi olacaktır. Kır ve kent yoksulları açlığa mahkum edilecektir. Kışla eğitimine karşı direnen öğrenci gençlik şovenizm, uyuşturucu ve resmi-sivil faşist saldırıların kışkırtılmasında teslim alınmaya çalışılacaktır. Kısacası fiilen yürütülen "sıkıyönetim" doğal bir uygulama haline getirilecektir. Ancak, başta Kürt, Türk ve çeşitli azınlık milliyetlerden işçi sınıfımız olmak üzere emekçi halklarımız bu topyekün saldırılara teslim olmayacaktır. Topyekün saldırılara topyekün direnişle karşılık verecektir. Görev; hayatın her alanında halklarımızın bu birleşik mücadelesini örgütlemektir. ●

İrkçi-faşist saldırılara karşı hazırlıklı olalım!

Tarih bir kez daha Türk hakim sınıflarının Kürt ulusuna yönelik koyu milli zulmüne tanıklık ediyor. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gitmesini fırsat belleyen Türk hakim sınıfları, Kürt ulusuna yönelik ırkçı-faşist saldırılarını bir kez daha üst boyuta tırmadılar. Kürt olmak linç edilmenin gerekçesi yapıldı, sokaklarda Kürt avına çıktıkları günleri daha yeni geride bıraktık.

Ne varki, aldanmayalım. Türk hakim sınıflarının kendi elleriyle yarattıkları şovenist histeyi; "Düşmanlarımız Türk ulusunun haklı tepkilerini bizleri haksız göstermek için kullanıyor. Haklı tepkilere evet, şiddete hayır" türünden demagogilerine kanmayalım. Son süreçteki gelişmeler çıplak gözle gözlemlendiğinde görülecektir ki, ne Kürt ulusu üzerindeki azgın terörden vazgeçilmiştir, ne de geliştirilen topyekün saldırılar sadece Kürtleri kapsamaktadır.

Bu üst boyuttaki ırkçı-faşist saldırıların hakim sınıflar tarafından sözde kendi çabalarıyla dindirilmiş gibi gösterilmeye çalışılması daha üst boyutta saldırıların habercisidir. Yaşananlar fırtına öncesi sessizliktir bir anlamda. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gitmesinin ilk günlerinde, şaşkınlığında vermiş olduğu hırçınlıkla adeta zıvanadan çıkan faşist diktatörlük, süreç içerisinde bu şaşkınlığını gidermiş, kendini daha sinsi, planlı-programlı ve kapsamlı saldırılara hazırlamıştır. Kürt ulusunun haklı mücadelesinin Avrupa emperyalistlerinin elinde ve onların çıkarları doğrultusunda FKO'leştirilmeye çalışılacağını bilincindedir. Fransa'nın, PKK'ye sızan "işbirlikçi-ajan Hüseyin Yıldırım" olayı ile sözde PKK tarafından gerçekleştirildiği iddia edilen uyuşturucu ticaretini bahane ederek Abdullah Öcalan'ı sorgulamaya kalkışması, PKK'nin bir ulusal kurtuluş hareketi değil, bir "terör örgütü" gibi gösterilmeye çalışılması bunun tipik bir belirtisidir. Aynı Fransa bu tavrını, "PKK başka, Kürt sorunu başka" sözleriyle de açığa vurmuştur. Avrupa emperyalistleri tarafından yaratılmak istenen PKK, kolu-kanadı kırılmış, tüm ulusal, devrimci değerleri yokedilmiş, ihanetçi FKO tipi bir PKK'dir. Faşist diktatörlük bu süreçte özellikle de ABD ve İngiltere emperyalistlerine minnet borçludur. Zira, bu devletler, Türk devletine olan sevgilerinden değil ama kendi çıkarlarına denk düşecek şekilde sürece müdahale etmek istiyorlar. Daha Abdullah Öcalan'ın İtalya'dan siyasi sığınma hakkı istediği ilk günlerde bunların PKK Genel Başkanı'nın Türkiye'ye iade edilmesini istemeleri de bundandır.

En kodaman emperyalistlerin Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesine el attıkları bir ortamdan Kürt ulusuna düşecek payın daha fazla sömürü, zulüm, ulusal inkar

olacağı açıktır. Tüm bunlara rağmen Türk hakim sınıfları rahat değildir. Zira, Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye iade edilmesinin dışındaki hiçbir formülü kabul etmeyeceklerini açıklamışlardır. Ehlileştirilmiş bir PKK'ye dahi razı değildir. Boşverelim bunu, Kürdün varlığına dahi tahammül edememektedirler. Süreç nasıl gelişirse gelişsin, Türk hakim sınıflarının Kürt ulusuna yönelik milli zulmü her halükarda daha da üst boyuta çıkacaktır.

Görülmesi gereken bir başka önemli yonde, bu topyekün karşı-devrimci saldırının esasının Kürtlere yönelmesiyle birlikte tek hedefinin Kürtler olmadığıdır. Amaçlanan sadece Kürt ulusunun sesini boğmak değildir. Faşist diktatörlüğün amacı aynı zamanda her türlü ilerici, devrimci muhalefeti etkisizleştirmektir.

Bu yüzden, Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin, sosyal kurtuluş içerikli tüm devrimci güç ve mevzilerin önündeki günler çok daha fazla acıların çekildiği günler olacaktır. Son dönemde yaşanan gelişmeler de bunu göstermektedir.

Nedir son dönemdeki gelişmeler, ya da karşı-devrimin hedefine aldığı alanlar?

Gerilla bölgelerine karşı başlatılan operasyonlardır. Topyekün karşı-devrimci saldırıların esasının gerilla bölgelerini kapsadığı görülmelidir. Bu olguyu kavramamak demek, sürecin önümüze koyduğu görevleri yerine getirememek demektir. Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren gerilla güçlerine karşı, her zamankinden daha kapsamlı bir şekilde yüzbinlerce askeri güçle sürdürülen imha seferleri bunun bariz göstergeleridir. Dersim, Hakkari, Van, Şırnak, Bingöl, Amed, Mardin ve Irak Kürdistanı'nda imha seferleri tüm hızıyla devam ediyor. Karşı-devrim çok iyi biliyor ki, ezilen halkların ve Kürt ulusunun kurtuluşunun şahdamarı gerilladır. Gerilla mücadelesinin etkisizleştirilmesi demek, tüm muhalif kesimlere daha pervasızca saldırmasının altın fırsatını yakalaması demektir.

Faşist diktatörlüğün tüm acımasız saldırılarına karşın, Kürt ulusu hala dimdik ayakta. Bunu yürüttüğü silahlı mücadeleye borçludur. Yürütülen gerilla mücadelesi, birakalım Kürdün haklı taleplerinin dikkate alınmasını, varlığının dahi kabul edilmediği bir durumdan dünya çapında bir sorun olma durumuna gelmesini sağlamıştır. Kazandığı her yeni mevziyi düşmanın elinden zor yolu ile çekip almıştır. Öyle ki, düşmanın gerilla mücadelesini toptan bitiremeyeceğini itiraf etmesini sağlamıştır. Sonrasında ise Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisi (DYSS) konsepti çerçevesinde "kabul edilebilir şiddet düzeyi" siyasetiyle gerillayı marjinalleştirmeyi amaçlayan faşist diktatörlüğün, düzenli aralıklarla geliştir-

diği hiçbir sefer başarıya ulaşmamış, hüsrana uğramıştır. Gerçekleştiği son seferlerde hüsrana uğrayacaktır. ARCK gerillalarının düşürdüğü helikopter bunun göstergesidir.

Ve tabii ki Dersim. Kuşkusuz bizler açısından önemi büyüktür. Zira, Maoist Parti ve onun önderliğindeki Halk Ordusu bir kez daha düşman kuşatmasıdır. 160 bin kişilik bir güçle bir kez daha Dersim'e sefer düzenlemiştir. Ama nafi! Her Dersim seferi nasıl ki hüsrana sonuçlandıysa, son seferde hüsrana sonuçlanacaktır. Söylenmiştir bir kere: "Arslanlar yurdudur Dersim, tilkiler giremez." Girse de barınamaz. Çünkü, "Dersim'e sefer olur zafer olmaz." Ve and içilmiştir bir kere, Maoist Partiyi, onun önderliğindeki Halk Ordusunu Dersim'den söküp atmak bir yana; "Dersim'den Kaçkarlar'a ve oradan da bu coğrafyanın dört bir yanına şehitlerimizin kanlarıyla sizleri boğmadıkça bu kavga asla durmayacaktır."

Ve Ege dağlarında gerçekleştirilen Kamçılı Operasyonu. Karşı-devrim, Ege dağlarından devrimci mücadeleyi söküp attığını zannededursun. Eşiz kahramanlık örneklerinden birini daha devrimci mücadelemize armağan eden iki DHKP-C gerillasını katlederek sevine dursun. DHKP-C gerillalarının sığındığı evi onlara mezar eden karşı-devrim korkusunu ele veriyor. Ve bilinmelidir ki bu daha nedir? Daha çok korkularından tir tir titreyeceklerdir.

Faşist saldırılara maruz kalan bir başka kesim ise öğrenci gençliktir. Hakim sınıflar biliyorlar ki, gençlik demek gelecek demekse, gençliği kendi şovenist politikalarına alet etmesi demek ömrünü uzatması demektir. Tersinden ise ömrünün azalması. Bu yüzden, ki, hakim sınıflar estirdikleri şovenist dalgaya gençliği de katmaya özel önem vermiştir. Okullar kapatılmış, gençlik zorla ırkçı yürüyüşlere katılmaya zorlanmıştır. Ne var ki, faşizmin özellikle üniversitelerde sadece Kürt gençliğine saldırmadığı, tüm devrimci kesimleri de içine alarak "bir taşla iki kuş" vurmaya amaçladığı kısa sürede açığa çıkmıştır. Daha geçen günlerde öğrencilere saldıran sivil faşistler, İstanbul Üniversitesi'nde ikisi ağır olmak üzere onlarca kişiyi yaralamıştır. Fakat bu gerici amaç tutmamış, İstanbul, Marmara, Ege, Ankara, Yıldız Teknik ve Çukurova üniversitelerinde yapılan kitlesel protestolarla bu saldırının amacına ulaşamayacağı ortaya konmuştur.

Başka bir örnek; yine fırsattan istifade, Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) Yurt ve İşletme Yönetmeliği'nde değişiklik yapmıştır. "Milli birlik ve bütünlük duygularını zedeleyici veya bozucu maksatla bayrak veya sembol asmak, kullanmak, marşlar söylemek, açlık grevinde bulunmak, oturma eylemi yapmak, pankart

taşlamak veya asmak, ideolojik ve politik amaçlı gösteri, toplantı, tören düzenlemek, demec vermek" yurttan atılmak demektir. Ve hatta bu yönetmeliğe göre yemek boykotu yapmak bile yasaktır. Zaten yurttan büyük oranda uzaklaştırılan devrimci gençlik, bu değişiklikten sonra yurttan artık hiç banıdırılmayacaktır.

Faşist saldırıların hedefinde olan bir başka kesim ise devrimci tutsaklardır. Son süreçte, düşman "Hücre Tipi Cezaevi" saldırısına yeniden hız vermiş durumda. Bunun en bariz örneği ise Ceyhan Cezaevi'nde yaşandı. Tünel çıktığı bahaneyle devrimci tutsaklara saldıran düşmanın aslında "Hücre Tipi Cezaevi" planını uygulamayı amaçladığı ortaya çıktı. Ancak Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu önderliğinde (CMK) gerçekleştirilen yaygın eylemlilikler, düşmanı bir kez daha yenilgiye uğrattı. Ama, hakim sınıflar bu saldırılarında ısrarlı olduklarını, geçen günlerde yapılan MGK toplantısında bir kez daha gösterdiler. Bu toplantıda "Hücre Tipi Cezaevi" yapımına iki trilyon ödenek ayrılmıştır. Devrimci tutsakların bu saldırılara tavrı ise nettir: "Gelecekleri varsa görecekları de var. Devrimci tutsaklar teslim alınamayacaktır."

Faşist saldırılara maruz kalan bir başka kesim ise Cumartesi Anneleri'dir. Cumartesi Anneleri son haftalarda Galatasaray'da oturamadılar. Fakat, geçmişte bir çok kez izin vermeyeceğini ilan edip güç gösterisi yapan faşist devletin iradesi defalarca kırıldığı gibi bu seferde kırılmaktadır. Hiçbir güç Cumartesi Anneleri'ni diş ile, tırnak ile kazandığı Galatasaray mevzisinden söküp atamaz.

Tüm ezilen halklar, uluslar ve bunların politik öncüleri olarak zorlu ve şiddetli bir sürece giriyoruz. Zorlu ve şiddetli olacak. Çünkü, açıktır ki, karşı-devrim çok daha üst boyutta ve acımasız saldırarak. Fakat bu süreç; işçi sınıfı, ezilen halklar ve uluslar ile politik öncüleri açısından devrim lehine güçlü fırsatların da doğacağı bir süreç olacaktır. Tüm güç gösterilerine rağmen hakim sınıflar güçsüzdür, çaresizdir. Aşırı derecedeki saldırganlıklarında bundan kaynaklıdır. Kendi itiraflarıdır. Tüm şovenist oyunlara karşı Kürt-Türk halklarının binlerce yıllık kardeşliği bozulmamıştır. "Bu oyun bir futbol maçı kadar bile ilgi görememiştir." Türk ve Kürt halklarının kardeşliği temelinde örülecek devrimci direniş düşman açısından çok daha korku verecek boyuta ulaşacaktır. METAL ve SEKA deneyimleri işçi sınıfının kolay lokma olmayacağını en bariz kanıttır. Dersim ve Karadeniz'deki sosyal kurtuluş mücadelesinin Toroslar'ı zorlamaya başlaması gelecekte köylülüğün şahlanışını sağlayacaktır. Görevler zorludur ama bir o kadar da onurludur. Görevlerimize sahip çıkalım! Önümüzdeki süreci devrim lehine çevirelim ●

Şovenizm yılanını ezmek için halk gençliği;

enternasyonalizm bilinciyle kuşanıp militanca savaşmalıdır!

Tarihin devinimi, insanlığın gelişim seyrine paralel bir dinamiklik içinde olur. İnsanlık, üretim ilişkilerini, yaşadığı döneme göre daha ideal olan bir düzene kavuşturma uğraşısıyla, kaçınılmaz savaşlar içine girerek ve bedeller ödeyerek tarihin akışını hızlandırmıştır. Sınıfların ortaya çıkışıyla beraber, toplumsal yaşamın açığa çıkardığı gelişmeler, tarihin ilerleyişini alevlendiren maddi temeller olarak süreç içinde karmaşıklaşan yaşamın her alanına bilinç ögesini yükleyerek, toplumsal farklılaşmayı da hızlandırmıştır. Üretici güçlerin ve onların temelini oluşturduğu üretim ilişkilerinin kökten değişimiyle de toplumsal değişimin en üst boyutta ifadelendirildiği toplum biçimleri ortaya çıkmıştır. Tarihsel olaylar, bize, insanlığın hep ileriye, yeniye doğru bir gidişat içinde olduğunu gösterir. Bu ilerleyiş her zaman çok sancılı ve acılı olmuştur. Geri olan, eskiyi temsil eden toplumsal sistemlerin "ebedi olduğu idiası" boş bir hayakden başka birşey değildir. Acıları da zulmü de arttıran, geri üretim ilişkilerine hükmedenlerin ellerinden giden iktidarlarını ne pahasına olursa olsun kaybetmeme çabasıdır.

Verdığımız bu kısa bilgilerden sonra asıl konumuza dönelim. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gidişyle beraber, ülke içinde, faşist devletin öncülüğünde özelde Kürt Ulusal Hareketi'ne ve önderliğine, genelde ise tüm devrimci-demokrat kesimlere karşı çok yönlü yoğun saldırıların yaşandığını görüyoruz. Şovenist histeri nağmeleri şahlandırlarak yapılan bu saldırılar, faşizmin dışlarını tüm dünyaya göstermesinden ve çürüyen geri bir düzenin tokeniş çığılından başka bir şey ifade etmiyor aslında. Türk devleti kuruluşundan beri varlığının temelini oluşturan faşist ideolojiyle kuşanmış, bugüne kadar kendini en ufak bir şekilde rahatsız eden her oluşumu, düşüncüyü bu "silahlı" yok etme yolunu seçmiştir. Devletin kuruluşundan bugüne kadar emperyalistlerle işbirliği içinde olan yerli hakim sınıflar; iktidarını sağlamlaştırmak ve devam ettirmek için devrimci-demokrat kesimlere, emekçilere ve

başta Kürt ulusu olmak üzere, ezilen bağımlı ulus ve azınlıklara karşı hep şiddetle saldırmış, inkarcı ve soykırıma dayalı şovenist politikalar geliştirmiş; eğitimi, bilimi, yargıyı, sanatı gerici faşist ideolojisiyle yönlendirmiştir. Sistem, zaman zaman yaptığı makyaj değişikliklerine rağmen 75 yıllık tarihi boyunca yapısal özünü korumuştur.

Gelenen aşamada "APO sorunu" dolayısıyla estirilen ırkçı şovenist hava çok da şaşılacak bir durum değildir. Elleri buluşturdukları kanlılarla ortalarında cirit atan ülkücü faşistlerden tutalım da; yaşanan çatışmaların nereden kaynaklan-

rıcının çıkarlarından başka birşey değildir. Lakin onlar, "ülke çıkarları" adına ülke halklarını birbirine düşürmekten, katliamlar gerçekleştirmekten geri durmamaktadırlar. '38'de Dersim'de, Şeyh Said isyanında, '70'lerde Maraş'ta, Çorum'da sivil faşistleri devreye sokarak onbinlerce insanı katletmeleri bilinen bir durumken, günümüzde bu katliamlarını sıcak bir biçimde Türkiye Kürdistanı'nda, Sivas'ta, İstanbul Gazi Mahallesi'nde devam ettirerek hızından birşey kaybetmediklerini göstermektedirler. "Faili meçhul" cinayetler, sokak ortası infazlar, işkenceler, en de-

rına ve kadınlarına tecavüz etmeleri faşizmin gerçek yüzünü görmemiz için yeter de artar bile. Ama dedik ya, faşist devletin ve emperyalistlerin çıkarları onlara istedikleri herşeyi yapma "hakkını" veriyor. Onlar için hak, adalet, doğruluk diye bir şey yoktur. Bunlar sadece göz boyamak, kitleleri oyalamak için sözde olan şeylerdir. MGK'nın belirleyici olduğu bir ülkede, parlamento neyin temsilcisi olabilir? Demokrasi dedikleri şey kimin haklarını korumak için vardır? Elbetteki ezilen-sömürülen kesimlerin değil. Hakim sınıflar, bir yandan herkesin eşitliğinden ve ayırım yapılmadığından bahsederek, öbür yandan da Türkçe'nin dışında Kürtçe ve diğer azınlık milliyetlerin dillerine, kültürlerine tahammül göstermez, kendilerini serbestçe ifade etmelerine izin vermezler. Daha yakın süreçte, bir müzik şenliğinde Kürtçe ve Ermenice müzik yapan iki sanatçının program dışı bırakılması yine faşist devletin ikiye bölme politikasının açık örneğidir.

Yukarıdaki açıklamalarımızdan da anlaşılacağı gibi faşist Türk devleti, Kürt Ulusal Mücadelesi'nin kaydettiği aşamayı içine sindirememenin yarattığı kudurganlıkla ırkçı şoven bayrağına sarılarak tükenişe doğru giden ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. HADEP

kongresinde indirilen Türk bayrağı için kıyametler koparan, tüm HADEP yöneticilerini tutuklayanlar, bugün başka bir ülke bayrağını yakmaktan, ayaklar altına almaktan, bir ulusa gazete sayfalarından küfürler savurmaktan geri kalmıyorlar.

Faşizmin kitle tabanını oluşturan küçük burjuvazi ülke içinde önemli bir yeri işgal eder. Faşizmin ideolojisini en rahat biçimde benimseyen kesimler, aynı zamanda en rahat harekete geçen kesimlerdir de. Ayrıca bu kesimler MHP, ANAP, DYP tabanlarını önemli ölçüde beslemektedir. Toplumun en dinamik kesimini oluşturan gençlik, hakim sınıflar için özel politikalar ile kendi çıkarlarına göre yönlendirilip, gerici şoven potada eritilecek önemli bir yer teşkil etmektedir. Çünkü, gençliği kazanamayın geleceğinin olamayacağını tarihsel tecrübelerden hakim sınıflar da bilirler. Bilimsellikten uzak ezbere dayalı

demokratik taleplere dahi azgınca saldırılar hep ülkenin "yüce" çıkarları ve milletin "menfaatleri" için yapılıyor. Butün katliamcı, çirkef yüzüne karşı faşist devlet; Apo'nun İtalya'ya gidişıyla birlikte psikolojik savaşın en iğrenç yöntemlerini devreye sokarak, "30 bin insanın katili, uyuşturucu taciri, bebek katili vb." söylemlerle ve ağıza alınmayacak adice küfürler eşliğinde bir koro oluşturarak saldırıya geçti. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, mafya çetelerini besleyen ve destekleyen devletin maskesi dün Susurluk'ta düştü. Bugün Alaattin Çakıcı'nın açıklamalarıyla Cumhurbaşkanı'ndan Başbakan'ına kadar ülkeyi yönetenlerin hepsinin bu ilişki ağı içinde olduğu tüm çıplaklığıyla gözler önüne serildi. Maraş ve Çorum'da devlet destekli sivil faşistlerin hamile kadınların karınlarını deşerek ceninleri çıkarıp öldürmeleri, Türkiye Kürdistanı'nda devletin kolluk kuvvetlerinin Kürt kızla-

gerici şoven eğitim sisteminden tutalım da, emperyalizm argümanlı feodal kültürün yaygınlaştırılmasına kadar, üretmeyen sorgulamayan faşist karakterlerine işlerlik kazandıracak bir gençlik yaratmaya çalışırlar.

Şovenist dalganın her yanda yükseltildiği son günlerde yapılan gösterilerde ve linç girişimlerinde gençlerin ön plana çıktığını görmekteyiz. Bir dönem Diyarbakır'daki Newroz törenlerinde polise taş atan çocukları göstererek "işte bakın çocukları kullanıyorlar" diyenlerin bugün ilkokul çağındaki öğrencilerin ellerine Türk bayrağı tutuşturarak meydanlara çıkarmaları tam bir ikiyüzlülük örneğidir. Bilimsel eğitim verdiklerini ve geleceğin ülke yöneticilerini yetiştirdiklerini iddia eden üniversite senatolarının İtalya'yı ve "terörü" protesto amacıyla yaptıkları açıklamalarda ne kadar "bilimsel ve tarafsız" bir eğitim anlayışına sahip olduklarını görüyoruz. YÖK'ün varolan gerici faşist mevzuatı yetmiyormuş gibi, yeni öğretim yılı dönemiyle beraber çıkarılan YÖK yasasıyla öğretim görevlilerinin, öğrencilerin en ufak bir hak istemlerine bile azgın biçimde saldırılacağı ortaya konarak, devletin gençliğe bakış açısı net bir şekilde gözler önüne serilmiştir.

Gençlik çağı, bireyin şekillenmesinde çok önemli bir dönemi ifade eder. Bilimin çok çeşitli alanlarında yetişen uzman kadroyu kendi çıkarları doğrultusunda kullanma olanaklarına sahip olan devlet de bunu bilir. İrkçi, şovenist, bireyci duygularla şekillendirilen genç insanların çok daha kolay bir biçimde yönlendirilebileceği gerçeğinden hareket eden faşist hakim sınıflar, böylece düzenin geleceğini de her türlü yıkıcı faaliyetin yarattığı tehlikelerden uzakta güvence altına alabilirler. Çeşitli araçlarla yapılan ideolojik bombardımanın etkisiyle "kutsal devlet", "şanlı ordu", "dünyada dostu olmayan büyük Türk milleti" vb. gibi yanlış bir bilinçle şekillendirilen genç bireyler, yaşamlarının sonuna kadar bu yanlış bilincin yönlendirdiği bir hayat sürdürebileceklerdir. Kurdukları aile yapısı ve bu ortamda yetiştirecekleri çocuklar da kendilerinden farklı olamayacaktır.

Gericiğin kulvarında şovenizmle harmanlanan bir nesil, devletin yapı taşları içinde kendine biçilen misyonu oynayacaktır. Günümüzde kimi '68 Kuşağı' dönüklerinin bir türlü "ıslah edilemeyen" gençliğin ileri kesimlerine, "bakın biz de zamanında sizin gibi yaptık ama bugün dünya değişti, biz devletin yüce

menfaatleri için çalışıyoruz, siz de öyle yapın" mesajları vererek gençliğe kendilerinin yol göstermeleri tesadüfü açıklamalar değildir. Sistem, "siz gençsiniz, toplumsal sorunlara kafa yormayın, eğlenin, gezin-tozun, özgürlüğün tadını çıkarın. Devletiniz sizin neyi yapmanızı öngörüyorsa onu yapın; gerisini büyükleriniz zaten düşünüyor. Devlet size milletin çıkarları için solculara saldırın ve öldürün diyorsa onu yapın. Ellerinizde Türk bayraklarıyla, Kürtleri ezin diyorsa onu yapın. Uyuşturucu satın-kullanın, fuhuş yapın diyorsa yapın, bir bildiği vardır elbette. Köşeyi hızla dönmek için elini mümkün oldukça çabuk tutacaksınız, amacına varmak için de önüne geleni ezmekten kaçınmayacaksınız" diyor. Faşist ideolojinin ülkemizdeki mimarı Atatürk gençliğe hitabesinde belirttiği gibi, bütün bu işleri yapabilmen için de "muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil Türk kanında mevcuttur." Hakim sınıf

Bu dönem halklarımız açısından önemli bir süreci ihtiva ediyor. Şovenist "histerinin" azgınlaşmasıyla HADEP'lilere, Cumartesi Annelerine, İtalyan mallarına ve konsolosluklarına, kısaca devletin hedef gösterdiği her yere saldırılması, kimin bolucu, yıkıcı ve halklara düşman olduğunu gösteriyor. Son günlerde üniversitelerde yaşanan faşist saldırılar bu süreçten bağımsız değerlendirilemez. En başta İstanbul Üniversitesi'nde olmak üzere, değişik üniversitelerde satır ve silahlarla sol görüşlü öğrencilere saldırılan ülkücü faşistler, "günün verimi" içerisinde kendilerine düşeni yerine getirmektedirler. Gerekçe hazır, "bunlar PKK'lidir". Nasıl ki geçmişte, komünistlikle suçlanan insanların katlini devlet ülkücü faşistlere havale ediyordysa, bugün de parmak kimi PKK'lı gösteriyorsa onun "katli vaciptir". İşte 70-80 yaşındaki ninelerden ufak çocuklara kadar linç etme pratiği, bu mantığın ürünüdür.

kurumlarını devreye sokarak, toparlayıp birleştirebildiği bütün güçlerini harekete geçirip dünya halklarının bir numaralı düşmanı ABD emperyalizmine yaslanarak süreci kendi lehine işlemeye çalışmaktadır. Bizim, faşizmin bu çabalarına karşı okullarda, semtlerde, işyerlerinde kısacası hayatın her alanında kitleleri bilinçlendirmemiz gerekmektedir. Halkların kardeşliğini ön plana çıkararak, devletin olası provakasyonlarını engellemek ve faşist cepheye karşı tüm güçleri birleştirmek, ortak hareketi sağlamak günün acil sorunudur. Ayrıca bugün faşizmin saldırılarını tek başına göğüsleyebilecek, boşa çıkarabilecek bir örgütlülüğün uzak olduğumuzu yadsıyamayız.

Öğrenci gençlik, YÖK'ün son çıkardığı yasalara ve genelgelere karşı, örgütlenme, söz sahibi olma, parasız, eşit, bilimsel eğitim hakkı, polisün üniversitelerden çekilmesi ve herkese, ana dilde eğitim yapabilme olanaklarının sağlanması şıartlarıyla anfierde, meydanlarda faşizmin kendisine giydirmek istediği "Nazi gömleğini" yırtıp atmalı ve onun suratında patlayan sıkı bir yumruk olmalıdır.

Orta öğrenim gençliği kendisine zorla dayatılan gerici faşist gösterilere katılmamalı, Kürt halkına karşı yürütülen ırkçı politikalara alet olmamalı, Turancı-İslamcı eğitimi ve ezbere dayalı ders kitaplarını protesto etmelidir. Faşizmin gönüllü sözcülüğünü yapan hocaların dersleri boykot edilmeli, Kemalizmin özü bizat Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi'nde yazdığı sözlerle, Onuncu Yıl Nutku'yla, İstiklal Marşı'yla ortaya konulmalı, bunun ne menem bir düşünce olduğu bildirilerle ve toplantılarla kitlelere anlatılmalıdır.

Öğrenci gençlik, bugün yaşadığı örgütlenme sorunlarına ve dağınlığına rağmen, bu sürecin canlı bir aktivisti olabilir. Çünkü faşizmin saldırıları sadece devrimcilere, komünistlere, Kürtlere değil, kendisine karşı olan, kendisini desteklemeyen tüm kesimlerdir. Yakın dönemde ülkücü faşistlerin uzun saçlı, küpeli gençleri saçlarından sürüklediği, bugün İtalya'yı protesto adı altında düzenlenen gösterilere, boykota katılmayan halkın, esnafın, öğrencilerin taraf olmaya zorlandığı gözle görülen gerçeklerdir. Bu görüntüler bize, Nazi Almanyası'ndaki "papaz" örneğini hatırlatıyor. Yarı geç kalınmak istenmiyorsa herkes saflarını netleştirmeli, gücü oranında faşizme karşı savaşındaki yerini almalıdır.

lar gençliği bu gibi politika ve uygulamalarla av sahalarna çekmeye çalışıyorlar.

Faşizmin temsilcileri ne yapsalar da acizliklerini, tükenmişliklerini gizleyemiyorlar. Dün "Kürt diye bir şey yoktur, onlar dağılı Türk'lerdir" diyenler, bugün utanmadan bozkurt işaretleri eşliğinde Türklerle Kürtlerin kardeşliğinden bahsediyorlar. Halklarımıza acı, kan ve gözyaşından başka bir şey sunamayan hakim sınıflar, bugüne kadar yaptıkları yetmezmiş gibi, günümüzde Kürt Ulusal Hareketi'ni ve Sosyal Kurtuluş Mücadelesi'ni yükselttiği şovenist ırkçı dalganın içinde boğmanın, halkları karşı karşıya getirmenin planlarını yapıyorlar. Sanki yıllardır Kürt ulusunu katleden, ikinci sınıf insan muamelesi yapan kendileri değilmiş gibi aymazca bölücülüğün, yıkıcılıktan dem vuruyorlar.

Üniversite gençliğine yönelik girişilen faşist saldırıların ihtiyaca göre önümüzdeki günlerde de artarak süreceği aşikardır. Faşist saldırılara karşı geliştirilecek tepkiler, bugün düne göre daha bir anlam taşıyor. Çünkü faşizm, Abdullah Öcalan şahsında Kürt Ulusal Hareketi'ni yok etmeyi amaçlıyor. Kürt Ulusal Hareketi'nin yenilmesi ülkede sosyal devrimden çıkan olan tüm kesimlerin zarar görmesi anlamına gelir. Gençlik '68 kuşağının dayanışmacı, militan, enternasyonal ruhunu kuşanmak zorundadır. Geçmişte siyonizmin ve emperyalizmin saldırılarına karşı Filistin halkının yanında savaşan Türkiye'li ve dünyanın dört bir yanından devrimcileri, komünistleri anımsamalıdır. Bugün yaşanan durum birebir aynı olmasa da, devrimci sahiplenmenin kaçınılmaz öneme sahip olduğu kritik bir dönemden geçiyoruz. Çünkü, faşist devlet, başta medya olmak üzere tüm

Parti içindeki yanlış düşüncelerin düzeltilmesi üzerine

Dördüncü Kızıl Ordudaki Komünist Partisi örgütü içinde, Partinin doğru politikasının uygulanmasını geniş ölçüde engelleyen, proleter olmayan çeşitli düşünceler vardır. Bu görüşler baştan sona düzeltilmeden, Dördüncü Ordu, Çin'in büyük devrimci mücadelesinde kendisine verilen görevlerin üstesinden gelemez. Bu Parti örgütündeki böyle yanlış fikirlerin kaynağı, hiç şüphesiz, temel birliklerin geniş ölçüde köylülerden ve diğer küçük-burjuva kökenli unsurlardan meydana gelmesidir. Öte yandan, Partinin yönetici kesimlerinin, bu yanlış düşüncelere karşı kararlı bir savaş vermekte ve üyeleri Partinin doğru çizgisinde eğitmedeki yetersizliği, bunların varlığının ve gelişmesinin önemli bir sebebidir.

Merkez Komitesinin Eylül mektubunun ruhuna uygun olarak, bu kongre, Dördüncü Ordudaki Parti örgütü içinde proleterce olmayan çeşitli düşüncelerin belirtilerini göstermekte, kaynaklarını ve düzeltme yöntemlerini belirtmekte, bütün arkadaşları bunları kökünden yok etmeye çalışmaktadır.

SALT ASKERİ GÖRÜŞ NOKTASI ÜZERİNE

Salt askeri görüş noktası, Kızıl Ordu içindeki arkadaşlarımız arasında epeyce yaygın. Bu görüş, şu şekillerde kendisini gösteriyor:

1. Bu arkadaşlar, askeri sorunlarla politikayı birbirine karıştırmış gibi görünüyorlar ve askeri sorunların politik görevlerin yerine getirilmesinde sadece bir araç olduğunu kabul etmek istemiyorlar. Hatta bazıları, "askeri bakımdan güçlüyseniz, politik bakımdan da güçlü olmanız pek tabiidir; askeri bakımdan güçlü değilseniz, politik bakımdan da güçlü olamazsınız" diyorlar. Bu, pek ileri gidip askeri konulara politikanın üzerinde yer vermek demektir.

2. Bunlar, Kızıl ordunun görevini, tıpkı Beyaz Ordununki gibi, sadece dövmek sanıyorlar. Bunlar, Çin Kızıl Ordusunun, devrimin politik görevlerini yürütecek silahlı bir organ olduğunu anlamıyorlar. Özellikle şimdi, Kızıl Ordunun kendisini sadece savaş vermemesi gerekir; düşmanın askeri gücünü yoketmek için giriştiği mücadelelerin yanı sıra, kitleler arasında propaganda yapmak, kitleleri örgütlemek, onları silahlandırmak, devrimci politik iktidarı kurmak için onlara yardım etmek ve parti örgütlerini kurmak gibi önemli görevleri yüklenmesi ge-

reliyor. Kızıl Ordu, sadece savaşmak için savaşmıyor, kitleler arasında propaganda yapmak, onları örgütlemek, devrimci politik iktidarı kurmada onlara yardımcı olmak için de mücadele ediyor. Bu hedefler olmadan, mücadele anlamını, Kızıl Ordu da varlık sebebini yitirir.

3. Bundan dolayı, bu arkadaşlar, Kızıl Ordunun politik çalışmalar yapan kesimlerine askeri işler yapan kesimlerinden daha az önem veriyorlar ve "dış sorunları ordu karargahı düşünün" sloganını ortaya atıyorlar. Bu düşünce başıboş bırakılırsa, kitlelere yabancılaşma, yönetimi ordunun eline bırakma, proletaryanın önderliği ilkesinden ayrılma tehlikesini de beraberinde getirecek ve savaş ağırlığı, tıpkı Kuomintang Ordusunda olduğu gibi, alıp yürüyecektir.

4. Aynı zamanda, propaganda çalışmalarımızda, propaganda ekiplerinin önemini de küçümsüyorlar. Kitle örgütleri sorununda, orduda asker komitelerinin örgütlenmesini ve mahalli işçi ve köylülerin örgütlenmesini ihmal ediyorlar. Sonunda hem propaganda ve hem de örgütlenme işi bir yana bırakılıyor.

5. Bunlar, bir savaş kazanıldı mı gurura, kaybedildi mi umutsuzluğa kapılıyorlar.

6. Grup bencilliği var; bunlar, yalnız Dördüncü Orduyu düşünüyorlar ve mahalli halk kitlelerini silahlandırmanın Kızıl Ordunun önemli bir görevi olduğunu anlamıyorlar. Bu "klikçilik" zihniyetinin göze batar bir biçimidir.

7. Dördüncü Ordunun sınırlı çerçevesinden öteyi göremeyen bazı arkadaşlar, başka devrimci kuvvetlerin varlığına inanmıyor. Bunun için de güçlerini koruma ve eylemden kaçma hastalığına tutuluyorlar. Bu, oportünizmin bir kalıntısıdır.

8. Öznel ve nesnel (subjektif ve objektif) şartları önemsemeyen bazı arkadaşlar, devrimci acelecilik hastalığına yakalanırlar. Kitleler arasında küçük ve ayrıntılı çalışmalara girişmek zahmetine katlanmazlar, kendilerini hayallere kaptırarak büyük işler yapmak isterler. Bu, askeri hükümet darbeciliği görüşünün bir kalıntısıdır.

Salt askeri görüş

noktasının kaynakları şunlardır:

1. Düşük bir politik seviye. Bu, ordu da politik önderliğin rolünün ve Kızıl Ordu ile Beyaz Ordunun birbirlerinden tamamiyle ayrı olduklarının kavranılmamasına yol açar.

2. Ücretli asker zihniyeti. Geçmiş muharebelerde ele geçirilen esirlerin çoğu, Kızıl Orduya katıldılar ve bunlar ücretli asker görüşünü de kendileriyle birlikte getirdiler ve alt kademelerde salt askeri görüş için bir zemin hazırlamış oldular.

3. Bundan önceki iki sebep, bir üçüncüsünü, yani askeri güce aşırı güveni, halk kitlelerinin gücüne ise güvenemeyi yaratıyor.

4. Bazı arkadaşlar arasında salt askeri görüş noktasının doğmasının bir sebebi de, Partinin askeri eyleme ilgi göstermedeki ve bu konuyu tartışmadaki başarısızlığıdır.

Bunları düzeltme

yöntemleri şunlardır:

1. Partideki politik seviyeyi eğitimi yükseltmek, salt askeri görüş noktasının teorik köklerini kurutmak ve Kızıl Orduyla Beyaz Ordu arasındaki temel farkları iyice ortaya koymak. Aynı zamanda oportünizm ile askeri hükümet darbeciliği görüşü kalıntılarını temizlemek, Dördüncü Ordunun grup bencilliğini kırmak.

2. Subaylarla erlerin ve özellikle eski esirlerin politik eğitimini yoğunlaştırmak. Bir yandan da, mahalli yönetimlerin, Kızıl Orduya katılmak üzere savaş tecrübesine sahip işçi ve köylüler seçmesini sağlamak. Böylece, salt askeri görüş noktasını örgüt yönünden zayıflatmak ya da kökünden yok etmek.

3. Parti örgütleriyle Kızıl Ordunun subay ve erlerini etkilemek üzere, mahalli parti örgütlerini ve kitle politik iktidar organlarını, Kızıl Ordunun kendisini eleştirmeye teşvik etmek.

4. Parti, askeri konulara faal olarak katılmalı ve bunları tartışmalıdır. Bütün işler üyelerce yürütülmeye başlanmadan önce, Parti tarafından tartışılmalı ve bir karara bağlanmalıdır.

5. Kızıl Ordunun görevlerini, askeri ve politik organları arasındaki ilişkileri, Kızıl Orduyla halk kitleleri arasındaki ilişkileri, asker komitelerinin görev ve yetkilerini, bu komitelerin askeri ve politik örgütlerle ilişkilerini açıkça belirleyen kuralları ve yönetmelikleri hazırlamak.

AŞIRI-DEMOKRASİ ÜZERİNE

Kızıl Orduya bağlı Dördüncü Ordu, Merkez Komitesinin direktiflerine uyduğundan beri, aşırı-demokrasi belirtilerinde büyük bir azalma olmuştur. Örneğin, Parti kararları artık oldukça iyi yürütülmekte, hiç kimse Kızıl Ordunun, "aşağıdan yukarıya demokra-

tik merkezîyetçilik" ya da "meseleleri önce alt kademeler tartışsın, sonra da üst kademeler karar versin" gibi bir yol göstermesi gibi yanlış isteklerde bulunmamaktadır. Yine de bu azalmalar geçici ve sunidir ve aşırı-demokratik fikirlerin bir yana atıldığı anlamına gelmez. Yani aşırı-demokrasi hala bir çok arkadaşın kafasında kök salmış durumdadır. Bunun belirtileri, Parti kararlarının yürütülmesindeki isteksizliklerde görülebilir.

Bunları düzeltme

yöntemleri şunlardır:

1. Teori alanında aşırı-demokrasinin köklerini kazımak. Önce, aşırı-demokrasinin tehlikesinin, Parti örgütlerine zarar vermesinden, hatta Partiyi tamamiyle felce uğratmasından, Partinin mücadele gücünü zayıflatmasından hatta yok etmesinden, Partiyi mücadele görevini yapamayacak hale getirmesinden ve böylece devrimin yenilgisini hazırlamasından ileri geldiği gösterilmelidir. Sonra, aşırı-demokrasinin kaynağının, küçük-burjuvanın disipline karşı duyduğu bireyci kayırmada olduğu anlatılmalıdır. Bu özellik, Partiye sızdığı zaman, hem politika, hem örgüt yönünden aşırı-demokrasiye dönüşür. Bu fikirler, proletaryanın mücadele görevleriyle hiç bağdaşmaz.

2. Örgüt alanında ise merkezi önderlik altında demokrasi sağlanmalı. Bu şöyle yapılmalıdır:

(1) Partinin önder kesimleri, kendilerini önder olarak kabul ettirebilmek için doğru bir kılavuz çizgi koymalı ve ortaya çıkan sorunlara çözümler bulmalıdır.

(2) Üst kesimler, koyacakları doğru çizgiye nesnel bir temel verebilmek için, kitlelerin hayatını ve alt kesimlerdeki durumu iyi bilmelidir.

(3) Problemlerin çözümünde, hangi seviyede olursa olsun, hiç bir parti örgütü rastgele kararlar vermemelidir.

(4) Partinin üst kesimlerince alınan bütün kararlar, önemi ne olursa olsun, hemen alt kesimlere ve Parti üyelerine ulaştırılmalıdır. Bunun yolu, Parti kollarının ya da (şartlar elverirse) gerilla kollarının faal üyelerini, ya da genel olarak bütün üyelerini toplantıya çağırmak ve bu gibi toplantılarda rapor hazırlamak üzere üyeleri görevlendirmektir.

(5) Partinin alt kesimleri ile üyeler, üst kesimlerin direktiflerini iyice anlayabilmek için, direktifleri ayrıntılarıyla tartışmalı ve onları uygulamak için

gerekli yöntemleri kararlaştırmalıdır.

ÖRGÜT DİSİPLİNİNE

UYMAMAK ÜZERİNE

Örgüt disiplinine uymamak, Dördüncü Ordudaki Parti örgütünde kendisini böyle göstermektedir.

A) Azınlığın çoğunluğa uymaması. Örneğin, teklifinin kabul edilmediğini gören bir azınlık, Parti kararlarını içtenlikle uygulamıyor.

Bunu düzeltme yöntemleri şunlardır:

1. Toplantılara katılanların tümü, fikirlerini bütün ayrıntılarıyla söylemeye teşvik edilmelidir. Anlaşmazlık halinde, doğrular ve yanlışlar, hiç bir taviz vermeden ve hiç bir şey örtbas edilmeden açıkça ortaya konmalıdır. Kesin bir sonuca varmak için, bir toplantıda kesin karara bağlanamayan konular, işlere engel olmamak şartıyla, bir başka toplantıda tartışılmalıdır.

2. Azınlığın çoğunluğa uyması, Parti disiplininin bir gereğidir. Azınlığın görüşü reddedilince, azınlık, çoğunluğun kararını desteklemelidir. Gerekirse, konu, yeniden görüşülmek üzere gelecek toplantıya getirilebilir, ancak, bunun dışında, ne şekilde olursa olsun karara karşı hareket etmemelidir.

B) Örgüt disiplini gözetilmeksizin yapılan eleştiriler:

1. Parti içi eleştiri, Parti örgütünü kuvvetlendirmek ve mücadele gücünü artırmak için bir silahtır. Ne var ki, Kızıl Ordunun Parti örgütünde eleştirisi, daima bu özelliği taşıyor ve bazen kişisel saldırılar halini alıyor. Sonuç olarak da, hem Parti örgütünü ve hem de kişileri zedeliyor. Bu küçük-burjuva bireyciliğinin bir belirtisidir. Bunu düzeltmenin yolu, eleştirinin amacının sınıf mücadelesinde zafere ulaşmak için Partinin mücadele gücünü artırmak olduğunu, eleştirinin kişisel saldırılar amacıyla kullanılmaması gerektiğini Parti üyelerinin anlamalarına yardımcı olmaktır.

2. Birçok Parti üyesi, eleştirilerini Partinin içinde değil, dışında yapmaktadır. Bunun sebebi, genellikle üyelerin Parti örgütünün (onun toplantılarının vb.) önemini kavrayamamaları ve örgütün içinde ya da dışında yapılan eleştiri arasındaki farkı görememeleridir. Bunu düzeltmenin yolu, Parti üyelerini, Parti örgütünün önemini anlayacak, Parti komiteleri ve arkadaşlar üstüne olan eleştirilerini Parti toplantılarında yapacak şekilde eğitmektir.

SALT EŞİTÇİLİK ÜZERİNE

Salt eşitçilik, bir zamanlar, Kızıl Orduda ciddi bir hal aldı. İşte örnekleri: Yaralı askerlere verilecek ödenek konusunda, hafif ve ağır yaralanma olayları arasında fark gözetmeye karşı

itirazlar oldu ve ödeneğin herkese eşit verilmesi istendi. Subaylar ata bindiği zaman, buna, görevlerini yapmak için gerekli bir şey imiş gibi değil, bir eşitsizlik belirtisi gözüyle bakılıyordu. Erzağın mutlak bir eşitlik içinde dağıtılması isteniliyordu, özel durumlarda daha fazla hak tanınmasına itiraz ediliyordu. Pirinç taşınmasında, yaş ya da fizik yapı gözönüne alınmaksızın, herkesin sırtında aynı yükü taşıması isteniliyordu. Barınacak yerlerin verilmesinde eşitlik isteniyor. Karargahın daha büyük adaları işgal etmesi kınanıyordu. Yoruca görevlerin verilmesindeki eşitlik isteniyor, başkasından biraz daha fazla iş görmek, isteksizlikle karşılanıyordu. Bunda o kadar ileri gidildi ki, iki yaralı ve yalnız bir sedye olduğu zaman, her iki yaralı da birbirlerine öncelik tanımadığı için, bazen ikisinin de taşınmadığı görülmüştür. Bu örneklerin gösterdiği gibi, salt eşitçilik Kızıl Ordunun subay ve erleri arasında hala ciddi bir konudur.

Salt eşitçilik, politik sorunlardaki aşırı-demokrasi gibi bir el zanaatçılığı ve küçük köylü ekonomisi ürünüdür. Aradaki tek fark, birisinin kendisini maddi ilişkilerde, ötekisinin ise kendisini politik ilişkilerde göstermesidir.

Düzeltilme yöntemi: Kapitalizmin ortadan kaldırılmasından önce, salt eşitçiliğin, köylülerin, küçük mülk sahipleri olarak, bir hayali olduğunu, sosyalist düzen içinde bile salt eşitçilik ilkesinin uygulanamayacağını; çünkü maddi şeylerin, "herkesten yeteneğine, herkese emeğine göre" ilkesine ve herkesin işinin gereklerine göre dağıtılacağını iyice belirtmeliyiz. Kızıl Orduda, maddi şeylerin dağıtımı, tpki mücadelenin bugünkü şartlar gerektirdiği için subaylarla erlere eşit ücret verilmesi gibi, aşağı yukarı eşit olmalıdır. Ama akıl ölçülerini aşan salt eşitçiliğe, mücadelemize yararlı olmadığı ve zararlı olduğu için karşı çıkılmalıdır.

ÖZNELLİK ÜZERİNE

Bazı Parti üyeleri arasında ciddi derecelere varan öznellik, politik durumun tahliline ve çalışmaların yönetilmesine büyük zararlar vermektedir. Çünkü, politik durumun öznellik ve çalışmalarda öznellik bir kılavuzluk, ya oportünizme ya da askeri hükümet darbeciliği görüşüne (putschizm'e) yol açmaktadır. Öznellik eleştirisi, belirsiz ve temelsiz konuşmalar ve şüphelilik, Parti içinde ilkesiz tartışmalara yol açmakta, Parti örgütünü zayıflatmaktadır.

Parti içi eleştiri ile ilgili olarak işaret olunması gerekli başka bir nokta da, bazı arkadaşların büyük konuları görmezlikten gelerek, eleştirilerini yaparken ufak tefek noktalar üzerinde durmalarıdır. Bunlar eleştirinin ana göre-

vinin politik ve örgütsel yanlışları ortaya koymak olduğunu anlamıyorlar. Kişisel yetersizlikler yönünden bunlar, politik ve örgütsel yanlışlara ilişkin değilse, bunların aşırı derecede eleştirilmesinin ve ilgili arkadaşların güç duruma düşürülmesinin hiç gereği yoktur. Üstelik, bu gibi eleştiriler alıp yürüyünce, Parti üyelerinin tamamıyla ufak tefek yanlışlar üzerinde durmaları tehlikesi ortaya çıkar ve herkes Partinin politik görevlerini bir yana bırakarak çekingen ve kılı kırk yarar bir duruma düşer.

Ana düzeltme yöntemi, Parti üyelerini eğiterek fikirlerine ve Parti hayatlarına politik ve bilimsel bir ruhun hakim olmasını sağlamaktır. Bunun için biz:

1) Parti üyelerine öznellik ve değerlendirme yapmak yerine, politik bir durumun tahlilinde ve sınıfsal kuvvetlerin değerlendirilmesinde, Marksist-Leninist yöntemi uygulamayı öğretmeliyiz;

2) Parti üyelerinin dikkatlerini toplumsal ve ekonomik araştırma ve incelemelere yönelterek, mücadelede uygulanacak taktiklerin ve çalışma yöntemlerinin tespitinin önemini belirtmeli ve gerçek şartları araştırmazlarsa, hayal çukuruna ve askeri hükümet darbeciliği görüşüne düşeceklerini anlamalarına yardım etmeliyiz;

3) Parti içi eleştirilerde öznelliğe, keyfiliğe ve bayağılığa düşmemeye dikkatler çekilmeli, söylenilecek her söz gerçeklere dayanmalı, eleştirinin merkezi politik olmalıdır.

BİREYCİLİK ÜZERİNE

Bireycilik eğilimi, Kızıl Ordu saflarında kendini şöyle göstermektedir:

1. **Misilleme:** Bazı arkadaşlar, Parti içinde, bir asker arkadaş tarafından eleştirildikten sonra, Parti dışında misillemede bulunmak fırsatını aramaktadır; bunun bir yolu da bu arkadaş dövmek ya da küçük düşürmektir. Bunlar Parti içinde bile misilleme fırsatı aramaktadırlar. "Sen, beni bu toplantıda eleştirdin, gelecek toplantıda bir yolunu bulup bunu sana ödeteceğim" demektirler. Bu gibi misillemeler, sınıf ve Parti çıkarlarını bütünüyle bir yana iten tamamıyla kişisel kaygılardan ileri gelmektedir. Hedef, düşman sınıf içindeki bireyler değildir; kendi saflarımızdaki bireylerdir. Bu, örgütü de onun mücadele gücünü de yıpratıcı bir tutumdur.

2. **"Küçük grup" zihniyeti:** Bazı arkadaşlar, genel çıkarları görmezlikten gelerek sadece kendi küçük gruplarını düşünmektedirler. Yüzeyden bakılınca, bu gibi düşünceler, kişisel çıkarlar peşinde koşmak gibi görünmemekle birlikte, aslında en dar bireycilik örnekleridir ve çok şiddetli yıpratıcı ve bölücü etkileri vardır. "Küçük grup"

zihniyeti, Kızıl Ordu içinde çok yaygındır. Yapılan eleştiriler sonunda bazı düzeltmeler olmuşsa da, bunun artıkları hala vardır ve üstesinden gelmek için devamlı çaba gerekmektedir.

3. **"Memur" zihniyeti:** Bazı arkadaşlar, üyesi bulundukları Parti ile Kızıl Ordunun, her ikisinin de, devrimin kendilerine verdiği görevleri yerine getirecek birer araç olduğunu anlamıyorlar. Bunlar, devrimin yapıcısının kendileri olduğunu kavramıyorlar ve sorumluluklarının devrime karşı değil, kendi üstlerine karşı olduğunu sanıyorlar. Bu pasif, devrim "memuru" zihniyeti de, bireyciliğin bir belirtisidir. Bu hal, devrim için kayıtsız şartsız çalışanların azlığını açıklamaktadır. Bu zihniyet yıkılmadıkça, eyleme katılanların sayısı artmayacak; devrimin ağırlığı, mücadeleyi engelleyecek bir şekilde, bir avuç insanın omuzlarına yüklenecektir.

4. **Eğlence aramak:** Kızıl Orduda öyle kimseler var ki, bunların bireyciliği eğlence arama şeklinde kendini göstermektedir. Bunlar, daima, kendi birliklerinin büyük şehirlere gireceğini hayal etmektedirler. Buralara iş görmek için değil, eğlenmek için gitmek istemektedirler. Bunların hiç istemedikleri şey, hayatın gerçekten güç olduğu kızıl bölgelerde çalışmaktır.

5. **Pasiflik:** Bazı arkadaşlar pasifleşmekte ve bir şey kendi diledikleri gibi olmayınca çalışmayı bırakmaktadırlar. Bu, bazen önderlerin görev dağıtımı ya da disiplini sağlama konusundaki beceriksizliklerinden ileri gelmekle birlikte, çoğu zaman eğitim eksikliğinin sonucudur.

6. **Ordudan ayrılma isteği:** Kızıl Ordudan ayrılarak bölgesel çalışmalara katılmayı isteyenlerin sayısı artmaktadır. Bunun sebebi sadece bireylerde değil, 1) Kızıl Ordudaki hayatın maddi güçlüğü, 2) uzun mücadeleden sonraki yorgunlukta ve 3) önderlerin işleri yürütmede, görev bölümünde ya da disiplini uygulamada gösterdikleri beceriksizliktir.

Başlıca düzeltme yolu, bireyci ideolojiyi yıkacak şekilde eğitimi güçlendirmektir. Sonra, işlerin yürütülmesini, görev bölümünü ve disiplinin uygulanmasını, uygun bir biçimde yapmaktır. Ayrıca, Kızıl Ordudaki maddi hayatı iyileştirmenin yolları bulunmalı ve maddi şartların düzeltilmesi için dinlenme ve yeniden hazırlanma amacıyla her fırsattan yararlanılmalıdır. Eğitim çalışmalarımızda, bireyciliğin, toplumsal çıkış noktası olarak, Parti içinde küçük-burjuva ve burjuva fikirlerin yansıması olduğu açıklanmalıdır.

MUSTAFA KAYA

MUSTAFA ŞİŞMAN

ALİ YILMAZ

NURETTİN TOPUZ

MUSTAFA AKSAKAL

MUSTAFA AKGÜN

MUSTAFA ASLAN

BEKİR KÜRŞAT ÖNEY

ALİ KEPEZ

FEVZİ KOÇ

ARALIK AYI ŞEHİTLERİ

Ali Yılmaz, Mustafa Şişman 24 Aralık 1978 tarihinde İstanbul'da yaralı yakalanıp işkencede, Ali Kepez 23 Aralık 1979 tarihinde Almanyada, Sedat Özkaradağ 27 Aralık 1980 tarihinde Adana esir kampında, Nurettin Topuz, Mustafa Aksakal, Mustafa Akgün 31 Aralık 1994 tarihinde Almanyada MİT tarafından, Fevzi Koç, Bekir Kürşat Öney, Mustafa Aslan 13 Aralık 1993 tarihinde Dersim'de, Mustafa Kaya 31 Aralık 1995 tarihinde Bursa esir kampında şehit düşerek ölümsüzlük kütüğüne adlarını, mücadelelerini, yüreklerini, bilinçlerini kazıyarak tarihin şanlı sayfasındaki yerlerini aldılar.

Bayrak Bayrak Kavga Kavga

Dış fışkırmış topraktan
Tenha bir sabah
Vuruşkan bir şahan gibi
Doruklarında asiler diyarının

Taşıyorlar yiğitler güneşi
Tan vakti istimada
Marşlarının asilliğinde
Kervanlar sürüyorlar

Doruklara partizancılar
Çemlenmek yale ütopyalara
Sanı başakta makinada
İnadına vuruşacağız
Bayrak bayrak kavga kavga

Zifirlerde bilirim yiğitleri
Yol bulupta gelen
İdaelleri güneşle yıkanan
Uğruna onsekizlik bedenleriyle

Kanlara belenen
Ufukları tarazlayan partizanların
Mavi gözlüsünden kumral gözlüsüne
Siper siper yankılanan
Marşlarımızın kızılığında

Silahlı ozanlarımız vuruşuyor
Kompradon patron ağalarla
Dövüşeceğiz infikamına zorbalarla
Bayrak bayrak kavga kavga

Özkan Aydın

İbrahim Kaypakkaya

Fırtınalı Yıllarda "Bilinmeyen" Yazılar

Hakim sınıflar, geçmişin komünist ve devrimci önderlerini kendileri için bir tehlike olmaktan çıkarmak üzere çeşitli yol ve yöntemlere başvurur. Alçakça uygulanan bu yöntemler bazen çok açık bir küfür düzeyinde, bazen zararsız bir ikona çevirme tarzında ve bazen de derin bir sessizliğe gömme şeklindedir. Dünyada ve ülkemizde bu yöntemlerin her biri için birer örnek bulabilmekteyiz.

"Türkiye'de komünist mücadelede şimdi halka en tehlikeli olan Kaypakkaya'nın fikirleridir. O'nun yazılarında sunduğu görüşler ve öngördüğü mücadele metodları için hiç çekinmeden ihtilalci komünizmin Türkiye'ye uygulanması diyebiliriz."

TKP(ML) Dava Dosyası'ndaki MIT Raporu'nda bu şekilde anlatılan İbrahim Kaypakkaya, Deniz Gezmiş'e uygulanan yöntemden farklı bir şekilde, sessizliğe gömülerek etkisiz kılmak istenmektedir.

Fakat yaşamın gerçekliğinden süzülerek teorileştirilen fikirlerin, nihayetinde kitlelerde vücut bulmasını hiç bir yöntem ve hiç bir güç engelleyemez.

Ethem Direhşan'ın derlediği ve güzel bir ön yazıyla sunduğu "Fırtınalı Yıllarda İbrahim Kaypakkaya 'Bilinmeyen' Yazılar" adlı kitap, Kaypakkaya'yı engelleme çabalarının karşısına duran mütevazı bir çalışma ve fakat Komünist Hareket'in hizmetine sunulmuş önemli bir katkıdır.

İdeoloji, program ve genel siyasi çizgi etrafından birliğe kavuşmuş bir partide, önderlik sorunu -Peru Komünist Partisi Başkanı Gonzalo yoldaşın da çok ye-

rinde ifade ettiği gibi- "kilit bir sorundur." Ki bu önderlik, yoğun mücadele içerisinden geçerek tesis olur. Kaypakkaya da bu yoğun mücadeleler içerisinden geçerek şekillenmiş ve bir yoldaşının "basit" bir zaafı yüzünden erken kaybedilmiş komünist bir önder; komünist bir önderlik.

Bugün, her ne kadar Kaypakkaya'nın katledilmesinden sonra sık sık onu "aşmaktan" bahsedenlerin sağ oportünist ve revizyonist eğilimleri ortalgı bulandırmaya ve bunun için "Kaypakkayacılık" adına her türlü iğretiliği sergileyenlerin sunduğu zeminden faydalanmaya çalışsa da, önemli olan yenden Kaypakkaya'nın seviyesini yakalamak ve O'nun düzeyinde bir önderliği tesis etmektir.

hangi süreçlerden geçerek olgunlaştığını anlamak gerekir. "Fırtınalı Yıllarda İbrahim Kaypakkaya 'Bilinmeyen' Yazılar" adlı 224 sayfalık derleme çalışması bu gerekliliğin yerine getirilmesinde önemli bir materyal görevi görecek. Belge Yayınları'nın Yaşam ve Anılar dizisinde birinci baskısı Haziran 1994, ikinci baskısı ise Şubat 1997 tarihinde yapılan bu çalışma; Tohum, Bir Komün-

nist'in Biyografisi ve Kaypakkaya ile Birlikte gibi kitaplarla beraber okunur ve bu Kaypakkaya'nın Seçme Yazıları'yla birleştirilerek ele alınırsa, Kaypakkaya'nın anlaşılmasında -okuyucu dikkat etsin, sadece "anlaşılmasında" diyoruz; çünkü kavranılması için devrimci savaşın kızgın koruna atılmak şarttır- epey bir mesafe katedilmiş olur.

Çünkü, yazarında ifade ettiği gibi;

"Okuyucu, o tarihlerde Türkiye'de Sol içerisinde yürütülen tartışmalar ve verilen mücadeleler hakkında böylelikle fikir sahibi olacaktır."

"... Okuyucu, bu kitaptaki bazı yazıların, Kaypakkaya tarafından kimlerle, nerede ve hangi teorik/pratik münakaşa ortamında kaleme alınmış olduğunu öğrenmiş olacaktır."

"Kısacası, Kaypakkaya'nın devrimci mücadele ile buluşup, katledildiği tarihe kadar uzanan hız dolu yaşam serüvenini" bilmiş olacaktır.

Ethem Direhşan arkadaşımızın kendi satırlarıyla yazımızı noktılıyor ve tanıtmaya çalıştığımız kitabı okuyucularımızın kendi değerlendirmesine sunuyoruz.

"Köm Baskını" ve Kaypakkaya hakkında onca şiir yazılmış, ağıt dizilmiştir. En güzelini buraya alıyorum.

'Dağ dumandır

Kör karanlık

Geç zamandır

Vartirik'de kış yamandır

Kırmızı gül buz içinde.'

Buzu eritip, gülü içinden çıkarmanın zamanı gelmiştir."

Burada üstün "Ben nereden bileyim Ali'nin şu sorunu var" demeye hakkı yoktur. Çünkü üst altı her yönüyle denetlenmek zorundadır. Alta "kendini sorunu kendim çözerim" diyemez. Çünkü bu anlayış sektedir ve sorunları çözmek bir yana daha da derinleştirir.

Sorunları ele alırken onlara yüzeysel yaklaşmakta, o soruna çözüm getirmeyecektir. Hiç bir şey birden ortaya çıkmaz, mutlaka bir geçmiş süreci vardır. Sorunlara böyle yaklaşmak ve kökenine inmek zorundayız ki, bir daha benzer sorunlarla karşılaşmayalım.

c) Mücadele içinde olabilecek veya olma kaçınılmaz olan olgular bilince çıkartılmalı, bireyin önemli bir olay karşısında yalpalamasına neden olacaktır. Mesela bir birey çatışmadan, doğa koşullarından, düşmanın yoğun saldırısından vb. olaylardan olumsuz yönde etkilenip mücadeleyi bırakabilmektedir.

Bu, somut duruma göre hareket etmekten değil, kafamızda tasarladığımızla gerçekliğin birbiriyle uyumsuzluk göstermesinden dolayı gündeme gelmektedir. Gerçeklik, akıntılara karşı göğüs gerebilme cesaretini kendimizde görebilmemizdir. Devrim bizden her alanda bedel istemektedir. Bu bedel sadece ölümü göze almak değil, zorluklar karşısında sınıf mücadelesinin gerekliliğini görüp geri adım at-

mamaktır aynı zamanda.

d) KP çerçevesinde örgütlenen her sempatizan ve savaşçının yanın Parti Üyesi, komutanı, kadrosu olabilme gibi bir amacı bulunmalı ve bu amaç doğrultusunda çaba sarfedilmelidir. Ama bu amaç çaba neye hizmet edecektir-etmelidir? İşte burası önemlidir. Ya halka, partiye, devrime ya da bireyin kişisel çıkarlarına hizmet edecektir. Birincisi, askeri ve siyasi konularda yetkinleşme ve bunu proletaryanın ve ezilen halkların çıkarlarına kullanmayı getirir.

İkincisine baktığımızda, bu kişisel çıkarları doğrultusunda yetkinleşmeye ve üst düzeyde yer almaya çalışmak direk kariyerizm ile bağlantılıdır. Kariyerizm uğruna mücadele eden bireyin hasarıları kısmi ve geçici olacaktır. Ve böylesi bireyler proletaryanın çıkarı değil küçük-burjuva çıkarları doğrultusunda hareket ettikleri ve kendilerini sınıf mücadelesine göre şekillendirmedikleri için (mesela komutanlığının elinden alınması) yıkıma uğrayacaktır.

Evet, yukarıda da belirttiğimiz gibi, toplum içerisinde belli başlı ilişkileri görmek için kolay yanadır. İşin önemli ve zor olan yanı bu ilişkileri çözmek için doğru bir tarzda hareket etmektir. Sınıf mücadelesinin zor yanı, bizzat içinde yer alıp gerekliliklerini yerine getirmektir.

Zor olan kesinlikle doğa koşulları, düşmanın saldırıları, parti içi gelişmeler vb. durumlar değildir. Bunların zorluğu geçicidir.

"Esas zorluklar insanın kafasındadır." Azimin önünde hiçbir engel duramaz. Yeter ki biz isteyelim. Biz eğer içimizdeki küçük-burjuva hastalıkların temeli olan "ben"çiliği yıkıp, toplumsal düşünüş ve yaşayış tarzını inşa ediyorsak-etmek için çaba sarfediyorsak-bahsini ettiğimiz geçici zorluklar bizi yolumuzdan alıkoymayacaktır, aksine bu zorluklardan dersler çıkarmamızı sağlayacaktır. Kafamızdaki zoru aşmanın yolu, küçük-burjuva hastalıklarla mücadeleden, ideolojik sağlamlıktan ve sınıf mücadelesinin gerekliliklerini bilince çıkartmaktan geçmektedir.

Gerilemeler ve bırakmalar sınıf mücadelesi varlığını sürdürdüğü müddetçe gündeme gelecektir. Ama gündeme gelecek diye önemsememe, en aza indirmek için çaba sarfetme veya "giden gitsin kalan sağlar bizindir" anlayışıyla hareket etme hakkını kimse kendinde bulmamalıdır. Çünkü bizler değiştirici-dönüştürücü olmaktan bahsederek sürekli. Küçük-burjuva hastalıkları ne kadar olursa olsun, karşı-devrimci olmadığı müddetçe; KP saflarına gelen her birey MLM ideolojisi doğrultusunda alacağı eğitimle geldiği sınıfa ihanet edebilir, proletarleşebilir. Demek ki, burada bizlerde önemli görevler

düşüyor.

Bireyin kafasındaki zoru aşması için bireyin sarfedeceği çaba önemlidir. İlk olarak; bireyin mücadeleyi bırakmasının esası siyasi seviye geriliğinden kaynaklanmaktadır. Bu kaynağın kurutulması için düzenli ve sağlıklı bir eğitim şarttır. Çünkü siyasi seviye geliştikçe, olaylara ve olgulara yaklaşım daha araştırmacı, sorgulayıcı, inceleyici olacaktır. Sınıf mücadelesinin gereklilikleri ve zorunlulukları bilince çıkartılacaktır. İkinci olarak; denetimin-denetleyici olmanın önemini yadsıyamayız. Kişilerde hakim olan zaaf- ların tahlili ve zaaf- larla mücadelede gerekenler yapılabilir. Bunun yanı sıra denetimin olduğu bir yerde bireylerde meydana gelen gerilemeler terk edilecektir. Dolayısıyla bireyin gerilemesine neden olan sorunları aşmada yardımcı olunup, gerilemenin bırakma boyutuna gelmesinin önü alınabilir.

Üçüncü olarak; küçük-burjuva zaaf- larına prim verilmemesidir. Proleter ideolojinin sağlıklı bir şekilde hayat bulduğu bir ortamda, bireyler en basitinden o ortama ayak uydurmak için de olsa zaaf- larına yöneleceklerdir. Unutulmamalıdır ki, zaaf- lar zeminini bulduğu her ortamda hortlamaya hazırdir ●

Proletarya partisi öncülüğünde yürütülen örgütlü mücadeleden uzaklaşmak

ideolojik yenilgidir

Her birey devrimci saflara katılırken, mevcut toplumda üzerine atılan bir çok hastalığa beraberinde getirmektedir. Elbette ki bireydeki bu hastalıklar, sınıfsal kökeni gereği, kişiden kişiye farklılık arz etmektedir. Önemli olan bu hastalıkların birinde az diğerinde çok olması meselesinden ziyade, onları aşmak için sarfedilen çabadır. Çünkü bu çabaya bağlı olarak birey küçük-burjuva hastalıklarından arınıp proletaryaya dönebileceği gibi, tersi bir durumda yani hastalıklarına karşı hoş verimci bir mantıkla hareket ettiğinde, onların üzerinde ciddiyetle durmadığında ise son durumda karşı-devrimci nitelik içerisine girecektir. Bunlar bireyin içindeki burjuva ve proleter yön arasındaki savaşımın kaçınılmaz sonuçlarıdır.

"Kendi iç devrimini gerçekleştirmeyen toplumsal devrimi gerçekleştiremez" sözünün doğruluğu, pratikte sürekli ispatlanmaktadır. Kendi içindeki sınıf savaşımını önemsemeyen, gömezlikten gelen (ki, bu da burjuvazinin adım adım zaferine ulaşması demektir) bir bireyin teorisine ile pratiği olumsuzluk arz edecek ve toplumsal devrimi gerçekleştirmek için sunacağı katkı zararın yanında kaybolacaktır. Dolayısıyla bu uyumsuzluk nedeniyle halkın devrimciler ve partiye olan güveni, güvensizliğe dönüşecektir.

Örneğin: bir bireyin bireyciliğin açılımını çok iyi yapması veya başkalarının bireyciliğine, "ben"çiliğine karşı "amansız bir mücadele vermesi", bunun yanında kendi "ben"cil yönlerine karşı liberal kalması, çevresindeki insanların gözünden kaçmayacağı gibi, bireye karşı bir güvensizlik de gelişecektir.

Evet, bireylerin kendi içlerindeki burjuvazi ve proletaryanın savaşımına verdikleri önem toplum içerisindeki diğer çelişiklere karşı yaklaşımda, onları ele alışı veya çözüm için sarf edecekleri çabada kendisini şu veya bu oranda göstermektedir-gösterecektir.

Bir şeyi ele alırken, o şeyin ilerlemesinde veya gerilemesinde, olumlanmasında veya olumsuzlanmasında belirleyici olanın iç çelişikler olduğuna sürekli vurgularız. Ama bunun yanı sıra onun tarihsel gelişimini, diğer olgularla olan bağlantısını ve günümüzdeki durumunu, diğer bir deyişle dış olguların iç çelişikler üzerindeki etkisini de yadsımayız. Nasıl ki, bir bireyin şu-be-tavrinin olumsuzluğun da kişiyi iç çelişiklerinin belirleyici özelliğine vurgu yapmakla yetinmiyor, bunun yanında bireyin o duruma gelmesinde etkili olan olayları nedenleriyle-niçinleriyle ele alıyor, onlarla bütünlüklü olarak dersler çıkarıyorsa-çıkarılmak zorundaysak, yazımızın konusu olan mücadeleyi bırakmalarda da

bütünlüklü değerlendirmeye gitmek zorundayız.

Toplum içerisindeki belli başlı çelişiklere görmek, onların çözümünün proletaryanın ve halkın haklı mücadelesiyle olacağını bilince çıkartmak için bir yanı iken, mücadeleye katılıp onun tüm gereklerini yerine getirmek, işin diğer yanıdır. Ve de zor olan yanındır. Önemli olan bu zor yanın göğüslenmesidir. İşte bu zorlukların göğüslenmemesinden dolayı gündeme gelen bırakmalarda, kuşkusuz iç çelişikler belirleyicidir. Peki, bu iç çelişikler nelerdir ve dış koşulların çelişiklerin bu iç çelişikler üzerindeki etkisi ne ölçüdedir?

Kuşkusuz bireyleri mücadeleyi bırakma karar almaya iten esas etmen geldikleri toplumda üzerlerine atılan küçük-burjuva zaafılarına yenik düşmeleridir. Toplumsal düşünmekten kopup, bireyciliği ve "ben"çiliği ön plana çıkarmalarındandır. Başka bir deyişle kendi içlerindeki burjuvazi ile proletaryanın mücadelesinden burjuvazinin zaferde çıkması demektir. Kişi geldiği topluma, o toplumun şu veya bu yönüne özlem duymaktadır. Örgüt disiplini ona ağır gelmeye başlamaktadır. Doğanın zorluklarına karşı kendinde mücadele edecek gücü görememektedir. Ve bunlara benzer günlük yaşamındaki bir çok şey ona artık zor gelmektedir.

Kişi mücadeleyi bırakırken bir çok gerekçe öne sürmektedir. Partiye güvensizlik, devrimin inançsızlık, koşulların zorluğu, umduğunu bulamama, faşist devlet tarafından alıyıp yapılan baskı vb. İşte bütün bunlar tam da kişilerin iç çelişiklerinin patlak verdiği noktalardır. Ama birey örgütlü mücadele içerisine girerken bir çok zorlukla karşılaşacağını ve bu zorlukları aşmanın yolunun, hastalıklarına karşı mücadeleden, proleter ideoloji ile donanmaktan, çaba sarfetmekten geçtiğinin şu veya bu orana bilincindedir. Peki nedir onu bu duruma getiren?

Kuşkusuz bahsini ettiğimiz iç çelişikler kendiliğinden böyle bir olumsuz seyir izlememiştir. Dış koşulların çelişiklerin iç çelişiklerin derinleşmesinde etkili olmuştur. Bu noktada örgütün eksiklikleri de gündeme gelmektedir. Bireyler örgüte gelirken sağlam bir ideolojiye sahip olamayabilirler, küçük-burjuva zaafı çok olabilir, olacaktır da. Bunu yadsıyamayız. Burada önemli olan alacağı eğitimidir. Çünkü bireyler örgüt içerisinde alacakları eğitim ile proleter ideolojiye sahip olacaklardır, bu doğrultuda zaafılarından zamanla arınacaklar ve sınıf mücadelesine göre şekilleneceklerdir.

Bireyin karşılaştığı bir sorun onun gerilemesine neden olabilmektedir. Gerilemelerin nedenleri sağlıklı bir şekilde ortaya konup, eksiklikler aşılmadığı müddetçe bi-

reyle kolektif arasında bir kopukluğun gündeme gelmesi kaçınılmazdır. Çünkü birey artık kolektifin çıkarı için hareket etme tarzından parça parça kopacaktır. Talamalar ve disiplin kurallarına karşı tepkiselik gündeme gelecektir. Ve ilerleyen süreçte işte müdahale edilmez işel bireyin çıkarları ile kolektifin çıkarlarının çatışması üst boyutta söz konusu olacaktır ki, bu noktada bırakmalar gündeme gelecektir.

Bir bireyde gerilemenin başlaması ve gelişmesi çevresindeki insanların gözünden kaçabilecek bir şey değildir. (Özellikle sınırlı insanların.) Çünkü yukarıda da belirttiğimiz gibi birey kolektif arasında bir kopukluk yaşanacaktır. Gerileme süreci içerisine giren kişilere müdahale edilmesi, o kişinin olumsuz bir seyir içerisine girmesine engel olabilecektir. Bu bir hastalığın vücutta yayılmasına benzer. Örneğin, vücutta bulaşan bir virüsü ele alalım. Eğer zamanında ve doğru bir şekilde müdahale edilmez ise o virüs bütün vücudunu saracak ve kişinin yaşamla olan bağlarını koparacaktır. Aksi durumda, bir panzehirin verilmesi, doğru tedavi yönteminin izlenmesi kişiyi o virüsten kurtaracaktır.

İşte gerilemelere ve bunun sonucu olarak ortaya çıkacak olan bırakmalara karşı panzehir: **eğitimidir.** Çünkü, bugün eğitimin yetersiz olduğu bir ortamda veya bireyde ne ideolojik sağlamlıktan, ne sınıf mücadelesini bilince çıkartmaktan, ne de gelişmeler karşısında doğru bir tarzda tavır takılabilmekten bahsedemeyiz. Bakın, eğitim eksikliği ve siyasi seviyenin geriliğinden dolayı ne gibi sakat şeyler gündeme gelmektedir.

al Bağımlı kişiliğin olduğu bir yerde araştırmadan, sorgulayıcı olmaktan, bağımsız inisiyatif geliştirmekten, sorunlara zamanında ve yerinde müdahale etmekten bahsedemeyiz. Bugün bağımlı bir kişiliğin olduğu bir yerde grupçuluk-grupçu kafa yapısı da var demektir. Bu ikisi birbirine kopmaz bağlarla bağlıdır. Geldiğimiz toplumda aldığımız eğitim ve şekillenimizden kaynaklı bizlerde bağımsız bir kişilik oturmamış, bunun aksine kendimizi başkalarına teslim etmişizdir. Yani kendimizi araştırmacı, sorgulayıcı olmamış, başkalarının "doğruları"na hareket etmişizdir. Başka bir deyişle, başkalarının kafalarını amuzlarımızın üzerinde taşıy olmuştuk. Devrimci saflarda bunun zeminini yakaladığımızda da aynı hastalığımızı devam ettirmekteyiz.

Birileriyle zaaflarımızın uzlaşması ya da ideolojik olarak bir çok konuda aynı düşünceyi paylaşıyor olmamız veya önceki faaliyet alanlarımızın aynı olması vb. şeyler bizi bir kesime veya bir bireye bağımlı kılabilir. Bu aynı konudaki insanların arasında olabildiği gibi, acasta kendis-

ni üst-alt ilişkilerinde göstermektedir. Parti anlayışına, somut durumun somut tabiliğine göre şekillenme değil, bireye göre şekillenme, işte bu noktada grupçuluğun nüveleri atılmış olur.

"Grupçuluk karşı devrimciliği maskeliyor, karşı-devrimcilerde grupçuluk hastalığından yararlanıyor" sözünden hareketle pratimizden bir örnek verebiliriz. Partimiz içerisinde açığa çıkarılan KDH'nin faaliyetlerine baktığımızda; her alanda her hangi bir gelişmenin veya olayın anlatılmasında Laz Nihat sürekli ön plana çıkarılmış ve "yiceltilmiştir." Karşı-devrim bunu bilinçli ve kendi çıkarları doğrultusunda yaparken, bizim çıkarlarımız farklı olmasına rağmen, ama aynı kafa yapısına sahip olmamızdan kaynaklı, KDH üyelerinin dışında yukarıdan aşağıya doğru ajan Nihat'a bağlı bir grup oluşmuştur. Ve ajan Nihat'ın tutuklanmasıyla bu kişilerin bir kısmı bilinçli karşı-devrimci olmadıkları halde karşı-devrimci faaliyet içerisine girerken (tastiyeci hizibin ajan Nihat'ı kaçırmayı planlaması), diğer kesimde yüksek genimli bir sarsıntı geçirmiş ve bu kesim içerisinde mücadeleyi bırakanlarda olmuştur.

Bağımlı kişilik, örneğin, üst-alt ilişkilerinde alt, üstün herhangi bir olumsuzluğundan etkilenir. Çünkü ona "güvenmektedir." Çünkü o kişilik "olumsuzluğa düşmez." Sonuçta üstün olumsuzluğa düşmesiyle altta, ya o olumsuzluğa ortak olacaktır (mesela hizip) ya da ummadığı bir durumla karşılaşmak bireyin gerilemesine neden olacaktır.

b) Bireylerin karşılaştıkları sorunlar karşısında çözümsüz kalmaları onların olumsuz bir süreç içerisine girmesine beraberinde getirecektir. Belki başta basit bir sorun gibi görünebilir. Ama eğer o sorunun çözümü için çaba sarfedilmezse sonuçta çözüme bağlanmayacak ve ortaya yeni yeni sorunlar çıkacaktır. Birey sorunları, yumağı içerisinde kalacak ve ilerleyen günlerde bir patlamayla karşımıza çıkacaktır; **güvensizlik ve mücadeleyi bırakma.**

Her bireyin karşılaştığı sorunları tek başına aşması beklenemez. Elbetteki bireylerin salt kendi çabalarıyla aşamayacağı sorunlarda olacaktır. Burada bireyin yapması gereken sorumlu kişilerle konuşup, onların yardımıyla o sorunun kökenine inip oradan kaldırmaya çalışmaktır. Burada da üst ile alt arasındaki ilişki meselesi gündeme gelmektedir. Alt sorunu önemsiz gördüğünden veya küçük-burjuva gururundan dolayı üstü götüremeyeceği gibi, üst ile alt arasında sağlıklı bir diyalogun kurulmaması veya üstün alta inerken yanlış yöntem izlemesi (mesela sektirilmesi), altın sorunu üstü götürmemesini beraberinde getirecektir.

Devamı Sayfa 23'de